Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Novembre 2007 • número 91 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat
www.cgtcatalunya.cat

Il·lustració: Dídac Salau

Editorial

La tapa nostra de cada dia, les fotos cremen i ens fan bollir

Petits mitòmans s'arrosseguen pels carrers amb veritats immutables mentre els ulls de la societat els vigila. Cercle endogàmic pervers i malaltís. Temps immemorials d'iconoclastia.

Avui la televisió és l'ull de la societat. Un ull que mira en una sola direcció, un ull incapaç de reflectir causes, només conseqüències, un ull teledirigit. La imatge que val més que mil paraules, segons diu algun ministre actual, en veure la injustícia per televisió mentre tanca els ulls davant la mateixa injustícia que l'envolta a gran escala, la que es troba arreu. El problema de convertir les imatges en exemple social pot ser que les imatges s'obliden tan ràpid com es fan pròpies, les idees, els ideals, la consciència social, la solidaritat, aquestes no. Però aquestes no es promocionen, les imatges interpretables, tampoc. La novel·la, sí; la poesia, no. Unes imatges passen a ocupar l'espai d'altres. Milers d'imatges ens inunden; i la societat intentant recordar-les totes, les oblida. El contrari passa amb els individus que formen la societat, que en no saber oblidar tracten de recordar imatges convertides en icones sense interpretar-les prèviament, fabricant herois i dolents per a una societat que necessita referents en què reflectir-se. Uns els veneren, altres els cremen, els que les obtenen creuen que donen vida a allò retratat quan li estan donant mort. És estúpid pensar que es pugui eternitzar el més efímer, el que mor a cada instant, col·leccionar morts sense saber-ho és una ingenuïtat, venerar cadàvers, inútil. Molts són els que a partir d'aquestes icones persegeixen somnis imposats, somnis d'altres, adoren les veritats col·lectives que són mentides particulars. Efígies, bustos, logotips, banderes, monuments i edificis.

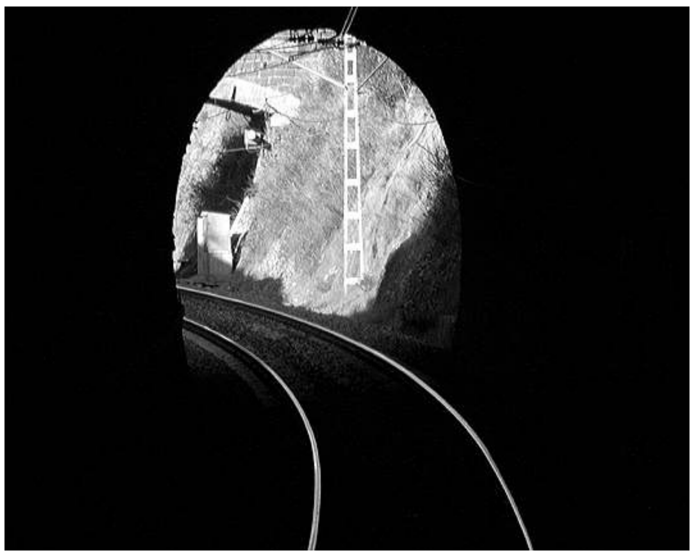

La imatge sotmesa sempre és usada per a convèncer quan hauria de servir per a reflexionar, per a sembrar dubtes, per a qüestionar i qüestionar-se. Fabricar veritats col·lectives és més propi d'aquells que sense imatges i amb elles utilitzen el que no existeix per a fer-ho comú i veritable, això és propi de religions.

L'exemple fotogràfic ve molt al cas. La fotografia genera un llenguatge poètic que suggereix i convida a interpretar perquè parla metafòricament de sensacions. El maltracten, doncs, quan el forcen a mantenir un discurs narratiu que obliga, que pràcticament sentencia. Sotmetre la fotografia a un ritme temporal, seriar-la, dur-la al plànol de l'assaig, és, a banda de no entendre-la, humiliar-la, descarregar-la, xuclar-ne l'essència per a deixar-la buida per dintre. Resumir-la a una lectura lineal i de superfície darrere d'un suposat interès documental o informatiu és el que han aconseguit els vampirs que la fan servir per explicar allò que els convé. Aquells que, en nom d'un discurs més interpretable, o bé l'obliguen a dir el que volen escoltar quan es pren o el que volen que expliqui després d'haver-la pres, consideren l'espectador estúpid i el fotògraf poc capaç.

Vostè està disposat que una altra vegada el provin de convèncer amb veritats col·lectives.

Vénen a vendre-li com a veritable un document muntat com "el petó" del mestre i tòtem de la foto directa, el fotògraf Doisneau, aquesta imatge que es va tornar un monument. Tracten que vegi com a llum natural la del flaix que feia servir Eugene Smith, el pare del fotoperiodisme. Volen fer-li veure com a autèntic el document que suposa un fotomuntatge.

Ells, allò que en realitat proven de dir-li és que una imatge agafa l'entitat de document perquè un mitjà de comunicació al qual tota la societat rendeix homenatge, la publica. Li diuen que un document és real perquè es fa públic i un autor fa de notari subscrivint la seva autenticitat.

Ells són els mateixos que mentre mostraven una fotografia en blanc i negre, van dir a la humanitat:
-Miri vostè, heus aquí un document, una realitat perquè mostra les coses tal com són i com les veu vostè.

Vostè hi veu en blanc i negre?

Miri's vostè al mirall, es reconeix? Creu que és vostè?

Còmic - Ácido Crítico

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Eva Máñez, Santiago Alba-Rico, Antonio Pérez-Collado, Observatori del Deute en al Globalització, Pep Juárez, Òscar P. Espunya, La Ciutat Invisible, Meritxell Fernández, Rafa Maestre, Taller Contra la Violència Immobiliària i Urbanística, Plataforma Popular Contra el Pla Caufec, Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs, Justícia i Pau, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Eva Máñez i Dídac Salau. **Il·lustracions:** Dídac Salau (portada) i Azagra. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** **catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el dissabte 20 d'ocubre del 2007.

"Només la dreta ha estat capaç d'oferir un model de sortida: el que es basa en la construccio i el turisme"

"Quan el mal ve d'Espanya", de Toni Gisbert

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a http://cat.creativecommons.org/

REPORTATGE

No són quantificables els milers d'hores perdudes per les treballadores i els treballadors per culpa dels polítics

L'AVE, un tren per als rics, té hipotecada la concepció del que ha de ser el servei ferroviari

EL DESGAVELL DEL TREN

Una mica d'història

Joan Ramon Ferrandis Bresó,
coordinador de Catalunya del SFF-CGT a Renfe Operadora

L'any 1941 es va crear Renfe, recuperant les ruïnoses concessions a empreses privades, incapaces de garantir el servei i la seguretat, Renfe va romandre com a empresa única de transport ferroviari durant 64 anys, encara que els passos previs a la liberalització van començar a caminar a principis dels 90 amb el canvi de l'estructura organitzativa interna per àrees d'activitat i diferenciades per "Unitats de Negoci", amb comptes de resultats diferenciats. Posteriorment, els Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) van buidar de personal ferroviari l'antiga Renfe per permetre l'entrada a empreses filials en principi i subcontractades després.

El 1996 va néixer el GIF (Gestor d'Infraestructures Ferroviàries) per mitjà de la Llei d'Acompanyament dels Pressupostos Generals de l'Estat, mètode ja habitual quan el que es pretén és portar a terme modificacions legals que evitin el debat social i parlamentari. La intenció era explícita: avançar en la segregació de la infraestructura (gestió i manteniment) i l'explotació del ferrocarril, trencant la unitat característica d'aquesta manera de transport.

Ja en aquell moment el Sindicat Federal Ferroviari de la Confederació General del Treball (SFF-CGT) va advertir de les conseqüències que podia portar aquesta situació: desaparició del ferrocarril com a servei públic i deteriorament de les condicions de seguretat i del servei ofert als usuaris. Entre les funcions que es van assignar al GIF s'incloïa la construcció de noves infraestructures i l'administració d'aquestes, així com de les ja existents.

La primera feina encomanada al GIF va consistir en la construcció de la línia d'alta velocitat Madrid-Barcelona-Frontera Francesa. La idea inicial era que el GIF s'encarregués igualment de la gestió del trànsit i del manteniment de la infraestructura; així, Renfe donaria els serveis ferroviaris abonant un cànon. No obstant això, davant la falta de capacitat del GIF per portar a terme la regulació de la circulació i el control de la seguretat, aquestes feines es van atorgar a Renfe.

En aquells anys, igual que ara, es va donar més importància al compliment dels terminis de les obres que a la seguretat. Les múltiples empreses adjudicatàries de la construcció es van desentendre, no sense raó, del que van considerar un compromís polític, quelcom que havien de saber, no obstant això, quan van acceptar les clàusules del suculent contracte.

En aquell temps, es va establir un foc creuat d'acusacions per eludir responsabilitats del retard de les obres, amb arguments tan desgastats com el sabotatge o els canvis en la configuració del terreny. Les empreses constructores, el GIF i el Ministeri s'assenyalen amb el dit els uns a les altres, confiant en la confusió per a no haver d'afrontar la realitat.

Finalment, van ser les treballadores i els treballadors ferroviaris qui va haver d'apuntalar el problema: només una empresa ferroviària integrada (Renfe en aquest cas) va poder assumir l'engegada de la línia amb garanties de seguretat. En la construcció de la línia d'alta velocitat entre Madrid i Lleida ja es van deixar veure els perills d'un ferrocarril segregat.

L'entrada de l'AVE a la ciutat de Barcelona ha estat la confirmació, ha suposat un caos ferroviari sense precedents, multiplicat per la històrica falta d'inversions en les línies convencionals catalanes per on circulen els trens de rodalies i regionals, que a la llarga sofreixen tots els despropòsits polítics, encara que no solament de l'actual govern.

Cal recordar que va ser el govern anterior, pressionat per CiU i assumit pel mateix PSC, qui va exigir que la l'AVE seguís el traçat actual, passant per les proximitats de l'aeroport, per l'estació de Sants i pel subsòl de Barcelona, fins a l'estació de la Sagrera.

No hi ha dubte que l'opció de l'arribada de l'AVE pel nord a la Sagrera, sense passar per l'aeroport i Sants, hagués suposat un gran estalvi econòmic que podria haver-se utilitzat en les millores necessàries en les línies convencionals, creant un gran nucli intermodal que permetés la connexió ràpida de l'AVE amb qualsevol mitjà de transport. Però sobretot hagués estalviat la major part dels incidents que han patitt les usuàries i els usuaris de rodalies i regionals de Catalunya, en forma desllavissades, caigudes de catenàries, talls de cables de comunicacions, etc.

No són quantificables els milions d'hores perdudes pels usuaris i les usuàries del ferrocarril pels despropòsits polítics, però sí que ho són els costos en vides humanes que la construcció d'aquesta línia faraònica, sacrificades en virtut d'uns terminis marcats per interessos polítics, i que algunes fonts eleven a més de 80 treballadores i treballadors.

Llei del Sector Ferroviari de Catalunya

El 31 d'octubre de 2005, es publica en el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya el Projecte de Llei Ferroviària de Catalunya, aprovat com a tal pel Consell de Govern de la Generalitat l'11 d'octubre. Abans, l'avantprojecte havia estat presentat pel conseller de Política Territorial i Obres Públiques. El 9 de setembre, es va presentar al Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (CTESC), que emet el Dictamen 12/2005 el 29 de setembre. També es crea l'ens "Infraestructures Ferroviaries de Catalunya" (Ifercat).

La intenció que hi ha sota la Llei del Sector Ferroviari de Catalunya, igual que sota l'estatal, és la privatització del servei públic ferroviari. Aquest propòsit va quedar evidenciat en les declaracions realitzades pel secretari de Mobilitat, Manel Nadal, que al desembre de 2004 manifestava que la Generalitat "desitja que el sector privat de Catalunya impulsi algun operador i que també hi hagi un operador públic-privat".

No es tracta tan sols d'introduir nous operadors privats, un fet ja greu per a la seguretat i el servei, sinó que a més els criteris de servei públic estaran supeditats als interessos particulars de les empreses privades, l'objectiu de les quals és obtenir els majors beneficis amb el mínim esforç, estalviant en aquells aspectes que sigui possible (desenvolupament i implantació de sistemes de seguretat, manteniment del material, formació del personal, qualitat i freqüència del servei, etc.) i reservant com a dividends una part substanciosa de les subvencions públiques.

L'excusa per "liberalitzar" el transport públic ferroviari és que "fan falta nous operadors més fiables i eficaços"; aquestes paraules, pronunciades precisament pel responsable de la gestió del transport públic, suposen un reconeixement implícit de les seves pròpies incapacitats; és inqualificable que la solució que proposin els responsables de la gestió pública a la seva confessada incompetència sigui desfer-se d'allò que se'ls ha encomanat per lliurar-ho a l'empresa privada.

El 16 de març de 2006, s'aprova definitivament aquesta llei al Parlament de Catalunya, i en un comunicat de premsa de la Generalitat es defineix com "una mesura legislativa pionera que ha de definir, regular i promoure el sector ferroviari al nostre país. La norma, la primera iniciativa legislativa global en matèria ferroviària del Govern català, adapta la normativa catalana a les directrius europees, posa les bases per a la liberalització del mercat ferroviari a Catalunya i completa les atribucions de la Generalitat com a autoritat ferroviària".

La Llei del Sector Ferroviari

Text i fotos: Joan Ramon Ferrandis

El 14 de desembre de 2002, el Ministeri de Foment va presentar al Consell de Ministres un Avantprojecte de Llei del Sector Ferroviari, juntament amb una Memòria Justificativa i dos esborranys d'estatuts de les entitats públiques empresarials Administrador d'Infraestructures Ferroviàries (Adif) i Renfe Operadora.

El 29 de gener de 2003, el Consell Econòmic i Social (CES) va emetre un Dictamen sobre l'Avantprojecte, en què li va donar el vistiplau i va valorar positivament el fet que anés "més enllà de la mera transposició de les Directives comunitàries", aquell dictamen va ser acceptat fins i tot per la part social que composa el CES, que anteriorment s'havia manifestat en contra d'aquesta possibilitat.

L'objectiu real de la política comunitària de transports es reflecteix clarament tant en les Directives com en els Llibres Blancs, que estableixen els objectius precisos; en el cas del ferrocarril, cal tenir en compte els que porten per títol "El desenvolupament dels ferrocarrils comunitaris", de 1996, i "Cap a una estratègia comunitària de transports", de 2002, als quals han denominat "Llibre Blanc del Ferrocarril" i "Llibre Blanc del Transport", respectivament.

El "Llibre Blanc del Ferrocarril" parla clarament d'una equiparació del ferrocarril a la carretera quant a la reducció dels requisits de seguretat "per fer-lo més competitiu" i sobre la limitació del seu caràcter social. El "Llibre Blanc del Transport", per la seva banda, planteja la necessitat d'incrementar les quotes del ferrocarril allí on la carretera està arribant a els seus límits o es troba de fet col·lapsada. En ambdós casos l'aposta s'orienta fonamentalment, pel que fa al transport de viatgers, cap a l'alta velocitat.

L'aspecte fonamental que presenta la Llei del Sector Ferroviair (LSF) és la segregació de la infraestructura i l'explotació del transport. La justificació va ser la suposada obligatorietat establerta per les Directives Comunitàries, totalment incerta, ja que la legislació de la UE permet l'existència d'empreses integrades. Aquesta separació implica la ruptura dels sistemes integrats de seguretat en un mitjà de transport que compta, com una dels seus avantatges definitoris, amb un índex de seguretat molt superior a la carretera, com a conseqüència, en bona part, de l'existència de sistemes de seguretat comunes a infraestructura i vehicles.

Ja en l'abans esmentat "Llibre Blanc del Ferrocarril", es parlava que el ferrocarril té uns requisits de seguretat molt cars, que calia establir la inversió en seguretat tenint en compte els costos i beneficis i es recomanava establir el règim de seguretat basat en el càlcul de probabilitats d'accidentalitat.

El 18 de novembre de 2003, el BOE publicava la Llei 39/2003 del Sector Ferroviari, aprovada el 29 d'octubre amb la majoria absoluta del PP i en contra de la pràctica totalitat de la resta de partits. La Llei va establir un període transitori de sis mesos fins a la seva entrada en vigor, un parèntesi imprescindible per dictar les nombroses normes necessàries en forma d'Ordres Ministerials i Reials Decrets, que permetrien engegar tot el complex sistema de transport que es pretenia modificar, aplicant-li conceptes d'altres tipus de transport (carretera i avió, fonamentalment) sense tenir en compte les seves particularitats i diferències.

Davant la imminent aplicació de la Llei, es va produir un canvi que podia haver estat transcendental, encara que fet i fet no va ser res més que la continuació d'una mateixa política ferroviària. El 14 de març, el PSOE guanya les eleccions generals. El canvi de govern paralitza en Consell de Ministres del dia 7 de maig l'entrada en vigor de la Llei, deu dies abans de la data prevista per a la seva aplicació. El que podia haver estat una notícia històrica, s'esvaeix amb l'anunci d'una nova data d'entrada en vigor, l'1 de gener de 2005, aquesta vegada de manera definitiva, i amb unes petites modificacions al text original, al qual s'havien oposat de manera clara mentre aquest mateix govern va ser oposició.

Aquell any 2005 va reportar als ferroviaris i als ciutadans la segregació de l'antiga Renfe, en Adif i Renfe Operadora, cadascuna amb uns 15.000 treballadores i treballadors, i el regal de sengles Expedients de Regulació d'Ocupació, que estan disminuint la plantilla fins a l'objectiu de 12.000 empleats per empresa. Mentre, les subcontractes s'adjudiquen el treball que anteriorment realitzaven els ferroviaris, amb greus manques de formació i sobretot seguretat i salut en el treball.

Des del SFF-CGT es va mantenir una lluita constant des de la presentació de l'avantprojecte, fins a l'entrada en vigor d'aquesta lesiva LSF, que es va concretar en centenars d'actes a nivell local i estatal i desenes d'informes contradictoris dels aspectes més negatius d'aquesta. Es van realitzar centenars de concentracions, tancaments, xerrades-col·loquis i projeccions de la pel·lícula de Ken Loach "La quadrilla", que reflecteix d'una manera molt il·lustrativa el procés de privatització dels ferrocarrils Britànics a la fi dels anys 90. Aquests actes van tenir els seus punts àlgids en dues Manifestacions a Saragossa i Madrid els anys 2003 i 2004, coincidint amb les dates d'aprovació dels textos primer del PP i després del PSOE.

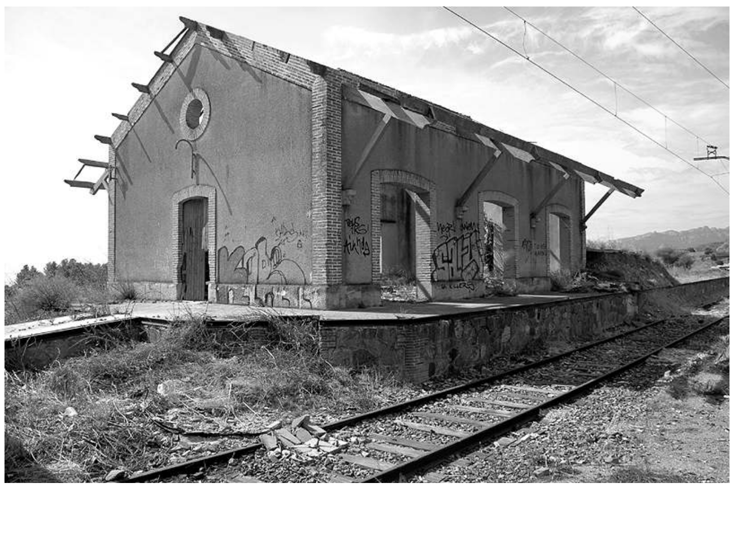

Aquesta llei obre el camí de la privatització del ferrocarril públic. En alguns casos, aquesta privatització ve explícitament reflectida, com en la possibilitat que Renfe Operadora creu en el seu si societats anònimes i les segregui de la seva estructura. En altres, com els Tallers, es planteja la seva immediata privatització.

En el cas d'Adif, es mantindrà com a empresa pública, no així el treball que ocupen en l'actualitat els seus treballadors. En l'actualitat són vàries les empreses que operen en el ferrocarril de manera independent, (ACS, Acciona, Comsa, Transfesa), en principi de manera testimonial, per situar-se en la graella de sortida de les noves dates en l'agenda de l'alliberament del transport de viatgers (gener de 2008 i 2010) un negoci que augura un benefici rodó, a costa de treballadors i usuaris.

Les empreses que operen com a contractistes en el ferrocarril es compten a centenars, i algunes estimacions parlen de més de 200.000 treballadors que exerceixen la seva activitat laboral d'una manera directa o indirecta en el ferrocarril, per descomptat amb la precarietat com a companya.

Desenvolupament de l'Estatut de Catalunya en matèria ferroviària

Text i fotos: Joan Ramon Ferrandis

L'aprovació de l'Estatut de Catalunya al juny de 2006 suposa un nou pas en aquesta llarga trajectòria de segregació.

L'article 140.6 diu de manera explícita que la Generalitat podrà participar en la gestió i planificació de les infraestructures de titularitat estatal situades a Catalunya, a través de "transferències". Quan es va plantejar el debat del traçat de l'AVE ja s'augurava el que podia passar amb les rodalies i regionals a Catalunya i més concretament en les de la perifèria de Barcelona.

CGT va presentar esmenes al projecte inicial del traçat de la LAV, entenent que el 99% dels usuaris del ferrocarril no havien de patir les conseqüències de les obres d'una infraestructura elitista que solament utilitzarà, en definitiva, un percentatge ínfim d'usuaris, i així es va fer arribar fins i tot al Parlament de Catalunya.

Només ICV, llavors a l'oposició, es va fer ressò d'aquelles prediccions, però la seva pregunta parlamentària no va ressonar amb força al Parlament i la immensa majoria dels parlamentaris van aprovar l'actual traçat, els mateixos a qui ara se'ls omple la boca atacant les conseqüències dels seus propis actes, en un exercici d'hipocresia solament digne de la classe política.

La mateixa Renfe es va apressar a advertir que el disseny de les obres i les fases d'execució, sumats a la supressió de dos terços de les vies d'entrada a l'estació de Sants, suposarien un gran desajustament en la regularitat dels trens, fins i tot una rebaixa en la freqüència de la totalitat de les línies de rodalies.

Aquestes circumstàncies, sumades a la falta d'inversions anteriors en infraestructura, han deixat un caos permanent des de fa diversos anys en les comunicacions per ferrocarril de Barcelona i, per tant, de Catalunya.

La situació insostenible de les rodalies de Barcelona i l'enorme pressió ciutadana i mediàtica, exercida en aquest aspecte, sobre el Govern de la Generalitat, provoquen l'única manera de desinflar el globus abans que els esclati en la cara, almenys de manera momentània… l'anunci del traspàs de transferències en matèries ferroviàries.

Al principi, la Generalitat solament pretenia la gestió del servei de rodalies, sense tenir molt clara la fórmula per a això, encara que, com dèiem anteriorment, el mateix conseller Manel Nadal, en declaracions a la premsa, apostava per empreses públiques-privades concessionàries del servei. La realitat actual és que el Govern espanyol ha ofert al de la Generalitat el traspàs no solament de la gestió, sinó de tots els actius relacionats amb ella, inclosos els treballadors, però mantenint la titularitat del Ministeri de Foment en la infraestructura de les línies d'interès general.

Davant aquest órdago, des del Govern de la Generalitat es va replantejar la situació i es van veure impotents per fer-se càrrec de manera immediata d'aquesta patata calenta, posant una sèrie de premisses irrenunciables per a això, sobretot en matèria econòmica d'inversions en infraestructura. Aquesta seqüència negociadora a dues bandes va provocar la reacció dels treballadors ferroviaris, que lluny de defensar "una gran i lliure" com es va arribar a denominar per determinats mitjans de comunicació, la mobilització que van convocar els Comitès Intercentres d'Adif i Renfe Operadora, pretenia mantenir el servei públic ferroviari i la garantia d'ocupació.

Les vagues es van desconvocar per part dels CGE de Adif i Renfe Operadora a fil de setembre, mantenint CGT unilateralment la convocatòria de vaga per als dies 11 i 15 d'octubre de 2007, almenys fins a tenir més garanties que les anunciades per ambdós CGE. Finalment, des de CGT es van desconvocar les aturades sota unes premisses molt clares que s'haurien de concretar en reunions periòdiques amb el Ministeri de Foment, i que són de manera genèrica: el manteniment del servei públic ferroviari, sota titularitat d'una empresa pública; garantia d'ocupació i permeabilitat de tots els treballadors ferroviaris; garantia d'homogeneïtat de la Normativa Laboral i de Seguretat en la Circulació. Des del Ministeri de Foment, es garanteix que serà Renfe Operadora (RO) qui prestarà el servei ferroviari en les rodalies de Barcelona després del traspàs de competències, encara que des de CGT entenem que no pot ser d'altra forma, ja que en l'actualitat cap operador o empresa ferroviària pot assumir aquesta comesa, excepte RO, pel que hauríem d'estar atents als moviments, que en aquest sentit es donin en les dates claus de 2008 i 2010 amb la liberalització del transport de viatgers.

Des de CGT entenem que des d'on millor es gestiona qualsevol activitat és des del territori, ningú coneix millor els problemes i les solucions que qui aquesta en contacte diari amb elles, sobretot en matèria d'horaris i freqüències, però això no hauria d'implicar la ruptura d'una empresa integrada, i menys la privatització del sector.

Com a llibertaris no entrararem en debats de territorialitat, o poders i competències d'estats, però entenem que el fraccionament del servei ferroviari en l'actual xarxa ferroviària no beneficiarà ni ciutadans, ni treballadors. Més aviat amenaça trencar els actuals criteris de solidaritat i eficàcia en benefici del capital. Un exemple clar del que podria passar en el cas que es donés la segregació per línies, o fins i tot per a trens concrets, seria la supressió de trens i serveis per escassa ocupació. A més, en cas de qualsevol contingència, ja sigui per avaries del material, una empresa integrada i pública podria suplir aquestes deficiències amb una eficàcia molt superior al de les privades, en disposar d'un material motor ampli i homogeni amb el de la resta de la xarxa, que de manera solidària podria cobrir eventualment les necessitats creades, tal com ja passa en multitud d'ocasions. Les actuals RO i Adif estan mal gestionades, efectivament, és cert, però no cal canviar als seus treballadors… sinó als seus gestors.

El Tren d'Alta Velocitat

Joan Ramon Ferrandis

La falsa modernitat en el transport suposa la creació de línies d'alta velocitat, a les quals s'han destinat la pràctica totalitat d'inversions en ferrocarril dels últims anys, deixant abandonades durant dècades les línies de ferrocarril convencional.

El ferrocarril d'alta velocitat serveix exclusivament a les grans aglomeracions urbanes i duplica una demanda de transport ja satisfeta, en el cas de la línia Madrid-Barcelona, un simple transvasament de viatgers de l'avió al tren d'alta velocitat, els viatgers rebran les mateixes prestacions: tarifes subvencionades i temps de viatge molt similars, fins i tot el seu impacte ambiental és semblant, i a més totalment inassumible en una societat que pretén ser sostenible.

A més en els nuclis urbans i rodalies, afectats per aquest tipus de transport ferroviari, es produeix un efecte que fomenta l'especulació immobiliària, amb el consegüent encariment de l'habitatge. També es fomenten injustificables requalificaciones de terrenys amb l'única finalitat de generar plusvàlues costi el que costi que solament beneficien a grups privilegiats.

Mediambientalment, l'AVE és un absolut balafiament, consumint quatre vegades més energia, obligant-nos a dependre de l'energia nuclear o de les grans autopistes de l'energia, com la MAT, trinxant el territori, modificant de manera irreversible ecosistemes, cursos de rius i fins i tot la fesomia de les poblacions més pròximes, que lluny de beneficiar-se d'això, veuran passar, molt ràpid, això si, els trens que mai s'hi aturaran.

És cert que les proximitats de Barcelona estan en ple un caos, però no és menys cert que la xarxa de regionals de Catalunya, la que utilitza un gran nombre d'usuaris, que en molts casos no tenen una altra alternativa, també està sota mínims, i de moment les expectatives de millora són escasses, amb o sense transferències, i per descomptat la premsa no es fa cap eco d'això.

A més, les expectatives des de la Generalitat són fomentar els regionals d'Alta Velocitat, per unir les quatre capitals catalanes per la línia AVE, amb el que deixaria més en precari la xarxa de regionals.

Des de CGT mantenim una campanya permanent des de fa pràcticament deu anys, en contra de la construcció de noves línies d'alta velocitat, promovent l'ús del ferrocarril convencional, molt més respectuós amb el medi ambient i en definitiva el qual utilitza la major part de la població, amb campanyes específiques, intentant mantenir el personal ferroviari en les estacions, com a garantia de qualitat del servei.

En els últims anys desenes d'estacions han estat buidades de manera absurda per l'antiga Renfe, i ara per Adif, amb el consentiment de les diferents administracions. Molts dels usuaris que ara reclamen un bon servei de rodalies, abans van lloar l'AVE, i a més el volien ja, a Barcelona i que entrés per l'aeroport, i si no, segur que van votar a algun dels que van permetre aquest despropòsit, alguns fins i tot se'n van riure de les octavetes de CGT amb la frase "Menys AVE i més trens"... No tots, alguns tenen les idees clares i són conseqüents a pesar del bombardeig mediàtic a favor de l'AVE.

El camí per seguir és clar, possiblement no ens quedin mes alternatives, posar fre a la privatització del ferrocarril i exigir la millora del tren convencional. Quan arribi l'AVE, allí hi haurà la CGT dient "Menys AVE i més trens".

Directius que es folren descaradament amb diners públics, mínimes mesures de seguretat a la feina: neoliberalisme pur i dur

Si ens toquen a un ens toquen a tots. Tots som Luisito, solidaritat amb ell!

7 de novembre: mobilització a Madrid en solidaritat amb Luis Marcos Rivera

Comitè Confederal de la CGT

El gener de l'any 2000, com en tantes altres, la convocatòria va ser per un acomiadament massiu que afectava a diversos centenars de treballadors. Era el 4 de gener i vivíem en plena era "Ansuategui/Aznar". Pocs mesos després ens van tornar "a currar" en la Gran Via, sense conseqüències judicials; però aquest 4 de gener va ser en un polígon apartat, sense testimonis mediàtics, i la policia "no es va tallar ni un pèl".

El company Luis Marcos Rivera, militant del Sindicat de Neteja de CGT Valladolid, va acudir aquest dia com tantes altres vegades, sense importar-li la data, les vacances, si plovia o si tronaba. Sempre solidari i combatiu, aquest dia es va veure atropellat, detingut, apallissat i, finalment, encausat i ara ha d'afrontar una petició del fiscal de set anys i mig de condemna. El company Luis, que mai ha confiat en una llei feta a la mesura dels poderosos i dels interessos de l'Estat, corre el risc aquí i ara, a pesar de la seva innocència, de sofrir una condemna que li pot enfonsar la vida.

Es diu aviat, es llegix ràpid, però el "número" de la mala sort ens podia haver tocat a qualsevol de nosaltres. Una vegada més la llei és implacable amb els lluitadors i els solidaris. Per això el dia 7 de novembre, no es jutja al company Luis: el 7 de novembre es jutja a la CGT. Aquest dia es jutja la nostra manera de ser, de pensar, de fer, de veure les coses…

Per això, el 7 de novembre tota l'afiliació junta ha de demostrar qui som i per què estem a la CGT. El dia 7N, a les portes de l'Audiència Provincial de Madrid, hi haurà centenars de banderes roig-negres que constatin la nostra identitat, demostrant com CGT entén la solidaritat i el suport mutu. El 7N es juga la llibertat d'un company. Encara que plogui o troni qui alguna vegada hem convocat, participat, actuat… estarem a les portes d'aquest jutjat.

El dia 7N serà, fonamentalment, una demostració de solidaritat i de reivindicació antirrepresiva. La jornada es desenvoluparà seguinjt un ampli calendari d'actes i activitats.

El 7 de novembre, tots i totes a Madrid en solidaritat amb Luisito!!!

Adif es nega a reobrir el servei nocturn de l'estació de Reus

CGT Baix Camp-Priorat

L'Entitat Pública i Empresarial Adif va recorrer al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya la sentència que l'obligava a reobrir el servei nocturn (d'11 de la nit a 6h de la matinada) de venda de bitllets, informació i atenció al client de l'estació de ferrocarril de Reus (vegeu "Catalunya" 89), que l'empresa va suprimir l'1 de gener de 2007. La Secció Sindical de Tarragona del SFF-CGT havia interposat un conflicte col·lectiu i va estar portant a terme, amb la col·laboració de la resta del sindicat al Camp de Tarragona, una campanya pública de denúncia del tema. La sentència del judici, realitzat el 12 d'abril, obligava Adif a reobrir el servei, però l'empresa no sols no va aplicar-ho sino que va decidir el mes de juliol recòrrer la sentència al TSJC.

Com a resposta, la CGT també ha presentat davant el TSJC una impugnació al recurs rebatent les argumentacions d'Adif. CGT apunta en el recurs que Adif està portant a terme una progressiva deterioració de l'atenció a l'usuari, que no té interès en proporcionar un servei públic de qualitat, i que la presentació del recurs suposa un pas més en aquest sentit. Adif es destapa d'una forma descarada, deixant clar el poc que l'importa la qualitat del servei a l'usuari del ferrocarril, pretenent anul·lar aquesta sentència i quedar així amb les mans lliures per a prendre de nou aquesta mesura o altres que, perseguint objectius únicament econòmics, precaritzen el servei públic ferroviari.

CGT ha fet una crida a institucions, partits, associacions i entitats per tal que pressionin Adif i exigeixin un servei de transport públic de qualitat. El cas de Reus s'afegeix a altres com la privatització de la venda, la informació i l'atenció al client a l'estació de trens de Salou, o la subcontractació a l'estació de Tarragona del servei d'informació i atenció a l'usuari, dos fets que contribueixen a deteriorar encara més el servei al Camp de Tarragona.

Convocatòria de vaga a l'AVE en defensa de la categoria laboral, la igualtat d'oportunitats i la seguretat del ferrocarril

Sindicat Federal Ferroviari-CGT

El Sindicat Federal Ferroviari-CGT va convocar en solitari aturades a l'AVE els dies 28, 29 i 30 de setembre, que es van convertir en vaga indefinida a partir del dia 1 d'octubre, des de la 1,00 fins a les 4,00 hores, des de les 6,30 fins a les 9,30 hores, i des de les 18,30 fins a les 21,30 hores. Aquesta vaga va ser la resposta a l'anunci del Ministeri de Foment de posar en circulació les línies d'alta velocitat Madrid-Barcelona, Madrid-Màlaga i Madrid-Valladolid els dies 21, 22 i 23 de desembre, respectivament, amb el nou material S-103, per a qual la Direcció de Renfe-Operadora va decidir "prescindir" de la normativa laboral i de les condicions de seguretat en el tràfic ferroviari que aquesta garanteix.

Amb la posada en circulació dels primers trens d'alta velocitat el 1992, es van crear les categories de Comandament Intermedi Maquinista AVE-Cap de Tren i Supervisor de Serveis a bord, amb funcions específiques i formació adaptada a aquest tipus de circulacions per les seves peculiaritats tècniques. Aquestes categories, així com l'accés a les mateixes, estàn recollides en el Conveni Col·lectiu. La pretensió de RENFE-Operadora és que altres categories de conducció distintes a la de Comandament Intermedi Maquinista AVE/Euromed Cap del Tren i a la d'Interventor AVE/Euromed Supervisor de Serveis a bord, també amb funcions i responsabilitats específiques i diferenciades de qualsevol altra categoria professional, cobreixin les places dels trens AVE en les noves línies.

Aquesta vulneració de la Normativa laboral suposa a més un perjudici als treballadors que haurien de poder accedir a aquestes places en un concurs d'ascens reglamentari conforme amb el conveni col·lectiu, a l'estar limitant els seus drets a la promoció professional i a la igualtat d'oportunitats. L'actuació de la direcció de Renfe-Operadora respon d'una banda a l'interès de suprimir categories professionals i augmentar les funcions i les responsabilitats d'unes altres, sense tenir en compte la seguretat en el transport ferroviari i els drets dels treballadors, i per una altra als interessos del Govern que no dubta a anunciar, per a una data precipitada però que li resulta propícia, l'obertura successiva de tres línies d'alta velocitat sense que s'hagin fet les proves necessàries i sense comptar amb treballadors de les categories establertes i amb la formació corresponent.

La incapacitat manifesta per a donar sortida al conflicte de la Direcció general de Serveis d'Alta Velocitat - Llarga Distància de Renfe, presonera dels seus pactes exclusius amb el sindicat gremialista Smaf, perjudica els treballadors de l'AVE i genera també perjudicis als viatgers. Per aquest motiu CGT, va convocar les vagues en haver-ho demanat per unanimitat els treballadors, ja que exigeixen un concurs d'ascens per a cobrir les places que es generin davant l'obertura dels nous corredors d'alta velocitat, com així es marca en la normativa de Renfe. Els tractes de favor entre el Director General d'AVE i el Semaf, lesionen la imatge de l'AVE i els seus treballadors davant l'opinió publica i busquen perjudicar als que s'oposen a les seves tesis.

Pel que fa a la vaga, la CGT va impugnar els serveis mínims abusius imposats per l'empresa. El seguiment de la vaga va ser majoritari amb percentatges de seguiment propers al 100 %, malgrat la campanya de manipulació informativa portada a terme per Renfe. A més l'empresa, saltant-se totes les normes, es va dedicar a amenaçar directament a treballadors de Llarga Distància perquè posessin en circulació trens afectats per la vaga que no estaven en els serveis mínims i que no eren de la seva competència, i va donar pràctiques en aquests trens a treballadors que no corresponia segons la normativa ferroviària, atemptant clarament contra el dret de vaga i posant seriosament en perill la seguretat de la circulació.

Per això, i per obrir expedients a diversos treballadors que es van negar a conduir trens no inclosos en els serveis mínims, CGT va decidir denunciar per la via penal al director de RRHH de Llarga Distància.

La CGT, aposta pel respecte a la igualtat d'oportunitats per a tots i a no cedir davant els capricis del sindicat corporatiu dels maquinistes i de la direcció de Renfe, defensant l'homogeneïtat de les seves condicions laborals emmarcades en el seu conveni col·lectiu i altres normatives garants de l'estabilitat i bon fer dels seus treballadors, que s'han reflectit en l'alta qualitat en la prestació del servei, mantinguda des de la inauguració de l'AVE fins als nostres dies.

ENTREVISTA

Secció Sindical de CGT a Renfe a Tarragona

‘La Llei ferroviària és negativa per a tothom’

Meritxell Fernández

-Quan es va crear la Secció Sindical de CGT a Renfe?
-Els nostres inicis es remunten a l’any 1992, moment en què la CGT va participar en les eleccions de Renfe.

Tot i que al principi teníem pocs afiliats i delegats, amb el temps el sindicat s’ha convertit en una de les forces més importants de Tarragona.

Actualment, tenim presència a les dues empreses que formen Renfe: per una banda, Adif, on comptem amb quatre representants i un delegat, i Renfe Operadora, amb un representant i un delegat.

-Quina va ser la reacció de l’empresa en aquell moment?
-Al principi no érem plat de bon gust, ens veien com un sindicat incòmode i vam tenir alguns problemes per aconseguir un local on reunir-nos i poder desenvolupar la nostra activitat sindical, però tot això es va solventar fa anys.

Això sí, ens hem hagut de guanyar el respecte dels seus responsables.

-Com us organitzeu per treballar?
-Som força autònoms respecte a la federació local, tot i que també hi col·laborem. Tenim un camp d'acció molt ampli i ens reunim al nostre local de l'estació.

Respecte a l'organització interna, comptem amb el coordinador de Renfe Operadora a Catalunya -que s'encarrega de visitar els centres de treball i reunir-se amb la resta de delegats-; el coordinador sectorial de les Estacions Comercials, d'Adif; el coordinador de Defensa del Ferrocarril a Tarragona i, per últim, el secretari general de Transports a Tarragona.

-Esn podeu valorar la situació actual del ferrocarril a l’Estat espanyol.
-Després de gairebé dos anys des de l’entrada en vigor de la Llei del Sector Ferroviari, creiem que la seva aplicació comportarà efectes negatius tant per als treballadors de Renfe com per als usuaris.

Aquesta llei, que adopta una sèrie de mesures dràstiques i té com a objectiu privatitzar la xarxa de ferrocarrils a curt termini, s’ha volgut mostrar com una llei neutra, però en realitat amaga un rerefons molt negatiu.

Per exemple, afavoreix la segregació de la plantilla, ja que aposta per la creació de dos convenis diferents que regulin per separat al personal d’Adif i al de Renfe Operadora.

De moment, no s'ha dut a terme perquè s’ha prorrogat l’anterior Conveni, que hauria d’haver finalitzat el 31 de desembre de l’any passat, però aquest és l'objectiu. Des de la Secció Sindical de CGT ens oposem a aquesta idea i reivindiquem un conveni únic per a tots els treballadors.

-Una idea compartida per la resta de sindicats?
-Al principi sí perquè tots seguíem la mateixa línia, però amb el temps els altres sindicats se’n van anar desmarcant i ara ja han assumit la idea de signar dos convenis diferents.

Seguint els preceptes de la llei, s’haurien de diferenciar dos grups: personal d'explotació –maquinistes, interventors, treballadors de tallers- i d'infraestructures –manteniment de les vies, personal d’estació, etc-. En realitat, tot aquest procés respon a la pressió exercida per les grans multinacionals, com ara Acciona i Comsa, que volen participar en el negoci del ferrocarril i emportar-se una part del pastís.

De moment, la llei s'ha desenvolupat amb infinitat d'instruccions, estatuts i Reial Decrets, i ara el camí ja està obert.

-Us oposeu al traspàs de competències a les comunitats autònomes? No podria tenir un efecte positiu?
-Actualment hi ha quatre autonomies interessades en el traspàs: Catalunya, la Comunitat de Madrid, el País Valencià i Andalusia. Entenem aquest traspàs des de dues perspectives: per una banda, com una acció positiva perquè es podrien gestionar els ferrocarrils des d'una òptica més propera, coneixent les seves mancances i necessitats reals, però, per una altra banda, també creiem que aquest traspàs té un vessant negatiu que pot comportar molts perjudicis per als usuaris de Renfe i per als treballadors.

En el cas de Catalunya, davant d’aquesta privatització imminent que culminarà l’1 de gener de 2010 amb l’alliberament de la xarxa de viatgers, el secretari de Mobilitat de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, Manel Nadal, ha declarat que seran empreses públiques-privades les que s’encarregaran de la gestió dels ferrocarrils.

A nivell general, el que es pretén és donar llicències a les empreses privades per explotar les línies de ferrocarril, però això és negatiu perquè comportarà que aquestes empreses s'aprofitin de les subvencions i a canvi oferiran un pitjor servei.

Per tot això considerem que aquesta gestió per part de les autonomies -sobretot respecte a l'horari, freqüència i qualitat del transport, com havia indicat la Generalitat en un primer moment-, pot ser beneficiosa, però sempre que Renfe continuï essent pública, que s'apliqui la mateixa normativa en matèria de seguretat de circulació i laboral, i que no hi hagi una divisió entre els treballadors. No volem que els treballadors de la Generalitat tinguin cap tipus de handicap respecte als treballadors de l'àmbit estatal.

-Però a la vista de les últimes incidències, dir que el servei empitjorarà no és molt agosarat?
-Els usuaris poc informats creuen que el traspàs i la privatització seran la panacea i que acabaran amb tots els problemes ferroviaris, però res menys lluny de la realitat. Imagina que diferents empreses es reparteixen les línies de ferrocarril i que en una d'elles -per exemple, la de Barcelona-Sant Vicenç de Calders- es produeix una avaria. Si això succeís amb Renfe, qualsevol altra línia podria assumir aquest esforç material, però si estan repartides, aquest procés seria molt més complicat.

Pensem que als ferro carrils es repetiran els mateixos problemes que es donen ja als aeroports, com ara la supressió de trens i l'overbooking.

El nostre repte és fer entendre als usuaris tota aquesta situació i defensar un servei públic, integrat, segur, social i sostenible.

LA MIRADA INDISCRETA

Funcionaris identitaris

Emili Cortavitarte Carral

L’Estatut Bàsic de la Funció Pública i la Llei d’Igualtat constitueixen dues normatives bàsiques legals, emparades en la majoria parlamentària al Congreso de los Diputados i la seva capacitat i voluntat legislativa. Tot i les seves mancances i tebieses, en alguns aspectes suposen una millora respecte d’anteriors legislacions.

Però vet aquí que el Govern catalanista i de progrés que regeix els destins de Catalunya, i que segons el president Montilla es distingiria per deixar de fer nacionalisme victimista i d’agitar senyeres i greuges històrics per fer una obra de govern que posés l’accent en les condicions de vida dels ciutadans i ciutadanes, no es dóna per assabentat.

No es tracta d’una ferma oposició a unes normes centralistes i reaccionàries, que arriba fins a la desobediència de les lleis. No és una reposició de l’enfrontament amb l’Estat, semblant a la produïda amb motiu de les retallades del govern de l’Estat respecte de la Llei de conreus. No, no som davant uns nous fets d’octubre de 1934. Ni sembla que el president i el seu govern hagin de ser arrestats per la Guardia Civil.

En aquest cas, el president de la Generalitat, el conseller de Governació i Funció Pública i el govern català en ple, furten als seus treballadors i treballadores una part de les condicions socials de les quals sí que poden gaudir els funcionaris i funcionàries aragoneses o extremenyes.

Així, mentre uns i altres, acollint-se a unes normatives estatals, poden gaudir de reducció de jornada (amb la conseqüent reducció de sou) per a la cura dels seus fills i filles fins als 12 anys, els i les funcionàries catalanes només poden tenir cura, amb reducció de jornada, dels seus fills i filles fins al sis anys. Exactament la meitat.

El període de permís per alletament d’un fill o filla és, segons les lleis estatals, d’un any, mentre que pels funcionaris i funcionàries catalanes es redueix a 9 mesos. Els 15 dies de permís per naixement, adopció o acolliment són cinc a Catalunya. I el permís d’un mes de reducció de jornada remunerada per familiar de primer grau malalt greu no es pot traduir al català.

Quins són els sacrosants arguments del govern català? doncs identitaris.

A Catalunya ja tenim Llei de Conciliació que és la nostra. I a més, en consonància amb el nostre tarannà, és més barata i així podem fer pàtria i estalviar, alhora.

L'ALTRA REALITAT

TramposMetropolitans de Barcelona (TMB)

Pepe Berlanga

15h. Fag una ullada a l'agenda i em recorda que he d'assistir a una interessant conferència a les quatre de la tarda, aquesta vegada tindré sort, el Metro disposa d'una estació pròxima al lloc de celebració, moure's per la ciutat no és fàcil.

15.30h. Surto de casa, he decidit caminar una mica, a escassos minuts podré accedir a la Línia I a l'estació de la Sagrera, d'aquesta manera m'evitaré un canvi de tren, estirar les cames és un consell mèdic que diuen allarga la vida.

15.40h. Supero l'entrada que la línia V té en el cantó del carrer Garcilaso. Com que fa bon temps, prefereixo accedir a la Línia I descendint per l'avinguda Meridiana fins a l'entrada que hi ha alguns metres més a baix. Sota les escales i, sorpresa, se m'ha esgotat la T-10. Em trobo davant un vestíbul nou molt xic i no veig per cap costat la taquilla ni de bon tros la desitjada taquillera. Dono voltes i voltes i només hi ha màquines expenedores de bitllets. Hi introdueixo un de 50 euros en l'escletxa, el rebutja.

Creuo la Meridiana i enfront d'una gasolinera em topo amb l'al·ludida boca d'accés a aquest món subterrani. Sorpresa, tampoc hi ha ningú que vengui bitllets. Començament a posar-me nerviós, encara arribaré tarda i la conferència m'interessa molt.

Torno a intentar aconseguir una targeta pagant amb un bitllet de 50, de nou, rebuig; serà fals? Surto de nou a l'exterior, fa un bochornoso calor i observo altra entrada, per tant em dirigeixo a ella, confio tenir més sort. Hi ha dues persones, una asseguda davant una terminal informàtica en un despatx darrere d'un cristall transparent i una altra que li fa companyia i li dóna conversa. Em dirigeixo a una d'elles i m'informa que les màquines expenedores no accepten bitllets de 50 euros.

Surto fora i em dirigeixo a un quiosc de premsa per adquirir la maleïda targeta. Novament rebo un gerro d'aigua freda, no hi ha targetes, s'han esgotat i estan esperant que els les subministrin, els meus ànims comencen a estar alterats.

16h. N'estic fins als nassos, si vull accedir al Metro hauré de treure un bitllet individual, el que encarirà el trajecte substancialment, així qualsevol és capaç d'aconseguir bons resultats econòmics. Estan obligant-me a escollir entre pagar més car el trajecte o colar-me, difícil decisió?

Concentració contra la negligència empresarial en prevenció a Parcs i Jardins

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins

El 3 d'octubre es van concentrar a Barcelona una vintena de treballadors de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins i militants de CGT davant el jutjat social 29 per mostrar el seu rebuig a una actuació de la mútua de treball que no reconeix baixes clares per accidents en el treball com a accidents de treball, i desvia a la Seguretat Social els treballadors accidentats perquè aquesta corri amb les despeses.

El 20 d'abril de 2004, es va haver de lamentar l'accident sofert per un company, Lluís Pons, conductor de camió, mentre realitzava treballs de càrrega d'un contenidor de llums en el camió porta-contenidors. El resultat de les lesions va ser molt greu, aquest treballador encara continua de baixa després de dos anys i mig i el seu pronòstic no és clar. Després d'haver sofert aquest greu accident que li deixarà seqüeles per a tota la vida, ara s'ha d'enfrontar a una mútua de treball (Mútua MC) que es preocupa més pels seus beneficis econòmics que per la salut dels treballadors.

El judici del 3 d'octubre finalment va ser ajornat perquè la mútua té denunciada no només la contingència, sinó també l'assignació de la baixa en si per la Seguretat Social, i va ser passat al dia 16 davant el jutjat 28 social de Barcelona. No és un cas aïllat ni la primera vegada que ens enfrontem a la mútua en els jutjats per la mateixa problemàtica, és la seva rutina donar l'alta tots els treballadors abans del seu total restabliment, no reconèixer els accidents, etc.

L'accident s'hagués pogut evitar. Solament s'havia de donar curs a l'avaluació de riscos i complir els terminis de les mesures correctores on es deia ben clarament que el ganxo d'aixecar el contenidor no tenia pestell de seguretat. Segons el tècnic i la inspectora que van dur el cas, aquest va ser el motiu principal pel qual l'accident es va produir, però no l'únic. La plataforma on descansava el contenidor es trobava en molt mal estat, la qual cosa va tenir una rellevància important a l'hora de produir-se l'accident. El vehicle tampoc tenia, a part del pestell de seguretat del ganxo, sistema de seguretat per evitar l'aixecament de la cabina del camió.

Dues actes d'infracció greus ha estat el resultat d'aquesta actuació inspectora. La primera per vulneració d'un nombre considerable de normes de Prevenció de Riscos, la segona per la falta de formació del treballador per al maneig d'aquest vehicle i els seus implements. Finalment, la Inspecció resol l'aplicació de recàrrec de prestacions per al treballador del 40%. En un primer informe del nostre Servei de Prevenció, no es contempla ni tan sols la falta de l'esmentat pestell de seguretat, malgrat estar aquesta reflectida en l'avaluació de riscos com un tema per resoldre a curt termini.

Solament després de la visita a Inspecció de Treball i de dir el tècnic del CNCT (Centre Nacional de Condicions de Treball) que la causa era el pestell, es reconeix el fet i es redacta un nou informe de la investigació de l'accident.

L'Ajuntament de Barcelona ha estat condemnat pel TSJC per Contractes en Frau de Llei

El Tribunal Suprem de Justícia de Catalunya no ha admès el recurs de cassació presentat per l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona contra la Sentència del propi TSJC que condemnava l'Institut per Contractació en Frau de Llei.

La desestimació del recurs presentat pel gabinet jurídic que representa a l'Ajuntament de Barcelona ha representat a l'erari públic el pagament de més de 60000 ¬ en indemnitzacions per acomiadaments improcedents als cinc treballadors que van denunciar aquestes il·legalitats.

L'estiu de 2004 la direcció de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona va realitzar 41 contractacions d'interinitat per a la substitució de 41 treballadors/es fixos pel període de vacances. Després de la denúncia pública de la Secció Sindical de CGT de la irregularitat comesa, cinc treballadors/es van denunciar a Magistratura de Treball les il·legalitats del contracte que els havien realitzat. Aquests contractes d'interinitat es van efectuar en frau de llei, perquè el temps del contracte era superior al període de vacances que substituïen, com diu una de les Sentències del TSJC: És obvi, en aquest sentit, que existeix frau de llei en aquells casos en els què aquesta causalitat finalista no és compleix, de tal manera que, sense causa justificada no existeix un nexe directa entre la durada del contracte i la finalitat per a la què és va signar.

Aquestes il·legalitats constituïxen frau de llei i segons estableix la legislació representa la conversió del contracte d'interinitat en contracte indefinit, com diu una altra de les Sentències del TSJC: "és clar que, ens trobem davant uns contractes temporals subscrits en frau de llei, que han de presumir-se indefinits. (...) i es condemna l'empresa Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona a readmetre els recorrents al seu lloc de treball i en les mateixes condicions que regirien amb anterioritat a l'acomiadament, o ser indemnitzats".

Possible tupinada a les Eleccions Sindicals a Correos

Sindicat Federal CGT Correos

La Llei obliga al sol·licitant del vot per correu a presentar-se en persona en l'oficina de correus i identificar-se mitjançant DNI o passaport originals i cursar un escrit dirigit a la taula electoral, que ensenyarà a l'empleat de Correos, amb les seves dades, perquè comprovi que la persona que presenta la sol·licitud del vot per correu és la mateixa que consta en els documents originals; també s'accepta que sigui un notari qui realitzi aquesta gestió.

A les Eleccions Sindicals a Correos, el mètode utilitzat per saltar-se la Llei, és presentar-se un membre d'un sindicat o d'un partit polític amb diverses sol·licituds de vot per correu en una finestreta de Correos on treballi una persona amb poca experiència i que desconeix la legislació o bé on treballa un afiliat o simpatitzant d'aquesta organització i aquest admet les sol·licituds de vot, sense realitzar cap comprovació.

Els fets denunciats el 4 de maig en el jutjat penal 3 de Mataró es remunten als dies 27 i 28 de març del 2007. En l'oficina de Correos de Mataró, "presumptament" un personatge que anava com a tercer en la candidatura de personal laboral de CCOO a Barcelona, ara ja és delegat sindical, (les Eleccions Eindicals a Correos són d'àmbit provincial, no de centre de treball o localitat) "presumptament" va realitzar la petició de vot per correu de 30 treballadors: 24 de personal laboral i 6 de personal funcionari, així que en lloc de fer la petició de votar per correu individualment cadascun dels treballadors com marca la Llei, el candidat de CCOO "presumptament" va realitzar la de tots, saltant-se tota la legislació que regula el vot per correu.

Transcorreguts ja gairebé sis mesos dels fets, l'empresa no ha notificat haver pres mesures internes i tracta el tema amb obscurantisme. L'única preocupació de Correos és que no surti a la llum el que succeeix en l'empresa.

Per això la CGT ha decidit acudir als jutjats penals i exigir que l'empresa es personi com a part, ja que hauria de ser la primera interessada en aclarir aquest assumpte.

Recurs contra 21 acomiadaments a Roca

Col·lectiu Catalunya

Roca Sanitaris SA, fabricant de productes de bany, ha presentat un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) temporal que afecta 21 treballadors de la seva planta de Gavà, en ple procés d'expansió internacional. Els afectats per l'ERO temporal, en la seva majoria treballadors amb molta antiguitat en l'empresa, cobraran el subsidi d'atur i un complement assumit per l'empresa, fins a arribar a el 90% del seu salari.

La retallada de plantilla va ser acceptada per l'autoritat laboral després de les negociacions entre la Direcció de Roca i els sindicats UGT i CCOO. Per la seva banda, CGT va presentar un recurs d'alçada contra l'autorització administrativa d'aquest ajustament temporal.

Roca Corporación, que va obtenir un benefici net de 131,45 milions d'euros en 2006, ha justificat aquesta mesura temporal -d'un any, prorrogable a un altre- pel descens

de la producció de griferia en la planta barcelonina. El grup ha invertit en els últims mesos uns 200 milions d'euros per a finançar la seva expansió a Europa i Àsia a través de compres d'empreses en països com Rússia, Suïssa, Malàsia, Croàcia i Romania. Després de les últimes compres d'empreses en l'estranger, Roca Corporación ha anat traslladant part de les produccions de menor valor afegit a països amb una mà d'obra més barata que a Espanya. Les últimes inversions s'han dirigit a reforçar la seva presència en mercats com el rus on posseïx ja les marques Santek, Jika, Laufen i Roca. També va comprar recentment, per 90 milions d'euros, la companyia suïssa de jocs d'aixetes Similor Holding. Les seves mirades les té posades en mercats com Xina, Malàsia, Índia, Marroc o Singapur.

El temor dels sindicats i de l'ajuntament és que aquesta expansió internacional pugui ser el preludi d'una disminució de la producció a Gavà. Roca Corporación conta amb societats en 27 països, entre ells Alemanya, Austràlia, Xina, Brasil, Rússia, Grècia, Malàsia, Índia, Polònia, Marroc, Singapur i Estats Units, i és una de les grans multinacionals espanyoles amb una facturació de 1.634,56 milions d'euros en l'últim exercici i uns fons propis de 1.263,52 milions.

Cal remarcar que la CGT ja porta mesos protestant per la política de destrucció d'ocupació portada a terme per Roca i per a donar suport als companys acomiadats i a la resta de membres de la Secció Sindical de CGT. En aquest sentit el 25 de juliol la Federació Comarcal Baix Llobregat de CGT va fer una concentració enfront de les portes de l'empresa.

Web Secció Sindical CGT Roca: http://www.cgt-roca.com

El 'Bicing' acomiada 13 treballadors, set d'ells sense contracte

Secció Sindical CGT Transports Municipals de Barcelona

Una empresa de màrqueting, Clear Channel, va ser escollida per l'Ajuntament de Barcelona, per gestionar el servei de transport públic de les bicicletes "Bicing", i Clear Channel ha subcontractat una empresa, Delfin Group, que segons el seu web, es dedica al màrqueting promocional sense cap menció al transport, que és l'activitat que es realitza amb el servei de "Bicing".

La CGT no entèn com és que l'Ajuntament permet que qui guanya la gestió del servei pugui subcontractar el servei a una altra empresa, la qual cosa ha suposat

que les condicions laborals i de seguretat dels treballadors no respectin la llei.

S'està incomplint la normativa de Prevenció de Riscos Laborals, no els donen botes i guants de protecció, se'ls entrega un sol uniforme que compleix la legislació i l'uniforme de recanvi no té els senyals fosforescents de seguretat que marca la normativa, tampoc tenen vestuaris per canviar-se ni farmacioles als vehicles. Els remolcs per traslladar les bicicletes són insegurs, les portes s'obren sovint i involuntàriament cauen les bicicletes al carrer i poden produir accidents de trànsit. Es fan servir furgonetes amb intermitents, fars i retrovisors trencats, incomplint el codi de circulació.

Se'ls aplica el Conveni de publicitat, per poder aplicar salaris més baixos, quan la seva activitat està clarament relacionada amb el transport. I quan els treballadors han començat a voler regularitzar lescondicions de treball, l'empresa subcontractada per la contracta de l'Ajuntament de Barcelona ha procedit a acomiadar 13 treballadors, set d'ells sense contracte laboral.

Des de la CGT es pensa que l'Ajuntament és responsable de permetre aquesta situació d'irregularitat i no es pot rentar les mans. La fórmula de subcontractar la subcontractació fomenta la precarització, no pot ser el model que apliqui un Ajuntament que es diu d'esquerres.

La Confederacio General del Treball exigeix que l'Ajuntament compleixi els seus propis acords dels Plens municipals respecte al fet que no pot haver-hi subcontractes d'una contracta. I en aquest cas exigeixen que l'Ajuntament es faci càrrec del servei totalment i retiri la subcontractació de la subcontracta de 10 anys.

Repressió a Remolcanosa: dos treballadors en vaga són acomiadats

CGT Balears ()

Els treballadors de Remolcanosa (empresa privada que explota en règim de monopoli la concessió dels remolcadors del Port de Palma) duen més de tres mesos en vaga.

L'empresa, que ha comptat amb tots els suports de les administracions autonòmiques (Autoritat Portuària) i estatals (Capitania Marítima i, sobretot, Delegació del Govern) no ha pogut derrotar els treballadors en tot aquest temps. I bé que ho ha intentat, per tots els mitjans: dues sancions de tres mesos de feina i sou per a tots els qui s'han sumat a la vaga, amenaces i extorsions, introducció il·legal d'un vaixell esquirol, etc.

I la darrera mesura repressiva, amb seguretat esperonada pel regal del delegat del Govern, senyor Socias, amb el segon decret de "serveis mínims" (on li donava tot el que l'empresa li demanava, faltaria més, i anul·lant "de facto" el dret de vaga), ha estat les cartes d'acomiadament a dos mecànics, per un supòsit d'incompliment dels serveis mínims a un buc que -ho tenim documentat- no duia la càrrega "protegida" pel decret de Socias. Cosa sorprenent, perquè qui ha de vigilar el compliment d'aquests serveis "mínims" és, precisament, Delegació del Govern, que fins ara no s'ha pronunciat al respecte. Tot fa pensar que Remolcanosa, que sembla és qui comanda a l'edifici del carrer Constitució, es veu tan en el seu paper, que passa dels intermediaris.

Aquests acomiadaments són manifestament il·legals, segons la jurisprudència del mateix Tribunal Suprem, i així ho es demostrarà amb les mesures legals que s'han posat en marxa. Pretenen, d'una manera clara i llampant, substituir treballadors en vaga, per carregarse aquest dret fonamental. Aquesta és la intenció, beneïda en aquest cas per Capitania Marítima de Palma, que ha autoritzat l'enrolament de dos esquirols, per substituir els acomiadats. Presumptament, s'està davant d'una actuació delictiva per part de Remolcanosa, de la qual podrien ser còmplices les administracions que li donen suport.

Però les qüestions jurídiques no haurien de tapar les greus responsabilitats per aquest gravíssim atac a les llibertats i als drets dels treballadors. Perquè qui ha disparat ha estat Remolcanosa, però qui li ha subministrat la munició ha estat Socías. Des de la CGT s'ha fet una crida a la solidaritat.

QUI PAGA MANA

Un treballador emprenyat

Vicent

A la feina han no renovat a un treballador, que s'ha emprenyat. En primer lloc se sent poc valorat perquè, en el fons el que ha passat és resultat d'una decissió arbitrària del cap. La llei empara aquests casos, mentre no sigues indefinit et poden, senzillament, no renovar. Sense cap molèstia més. Quan eres indefinit no és que no puguen prendre decisions arbitràries: és que les han de pagar. Et correspon una indemnització.

Però el treballador, a més de la preceptiva emprenyamenta amb el cap que l'ha "no-renovat" també ho està amb els altres empleats, considera que no l'han defensat prou, que haurien d'haver-li qüestionat la "no-renovació". Els treballadors, davant la situació, han reaccionat mirant a un altre lloc per evitar tenir problemes, és clar. Tampoc no és la seua funció defensar els drets de l'altre.

Una empresa és una organització on el cap o l'empresari actua de manera despòtica sense haver de tenir en compte ningú més. No és una organització democràtica. És una organització jerarquitzada en la qual qui té treball és perquè gaudeix del vistiplau i confiança d'un cap o empresari. I aquí la relació desigual: depens d'altre per menjar amb una relació absolutament desigual basada en la bona fe de l'empresari, que no sempre existeix.

Amb aquest tipus de relacions és "normal" que la resta de treballadors miressin cap a un altre lloc, perquè volien conservar la confiança del seu cap, que és en qui es basa que estiguen allí treballant. I com que és una relació totalment desigual -no ens enganyem, de dominació-, no en poden fer gaire encara que vulguessen. Només un comitè d'empresa garanteix una major situació d'igualtat, de defensa dels drets i de possibilitat de plantar cara davant d'una decissió injusta.

El problema d'aquest pobre "norenovat" és que s'havia cregut la mentida del capitalisme: si fas bé la teua feina no tindràs cap problema, i que en una empresa tots són un equip de igual a igual.

Trobar-se amb la realitat d'aquesta manera és dur, perquè estàs sense feina i al carrer: el que no tinc clar és si aprendrà que els seus drets els ha de defensar d'una altra manera (via sindical) o seguirà aspirant a "fer bé la feina" i "obtenir la confiança d'un altre empresari" com a única manera de que respecten els seus drets i el tinguen en compte.

Però tot sembla indicar que no n'ha après la lliçó. Fins a la propera emprenyamenta.

Sous abusius i pensions milionàries per als alts càrrecs de TMB

Secció Sindical CGT Autobusos TMB

Han arribat a la CGT documents que demostren el que molts sospitaven i la Direcció de Transports Municipals de Barcelona sempre ha ocultat: el sou abusiu que tenen els alts directius de TMB i les pensions milionàries que cobren quan es jubilen. Gràcies a aquesta informació avui se sap amb certesa les Bases reguladores i les pensions dels alts càrrecs de TMB, el que permet treure a la llum i denunciar aquest nou escàndol, amb la intenció que s'acabin aquests abusos.

Fa anys que els gestors de TMB van decidir assegurar-se un bon sou i una millor jubilació, i per a això van idear una elaborada estratègia que es va iniciar el dia que van començar a parlar als treballadors de TMB de la necessitat de crear plans de pensions al Metro i a TB. Juan Murcia González, director de Recursos Humans de TMB, va ser el responsable de crear els plans diferenciats a Metro i Autobusos i va ser un dels primers alts directius que es "va nodrir" dels seus resultats. Després d'ell s'han anat jubilant altres alts càrrecs utilitzant la mateixa estratègia: pertànyer a les dues plantilles i als dos plans de pensions, aconseguint amb això els mateixos dividends, que són comparables als antics contractes blindats prohibits per la Generalitat en les empreses públiques. Entre aquests directius n'hi trobem dos que han accedit a la jubilació últimament: el director de finances de TMB i el director de la xarxa d'autobusos. Francisco Bellver, fins a la data de la seva jubilació director de finances de TMB, empleat 10.679 d'Autobusos i 4.178 del Metro, va ser el responsable d'integrar els plans de pensions de Metro i Autobusos a "la Caixa", malgrat no ser l'oferta d'aquesta entitat d'estalvi la millor que es va presentar. Aquest alt càrrec, que increïblement apareix amb la categoria de conductor nivell 6 "en els papers" de la Comissió de control, té una base reguladora anual (ingressos) de 72.114 euros als quals cal sumar-hi un 15% més per beneficis i complements variables. Només amb autobusos, el seu mega-sou anual ha estat d'uns 82.985 euros anuals (13.807.542 PTA) i el capital que ha cobrat o pot cobrar del Pla de pensions de TB ascendeix a 522.142 euros.Per la seva banda, Josep Mª Satorres ha ocupat el lloc de director de la xarxa d'autobusos amb els números 10.795 a TB i el 5.118 al Metro. Satorres ha estat el gran censor dels convenis col·lectius de TB. Sempre argumentant que no hi havia més diners per a la negociació, va saber teixir una xarxa d'amistats i interessos polítics i sindicals que li han estat de molta utilitat per a aconseguir els seus objectius. També apareix en "els papers" del pla de pensions amb la categoria de conductor nivell 6 amb una base reguladora de 64.603 euros que, si li sumem el 15% de beneficis, arriba aproximadament a un sou escandalós de 74.293 euros (12.361.390 PTA), al qual naturalment cal sumar-li el que tingui al Metro. D'altra banda, hi ha el capital que ha cobrat o pot cobrar del pla de pensions de TB, que en aquest cas ascendeix a 386.997 euros. A aquestes quantitats, que a Autobusos han fet efectiva de forma mixta (50% capital i 50% renda) cal sumar-hi les què també tenen en el Pla de Pensions del Metro. Encara no es disposa de totes les dades del Metro però tot fa indicar que són similars a les què han obtingut del pla de pensions d'autobusos. De moment, només se sap que també han triat per a fer-les efectives la forma mixta.

Directius d'Autobusos

Baixant en el rànquing de l'empresa hi ha els directius de Nivell 17 que només consten a TB i, per tant, el seu sou i la seva pensió només els arriba d'autobusos, el que no significa que "es quedin descalços". D'aquest grup també ha arribat informació, en concret, la de l'últim directiu que es va jubilar el passat 6 de setembre. Semblaria que aquest directiu sigui el que mes cobra, però no és així, ja que al seu nivell no li correspon estar en la nòmina de les dues empreses de TMB i per tant s'ha hagut de "conformar" amb un sou únic d'autobusos de 88.193 euros que amb el 15% de rigor es queda en uns 101.422 euors de sou brut anual, a més d'un capital pensionable de 552.145 euros.

Per a la CGT és del tot censurable, i per això es denuncia públicament que els directius d'una entitat pública com és TMB, utilitzant estrategies de dubtosa legalitat, s'omplin les butxaques amb els diners públics que arriben a TMB a través de Contractes Programa finançats per l'Administració. És censurable que els directius de TMB, responsables de les condicions econòmiques i laborables que tenen els empleats d'autobusos, es posin ells mateixos sous i pensions milionàries que no han generat.

Algunes dades:

-Els directius no generen els capitals que cobren. Prenent com a exemple el cas de Bellver, es veu que si aquest directiu va ingressar en el pla (li paga l'empresa) l'any passat un 4.25% dels 72.114 euros de la seva Base reguladora, que són 3.065 euros, i multiplicant aquesta quantitat els 24 anys d'antiguitat que tenia en TB, sense tenir en compte que evidentment aquesta quantitat ha estat menor els anys anteriors, surten 73.560 euros ingressats enfront dels 522.142 euros cobrats. Si no fos pels ingressos de l'administració, TMB hauria de destinar els ingressos que té per transportar mig milió de passatgers només per a pagar la pensió d'un directiu.

La Comissió de Control del Pla de Pensions podria impedir la capitalització en renda única o mixta (renda i capital) de les pensions dels directius, tenint en compte el redactat de l'Article 30 1.6 del Reglament del pla de pensions de TB que diu:

"La revisió de la renda a pagament únic de capital, o a forma mixta de renda i pagament únic de capital, s'efectuarà conforme als següents criteris: 1) La capitalització de la renda requerirà l'acord motivat de la Comissió de Control prèvia sol·licitud del Beneficiari, que haurà de cursar-la en el termini d'un mes des de la data del seu reconeixement. Aquesta decisió serà irrevocable. 2) La capitalització de la renda haurà d'impedir, en termes tècnics-actuarials, la generació de situacions d'antiselecció en el col·lectiu de beneficiaris, així com pèrdues financeres derivades de la desinversió d'actius, a la fi dels quals s'aplicarà la Base tècnica vigent a cada moment per a aquests supòsits".

Carta pel malestar per la manca de descansos en els conductors d'Autobusos de TMB

Secció Sindical dCGT Autobusos de TMB

El 15 d'octubre de 2007, la secció sindical de la CGT d'Autobusos de TMB vam entregar a l'Alcalde de Barcelona, a tots el partits polítics municipals i a la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona una carta on expressavem el malestar de la plantilla de conductors d'Autobusos de TMB per la manca de descansos.

Aquesta carta explicava que:

"La manca de descansos, afegida a l'elevat numero d'hores treballades a l'any (1690 hores efectives, 83 hores de presencia mínimes, 80 hores extres obligatòries, 7 dies de

feina en festes oficials, temps partit, etc.), dona com a resultat una sèrie de conseqüències que afecten tant els treballadors o treballadores, com el ciutadà que hem de transportar.

A tall d'exemple, un conductor comença a la cotxera de Triangle a les 6:29 de la matinada, condueix fins a les 10:40 i el relleva un company al C/ St.Antoni Mª Claret amb Roger de Flor, després està fins a les 12:24 al carrer per agafar a aquesta hora un altre autobús al C/ Indústria amb Nàpols i conduir fins a les 15:59 on torna ha ser rellevat definitivament a Pl Congrés.

Tenint en compte que pot trigar una mitja d'una hora per anar i una hora per tornar de la feina, aquest company o companya ha destinat 11h30m a la feina i ha començat i acabat la seva feina en 4 punts diferents. Multipliqui les hores de treball per sis dies a la setmana i entendrà la raó per la qual els conductors necessitem més descansos."

A més, la carta entregada remarcava 4 problemàtiques que es deriven de la manca de descansos:

"1. Una concil·liciació de vida familiar i laboral molt difícil de dur a terme.

2. Un alt nivell de tensió entre els conductors i conductores que ha fet disparar totes les alarmes pel nivell d'agressions que patim com a col·lectiu.

3. Una pressió molt forta per la manera organitzativa dels serveis diaris a realitzar pels conductors suplents.

4. L'alt nivell de baixes per qüestions psicològiques (depressió, ansietat, etc.)."

Des de la Secció Sindical de la Confederació General del Treball d'Autobusos de TMB, el sindicat més votat en aquesta empresa, volem remarcar que hem aportat a la direcció de l'empresa, tant durant la negociació de conveni com després d'ella, alternatives i millores en el sistema de descansos per tractar de millorar la qualitat de vida dels treballadors i del propi servei que oferim a la gent de la ciutat de Barcelona.

Per últim la carta informava a tothom que: "durant el mes d'octubre els treballadors d'Autobusos de TMB, junt a la CGT, portem a terme una campanya de sensibilització pública per mostrar la problemàtica que patim i que volem solucionar.

Al novembre, una Assemblea de conductors d'Autobusos de TMB decidirà, segons el canals de diàleg que s'hagin obert durant aquest mes, si s'han de prendre mesures més fortes per tal de fer escoltar la nostra veu."

Coordinadora de Tècnics i Auxiliars d'Infermeria

Federació Sanitat CGT
Catalunya

Després de molts anys de lluita i sol·licitud de reconeixement de drets, els tècnics superiors i auxiliars d'infermeria segueixen sent un dels col·lectius més discriminats dintre del Sistema Nacional de Salut. Malgrat les mobilitzacions protagonitzades per diferents associacions i sindicats majoritaris (UGT, CCOO), els tècnics i auxiliars hem avançat

poc o gens a causa de la nula voluntat de les administracions i la falta de compromís d'aquests sindicats que es deuen al govern de torn i que han frenat les mobilitzacions amb l'única missió de desmoralitzar-nos i desmobilitzar als treballadors.

La CGT vol mostrar la més enèrgica repulsa a la falta de criteri i equiparació amb els professionals sanitaris europeus de les mateixes categories, i considera que l'única forma de donar un tomb a aquesta situació és que tant els tècnics com els auxiliars siguin els propis protagonistes de decidir i encarrilar les nostres pròpies reivindicacions. Per això, la Federació de Sanitat de la CGT (FESAN-CGT) ha construït una Coordinadora de Tècnics i Auxiliars d'Infermeria que seran els encarregats d'organitzar, decidir i negociar amb l'administració l'objectiu de millorar les condicions socials, laborals així com oferir una millor qualitat assistencial. L'objectiu d'aquesta coordinadora és que independentment dels colors polítics i sindicals siguin els treballadors els qui lluitin pels nostres objectius.

Davant la paralització de les diferents propostes presentades per aquests col·lectius, la CGT demana que es prenguin en consideració, pel bé de la sanitat pública i privada, les següents reivindicacions:

Pels Tècnics Superiors Sanitaris:
- Eliminació del catàleg de titulacions de formació professional referents als tècnics superiors sanitaris.
- Actualització dels estudis reglats dels tècnics sanitaris superiors situant-los en els 180-240 ECTS i en el nivell 4 de qualificació.
- Revisió del circuit formatiu i les unitats de competències dels TSS per a millorar la qualitat i la prestació sanitària de la ciutadania.
- Aplicar immediatament els grups professionals de l'article 76 de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, sense períodes transitoris ni data de caducitat, disposició transitòria tercera.
- Modificació de la Llei d'Ordenació de les Professions Sanitàries (LOPS) per a integrar als TSS com professió sanitària.
- Derogació del publicat en el BOE en relació a les qualificacions nivell 3 de les diverses especialitats tècniques superiors sanitàries.
- Impedir la publicació dels reials decrets del MEC en relació a les especialitats publicades en el BOE amb el nivell 3 de qualificació.
- Impedir que l'Institut de les Qualificacions (INCUAL) i el Consell General de la Formació Professional (CGFP) acordin el nivell 3 de qualificació per a l'especialitat d'Imatge per al Diagnòstic.

Pels Auxiliars d'Infermeria:
- Manteniment de la qualificació aprovada de tècnic en Cures Auxiliars d'Infermeria i Geriatria.
- Actualització dels estudis situant-los en grau superior de la formació professional.
- Elevar la qualificació professional al nivell 3.

Més informació:
http://www.fesancgt.org
http://www.nofijos.org

OPINIÓ: No ens prengui el pèl, Sr. conseller d'Educació

Federació d'Ensenyament CGT
Catalunya

Malgrat la versió oficial del Departament d'Educació que el curs 2007-2008 ha començat amb normalitat i amb més inversions en professorat i centres i més projectes de millora de la qualitat, des de la CGT oposem aquestes altres realitats de l'inici de curs:

-L'educació més cara de l'Estat, la tornada a un centre públic suposa uns 630 euros per alumne i 1.480 euros en un centre privat(...).

-L'augment de barracots escolars (un 10% més, 802 en total) als centres públics, la qual cosa demostra que el Departament no té voluntat o és incapaç de fer front a l'augment de demanda escolar pública.

-En molts centres públiques, les ràtios alumnes/professors a l'aula se superen ja al setembre, sense desdoblar els grups d'alumnes i incomplint el que estableix la LOE. Al llarg del curs aquest excés d'alumnes a l'aula s'incrementarà per l'arribada de nouvinguts. Aquesta circumstància repercuteix negativament en l'atenció als i a les alumnes.

-L'ampliació de la sisena hora als centres públics de localitats entre 5.000 i 10.000 habitants, tot i la negativa experiència del curs passat (problemes en la cobertura de substitucions, dificultats d'adaptació de professorat de secundària nomenat a primària, pèrdua de temps i espais per a la coordinació pedagògica i l'atenció a la diversitat…) Una decisió populista i electoralista que torna a passar per sobre dels criteris i les necessitats pedagògiques.

-L'empitjorament de les condicions de treball del professorat interí: augment de la mobilitat geogràfica pels acollits al pacte d'estabilitat que passen de poder treballar en quatre comarques a totes les de Tarragona, Lleida i Girona o dos Serveis Territorials en Barcelona; increment de la mobilitat funcional atès que molts professors de secundària es veure obligats per les circumstàncies a fer substitucions a primària… com a conseqüència de l'acord de 26 de juny entre el Departament i USTECSTEs, CCOO, ASPEPC-SPS i UGT.

-L'incompliment de l'augment de plantilles necessari en els centre públics de Formació Permanent d'Adults (de 300 n'han donat 105).

-La vulneració de les normes de matriculació per part de la privada concertada (selecció alumnat, cobrament quotes, no reserva de places...) i el fracàs o inutilitat efectiva de les oficines úniques i de les comissions de matriculació.

-L'increment de les subvencions a la privada concertada (aquest curs es destinaran: 5 milions d'euros per a subvencions d'activitats complementàries per l'alumnat amb necessitats educatives específiques, 5 milions i mig per a subvencions de despeses de personal de menjador, esbarjo i transports en educació especial, 1 milió i mig per al suport a l'acollida i a l'aprenentatge del català i 9,6 milions per a l'escolarització d'infants de 0 a 3 anys).

-Els centres públics assumeixen el gruix de l'escolarització de l'alumnat immigrant (82 %)mentre el Departament permet i justifica les pràctiques selectives xenòfobes de la privada concertada.

-El procés d'externalització i privatització de serveis relacionats amb l'entorn educatiu i el diversos plans (d'entorn, de millora...) Un dels exemples més evidents és la tasca de l'IMEB de l'Ajuntament de Barcelona amb els centres públics de la ciutat, fins i tot amb la contractació a través d'ETT.

-La utilització arbitrària i massiva de comissions de serveis sense cap tipus de control ni lligam amb les necessitats pedagògiques dels centres.

-La manca de previsió per a la cobertura de places, substitucions i mitges jornades...

Vaga en el sector del telemàrqueting el 18 d'octubre

Coordinadora Telemàrqueting
CGT

La CGT va convocar aturades el dia 18 d'octubre en el sector del telemàrqueting. Aquestes aturades venien provocades per la situació d'estancament en la qual es troba la negociació del quart Conveni del sector. Aquest sector, amb uns 60.0000 treballadors a l'Estat espanyol i que atén anualment més de 700 milions de trucades de tot tipus de serveis, des dels bàsics com emergències, passant per la llum, el gas, la banca, telefònica o les telecomunicacions, no deixa de créixer, segons dades de la pròpia organització empresarial ACCE, publicats en el seu últim estudi del sector de data febrer de 2007, que constata que la facturació ha crescut un 24,3% sobre el període anterior, arribant als 1.255 milions i amb beneficis de diversos milions d'euros per empresa.

La vaga va consistir en aturades de dues hores, abastant tots els torns de treball: des de les 0 a les 2 hores; des de les 11 a les 13 hores, i des de les 17 a les 19 hores. Durant les aturades es van realitzar assemblees de treballadors i treballaodres amb la finalitat que aquests coneguessin els continguts íntegres de les propostes existents en la negociació del Conveni, així com per determinar futures mobilitzacions.

María Dolores ens ha deixat… però continua entre nosaltres

Sindicat d'Activitats Diverses de
Barcelona

El passat dimarts 9 d'octubre, als 64 anys, María Dolores Carrasco, del Sindicat d'Activitats Diverses de Barcelona ens va deixar per sempre. Se n'ha anat però no ens ha deixat perquè continua present en el record i l'estimació dels seus fills, familiars i amics.

Des de molt jove va tirar endavant la seva família avantposant el benestar de qui l'envoltava al propi, guanyant mil batalles a la vida; finsque el càncer va decidir emportar-se-la. Una persona així, en realitat, no mor, perquè perviu en l'exemple i l'amor que ha deixat l'estela de la seva vida entre els altres.

Por això, el millor homenatge que li podem fer és seguir el seu exemple i tenir-la en el record del que és una persona honrada, treballadora i lluitadora. Que la terra et sigui lleu, companya.

La despesa militar de l'Estat espanyol per a l'any 2008

Centre d'Estudis per la Pau J.M. Delàs-Justícia i Pau

Han estat presentats al Congrés de Diputats el projecte de Pressupostos de l'Estat espanyol per al pròxim any 2008. D'aquest pressupost, cada any en fem una anàlisi de la despesa militar real, de la qual presentem els principals indicadors:

Principals Indicadors despesa militar 2008

La despesa militar per dia serà 51,85 milions d'euros i la despesa per habitant i any: 422 euros.

Ls inversions militars totals representen el 16,71 per cent del total d'inversions de l'Estat , el que suposa 4.080 milions d'euros.

L'increment de les inversions respecte a l'any 2007 és del 27,7%.

La R+D militar total suposa 1.664,24 milions d'euros i la despesa militar respecte del Prodcte Interior Brut del 2008, l'1,69%

L'increment de despesa militar respecte a l'any 2007 és d'un 5,38 pr cent.

La R+D militar respecte a la R+D civil, un 21,67 per cent.

I la despesa militar respecte al pressupost total, un 5,42 per cent.

Les inversions militars

Les inversions militars representen el 16,71% del total de les Inversions de l'Estat Central incloses totes les inversions de les Comunitats Autònomes. Arribem a aquesta conclusió després de sumar les inversions del Ministeri de Defensa i els seus Organismes Autònoms, més la R+D del Ministeri d'Indústria destinada a proveir ajudes a les indústries militars per desenvolupar nous enginys militars, aleshores el total d'inversions militars resultant és de 4.080 milions d'euros, una xifra que considerem desorbitada si es té en compte la necessitat de modernitzar les deficients infraestructures del país.

Si s'observa la Taula 1 (a baix a l'esquerra), es pot apreciar com, l'any 2008 la inversió militar respecte a l'any 2007 augmenta un 27,7%. Un increment que es destinarà, en la seva major part a l'adquisició de nous armaments.

La R+D militar també s'incrementa respecte a l'any anterior un 4,91% i si percentualment respecte al total de l'Estat dedicat a R+D disminueix, això es degut a l'increment de la R+D civil.

Però malgrat això encara és un 21,67 per cent del total de la R+D civil.

Pel que fa a la R+D Militar 2007-2008 (en milions d'euros corrents), el Ministeri de Defensa (Investigació i Estudis Forces Armades) tenia el 2007, 361,04 i en tindrà 355,67 el 2008, mentre que el Ministeri de Indústria en tenia 1.225,06 al 2007 i 1.308,57 al 2008.

La despesa militar de l'any 2008

L'anàlisi que realitzem cada any de la despesa militar s'ajusta als criteris que proposa la Aliança Atlàntica i assumits per Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) d'incloure aquelles partides militars que es troben repartides per altres ministeris, però que són inequívocament militars. Aquest mateix organisme assenyala que les classes passives militars, els militars que han passat a la reserva o són pensionistes; la R+D militar; i els cossos paramilitars, com ara la nostra Guàrdia Civil, pel seu caràcter militar, avui a càrrec del Ministeri de l'Interior i que s'han de comptabilitzar com a despesa militar.

Nosaltres, a més, afegim la part proporcional dels interessos de l'endeutament de l'Estat respecte a Defensa. Això es justifica precisament per la importància de les inversions militars, doncs si l'Estat s'endeuta per poder realitzar-les, resulta just que la part proporcional dels interessos del deute s'apliquin a la despesa militar.

Més informació: http://www.justiciaipau.org/centredelas/

(1) El pressupost de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional s'han unificat, la quantitat ressenyada respon a l'increment previst per al 2008.

Mentre moltes de les necessitats socials del país no estan resoltes i les demandes d'augmentar la despesa dirigida a posar-hi remei no són ateses, l'Estat espanyol continua dedicant una part important del seu pressupost a una despesa de dubtosa eficiència i de nul benefici social.

Taula 1. Inversions Militars/Estat Central+Comunitats Autònomes (en milions d'euros corrents)

Any	Inversions Defensa (1)	R+D militar Ministeri Indústria	Inversió Militar total	Inversió Estat i CC.AA.	% Inversió Militar/Estat
2007	1.970,42	1.225,06	3.195,48	21.849,50	14,62
2008	2.771,51	1.308,57	4.080,08	24.404,60	16,71

(1) Les inversions inclouen el R+D del Ministeri de Defensa

La Despesa Militar inicial espanyola (anys 2007-2008)(en milions d'euros corrents)

Conceptes	Any 2007	Any 2008
Ministeri de Defensa	8.052,76	8.492,61
Organismes Autònoms del Ministeri de Defensa	1.282,19	1.334,63
Centre Nacional d'Intel·ligència	241,57	264,71
Total Defensa	*9.576,52*	*10.091,95*
Classes passives militars	3.102,21	3.184,35
ISFAS (Altres Ministeris)	563,62	565,60
Guàrdia Civil (Ministeri d'Interior) (1)	2.657,51	2.909,88(1)
R+D militar (Ministeri d'Indústria)	1.225,06	1.308,57
OTAN i UEO (Ministeri d'Afers Exteriors)	7,79	7,80
Total Defensa criteri OTAN	*17.132.71*	*18.068,15*
Interessos del Deute Públic	844,52	858,68
TOTAL DESPESA MILITAR	*17.977,23*	*18.926,83*

Campanya BBVA sense armes

Justícia i Pau i Observatori del Deute en la Globalització

El Centre d'Estudis per a la Pau J.M. Delàs vinculat a Justícia i Pau, i l'Observatori del Deute en la Globalització, estem portant a terme una campanya sota la denominació de BBVA sense armes, sense inversions sospitoses i sense inversions contaminants.

Els innombrables conflictes armats existents, les injustes guerres perpetrades a l'Afganistan i l'Iraq, la conculcació dels drets humans emparada sota l'excusa de la persecució del terrorisme internacional, així com la creixent devastació dels recursos naturals no renovables, acompanyats de contaminació ambiental i pèrdua de la biodiversitat, ens va decidir a promoure una campanya de sensibilització i denúncia de les entitats financeres que participen en indústries militars o que alteren greument la vida de comunitats i pobles, mitjançant l'exigència d'un autèntic respecte dels drets humans i del medi ambient, per les entitats bancàries en general i la Corporació BBVA en particular.

Atès que el BBVA inverteix de manera directa i indirecta en diverses empreses que produeixen armament i contaminen, els promotors de la campanya volem crear una opinió pública que afavoreixi un canvi d'actitud de les entitats financeres i la Corporació BBVA en particular, integrant controls efectius

en el compliment dels drets humans i estudis d'impacte ambiental i social a totes les operacions que financien, i en tots els negocis en els quals participen com accionistes, ja sigui de forma directa o indirecta i, en conseqüència, cancel·li les seves inversions en les empreses fabricadores d'armament relacionades i anul·li el finançament d'empreses altament contaminants.

Per què el BBVA?

Una pràctica comuna de tot el sistema financer és la irresponsabilitat social corporativa. A l'Estat espanyol les pràctiques irresponsables estan, lamentablement, molt esteses entre la patronal i lluny de portar a terme una política de Responsabilitat Social Corporativa, actuen contra el medi ambient, erosionen greument la vida de comunitats i pobles en altres territoris, o afavoreixen mitjançant produccions perverses, com les armes, conflictes i guerres en diversos punts del planeta. La corporació financera BBVA no és un entitat aliena a aquestes pràctiques

En la pàgina web de la campanya www.bbvasensearmes.org podeu llegir l'Informe-Manifest, accedir informes i noticies sobre el tema, tenir més informació, etc.

Per més informació: info@bbvasensearmes.org. Web de la campanya: www.bbvasensearmes.org

Tema del mes

Valencianisme i solidaritat

Antonio Pérez Collado, CGT del País Valencià

Davant de la celebració del 9 d'octubre de 2007, i si mirem el tractament que a esta històrica data se li dóna des dels distints sectors de la societat valenciana, se'ns ocorren moltes reflexions. La primera i la més evident és que, per a una gran majoria, es tracta d'una festa més que, en anys com l'actual, permet "construir-se" un pont i abandonar la ciutat i els seus aclaparaments, a la recerca de llocs més tranquils i relaxants; una altra cosa és que després, el punt de destí, sol resultar tan saturat i sorollós com la nostra amada València.

Una altra postura prou previsible és la de les nostres autoritats locals i autonòmiques. Per a elles el 9 d'octubre és una festa institucional en què celebrar com van de bé les coses i tant que el poble valencià, els seus drets i la seua cultura, estan avançant davall la seua precisa direcció. Lògicament s'han de convocar actes per al realç i lluïment dels organismes públics i àgapes per a satisfacció de l'organisme privat de les seues senyories; si es jutja pel que els (ens) costa l'aperitiu oficial de tan assenyalada commemoració. El PSOE (també PSPV) intentarà navegar entre dos aigües per a no molestar la dreta més intransigent en qüestions tan innegociables com els senyals d'identitat: continuarà lamentant la menyspreable programació de TVV, però es barallarà amb qui siga per a demostrar que "ells" (des del govern central) posen tant d'interés i tants diners com les administracions governades pel PP en esdeveniments i obres que, com l'AVE, l'"aigua per a tots (els camps de golf)", la Copa Amèrica o el circuit de Fórmula I, representen un balafiament dels diners públics per a negoci i lluïments privats.

Després queden les postures dels sectors polítics sense representació parlamentària. Els més a l'esquerra (però sense passar-se) hauran de denunciar les agressions constants que patix la llengua valenciana (que són certes i denunciables) i la degradació galopant del territori a les mans d'especuladors que no tenen més pàtria que el seu compte corrent. Per la seua banda, els situats en l'altre extrem (encara que ells diuen que no són de dretes, la qual cosa passa és que són els autèntics valencians) dedicaran esta festa a denunciar que ZP s'oblida sempre d'estes terres i a alertar-nos sobre el perill que aguaita més amunt de l'Ebre. Després, el dia 10 i la resta de l'any, cada un al seu: els polítics a vendre'ns la moto, els empresaris a engreixar al seu compte de resultats i la gent a intentar arribar a fi de mes, en un esforç inútil per estirar el sou tant com li engrandixen la hipoteca.

En tot cas és un bon moment per a recordar alguns dels aspectes més preocupants de la realitat que vivim en estos temps de pugna entre globalització i integrisme (o entre Guatemala i guatepeor). Per a la CGT-PV, de tradició llibertària i federalista, el primer per assenyalar seria el nostre respecte i compromís amb la llengua, els costums i llibertats de tots els pobles (començant pel propi); però al mateix temps i amb la mateixa força, el nostre suport al dret de totes les persones que, lliurement o forçosament emigren, a establir-se i ser admeses i respectades en el lloc d'acollida.

També ens preocupa la simplificació, si no clara manipulació, del noble amor a la terra que ens veu nàixer, que suposa identificar amb la cultura i la tradició valencianes coses que poc han de veure o, més greu encara, que són absolutes i aberrants agressions a eixe sentiment. Reduir el valencianisme a sobrevalorar tot això d'ací i despreciar això de fora és d'un provincianisme anacrònic. Ni la nostra cultura es basa exclusivament en la paella i les falles; ni altres pobles deixen de tindre costums i festes de gran interès cultural i humà.

El que hui representa València (país, regne o comunitat) és fruit del treball i la convivència -no exempta de conflictes- de romans i ibers; d'àrabs, cristians i jueus; de valencians, aragonesos i catalans; de manxecs i andalusos; de sud-americans, eslaus i africans. Al llarg dels temps esta ha sigut terra d'acollida per a moltes gents; pels seus ports i camins han arribat influències culturals i artístiques; nous costums, nous cultius. Així és com es formen les societats avançades i tolerants. No podem entendre, ni de bon tros compartir, determinades opinions que es van estenent com un perillós virus, segons les quals els immigrants serien els responsables de tots els nostres mals, mentres els empresaris i banquers natius (que tanquen empreses, pugen les hipoteques, deslocalitzen indústries i es porten els beneficis a paradisos fiscals) continuarien sent creditors de distincions i admiració.

Des de CGT no podem deixar d'assenyalar que alguns personatges a qui se'ls ompli la boca de "valencianitat" són els responsables de les amenaces que amenacen el futur de quelcom tan entranyable i valuós per a la nostra història i el nostre patrimoni com l'horta de València, l'Albufera, El Cabanyal i un llarg nombre d'espais naturals en què es trama i tramita la construcció de ports esportius i urbanitzacions. Nosaltres, que vivim i treballem en esta terra que és de tots, apostem per una societat plural, lliure, oberta, tolerant, solidària amb aquells que ho necessiten i, al mateix temps, capaç de salvaguardar el seu vast patrimoni humà i cultural, sense que això supose blindar-nos contra les riques aportacions que continuaran arribant per damunt de les fronteres, ni aferrar-nos a tradicions que suposen discriminació o maltractaments per a persones o animals.

1977: aquell nou d'octubre a València

Pep Juárez, des de les Illes Balears, 9 d'octubre de 2007

Avui fa trenta anys, el 9 d'octubre de 1977, els carrers de València eren plens de gom a gom. Va ser un dia pletòric i especial. El final de la dictadura havia coincidit amb el sentiment alliberador d'un poble, el valencià, i el 9 d'octubre, commemoració de l'entrada del rei Jaume I a la ciutat, l'any 1238, va ser la data triada per les forces polítiques i socials progressistes, dins un ampli ventall, per convocar una manifestació unitària, en demanda de llibertat, amnistia i autogovern. Va ser l'eclosió democràtica més important des de la II República, amb el respecte, la fidelitat i fins i tot la veneració que per la República mantingueren els valencians, durant la llarga nit de la dictadura.

Les setmanes i els dies previs a la manifestació van ser d'una enorme expectació. Als pobles, als barris, als centres de treball, a la Universitat i als centres educatius, als mercats, als transports públics, als bars, a cada casa... tothom parlava de la manifestació convocada aquell diumenge d'octubre.

La militància d'esquerres va fer feina, i de valent, per convocar aquella mobilització. Estaven ben entrenats de la recent campanya electoral de juny d'aquell any. Als dies previs corrien rumors i amenaces d'atemptats d'extrema dreta, i això al País Valencià mai no ha estat una broma, atesa la impunitat amb què s'ha desenvolupat el terrorisme feixista, en terres valencianes, des de la mort del dictador, amb desenes de bombes, morts i ferits. Per desgràcia, en aquesta ocasió també aquestes amenaces es varen concretar, entre d'altres agressions, en l'assassinat del jove militant del Moviment Comunista del País Valencià, Miquel Grau, a Alacant, mentre penjava cartells convocant a la Manifestació de València. Però la marxa va transcórrer sense incidents, perquè el poble va plantar cara als assassins de Miquel i a la covardia feixista.

La manifestació recorregué els aproximadament tres quilòmetres que separen la plaça de Sant Agustí i la plaça d'Amèrica, junt al llit vell del Túria. Però, quan la capçalera havia recorregut tot el trajecte, i a la plaça d'Amèrica no hi cabia ja ningú més, es va haver de llegir el manifest, tot i que encara, a l'inici, la plaça de Sant Agustí estava plena de gent, sense poder donar ni un pas. Es va calcular l'assistència de tres quarts de milió de persones en termes reals (aproximadament, la població aleshores de tota la ciutat). Però, qui era capaç de quantificar un fet con aquell? La dreta valenciana va tenir una presència residual entre la multitud. Les esperances d'alliberament de classe obrera i nacional varen ser els eixos transversals d'aquell esdeveniment que, els qui vàrem tenir la sort de ser presents, mai no oblidarem.

Què ha quedat de tot aquell allau democràtic? Per desgràcia, poca cosa. En pocs anys, l'esquerra no va saber gestionar el capital polític acumulat aquell 9 d'octubre i va consentir que la dreta manipulés de manera letal els sentiments diferenciadors de la identitat valenciana. I es va deixar guanyar, a més de la batalla dels símbols, la normalització de la llengua (a hores d'ara, el valencià –el català del País Valencià- està ferit de mort) i les aspiracions nacionals i de classe.

Amb posterioritat, la desertització industrial (amb el PSOE es va tancar la siderúrgia de Sagunt) i la pèrdua de drets nacionals, laborals, i democràtics ha estat una sagnia social. I així s'ha arribat a la situació actual, on la dreta més reaccionària està aferrada com una patellida a les institucions, i els drets nacionals i socials dels valencians són ofegats pel folklorisme i l'especulació. Tots hem tingut sempre molt clar allò que "el País Valencià serà d'esquerres, o no serà".

Ara, a trenta anys d'aquella manifestació i a tres-cents de la Batalla d'Almansa, estam tots obligats a solidaritzar-nos amb la gent que plata cara, al País Valencià, a la incultura, a la intolerància i al feixisme. Per a tots i totes els que lluiten, avui volem recordar aquell 9 d'octubre.

Parlem amb...

CARLOS AZAGRA

'Pedro Pico i Pico Vena eren uns personatges de l'època'

Carlos Azagra és dibuixant de còmics i il·lustrador, autor d'una àmplia obra com a dibuixant, publica a "El Jueves" cada setmana i participa en multitud de mobilitzacions aportant-hi la seva feina entre tinta, ordinador i creativitat.

Text: **Xavi Roijals;**
fotos: **Dídac Salau**

Carlos Azagra, dibuixant, nascut a Morón de la Frontera, criat a Saragossa, viu des dels setanta primer a Santa Coloma i després a Barcelona. Malgrat que és conegut principalment pels seus personatges Pedro Pico i Pico Vena publicats a "El Jueves" durant els anys vuitanta i noranta i per la fundació del crític i satíric Partit de la Gent del Bar (PGB), ha estat col·laborant al mateix temps amb els seus dibuixos amb tot un seguit d'organitzacions i moviments socials, amb lluites i conflictes d'arreu.

Carlos ens rep a casa seva, mentre està cuïnant un cocido per la família. Estem al seu estudi, lloc amb un desordre aparent que guarda com un tresor tota la història de vint anys de lluites.

-Quan comences a dibuixar?

-Començo a dibuixar de petitet, amb els Picapedra, veient la televisió, i després professionalment en "Andalán", que era un periòdic que es feia a Saragossa. Després me'n vaig anar a fer Belles Arts a Barcelona, hi vaig durar un any, ja que després ho vaig deixar. I dibuixar, dibuixar, el que es diu dibuixar, ja quan vaig entrar al "Diari de Barcelona", a "Liberación", i sobretot quan vaig entrar al "Botifarra", que el feia un col·lectiu de dibuixants, que feien treball per a barris. Arran d'això vaig contactar amb associacions de veïns, com la de Prosperitat (Nou Barris). Comences a fer cartells de festa major, i a poc a poc coneixes gent i fanzines i revistes.

-Com va ser aquesta primera etapa a nivell professional?

-Doncs interessant, coneixes gent i tal. Però econòmicament un desastre perquè et devien diners de tots costats. El "Diari de Barcelona" va tancar haventme de pagar diners, "Liberación" igual. Jo vaig estar en les tres èpoques del "Diari de Barcelona", quan el Santi Vilanova (que ara va d'ecologista) era director, em devien moltíssima pasta. També "Makoki" va tancar i em va deixar un munt de pasta a deure. Els únics que han complert han estat "La Veu del Carrer" i "El Jueves".

Que jo no vaig picar la porta de "El Jueves", sinó que em van cridar ells. En el seu moment em va cridar el director, el Gin, jo li anava a oferir un personatge que tenia, un personatge borratxo, i em van dir "no, borratxos no, fes punkis". I jo i "això què és?, punkis?"

Em va donar una setmana per a fer els personatges. I com que jo en aquella època vivia a Santa Coloma, vaig baixar al bar 81 i els vaig demanar permís a un parell de xavals que tocaven en un grup (Olor Insoportable, que després serien Pisando Fuerte) si no els molestava que els agafés el nom. Em van dir que de puta mare, que cap problema..., doncs vaig crear els personatges amb ells.

El que em dóna més "vidilla" és "El Jueves", perquè les altres coses són més variables. Estàs en un lloc, et paguen, o no et paguen, és variable. L'època que més he cobrat ha estat quan estava a "El Jueves", a "La Puta Mili", que era una revista de "El Jueves", i a "el Periódico de Catalunya" (que fèiem "el pequeño Pravda deportivo"). Aquesta va ser l'època que més vaig cobrar.

No com ara que ara han fet unes eleccions a "El Jueves". I tenia dues pàgines i me n'han llevat una. Ara no estic de moda. Ara la joventut ja no està tant per la política i aquestes coses . Està canviant moltíssim el públic, sobretot el públic jove s'està fent bastant conservador, ja no li interessen tant les lluites, la contestació... Ara la gent vol "Clara de noche" i coses senzilletes, que no donin molt treball mental.

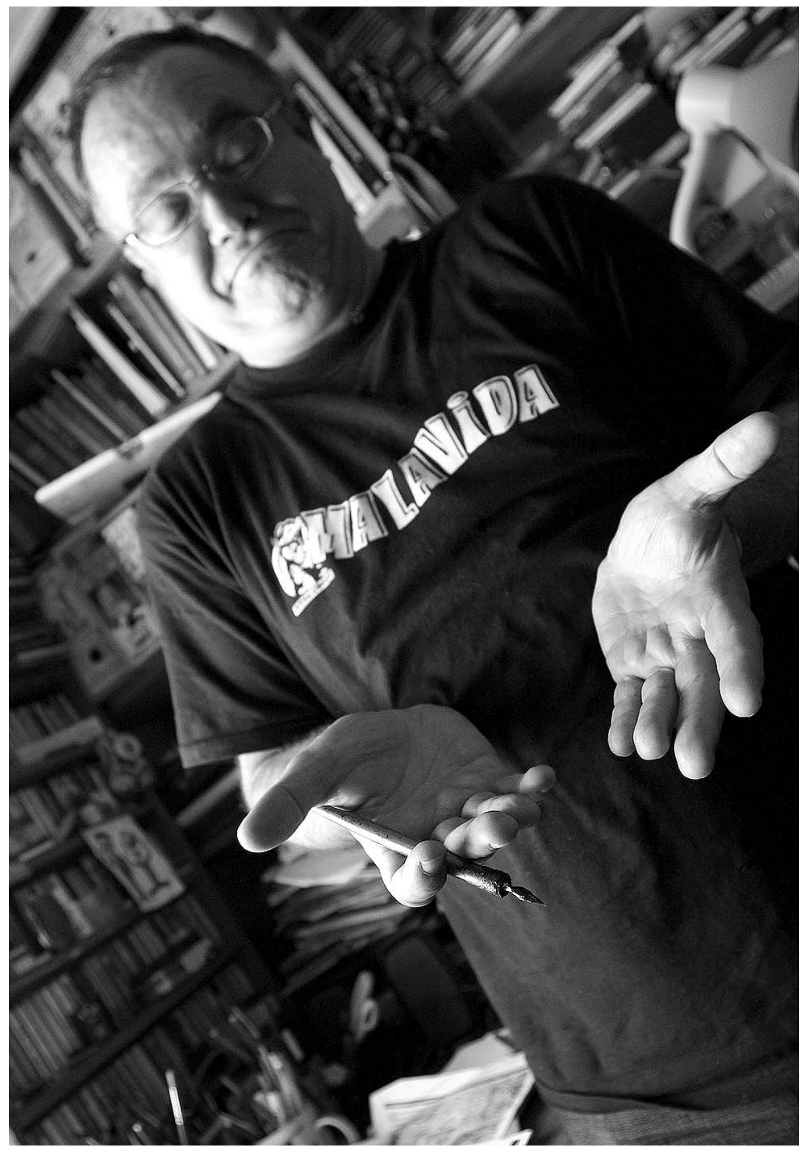

-Explica'ns això dels judicis per escarni a la religió catòlica.

-Dos n'he tingut. Un va ser "escarni contra la religió catòlica", a Saragossa. I el de Barcelona va ser "Delicte contra la llibertat religiosa". El primer va ser perquè en la segona pàgina de la portada hi sortia la Verge del Pilar en boles, que se li veia una teta. I ens volien ficar quatre mesos de presó i onze anys d'inhabilitació, dos anys de llibertat condicional..., que al final no els vam complir. I a l'any següent va ser a "Botifarra" que també, per un especial que vam fer "Església SA, un negoci pels segles dels segles amén". I en aquest judici vam ser absolts.

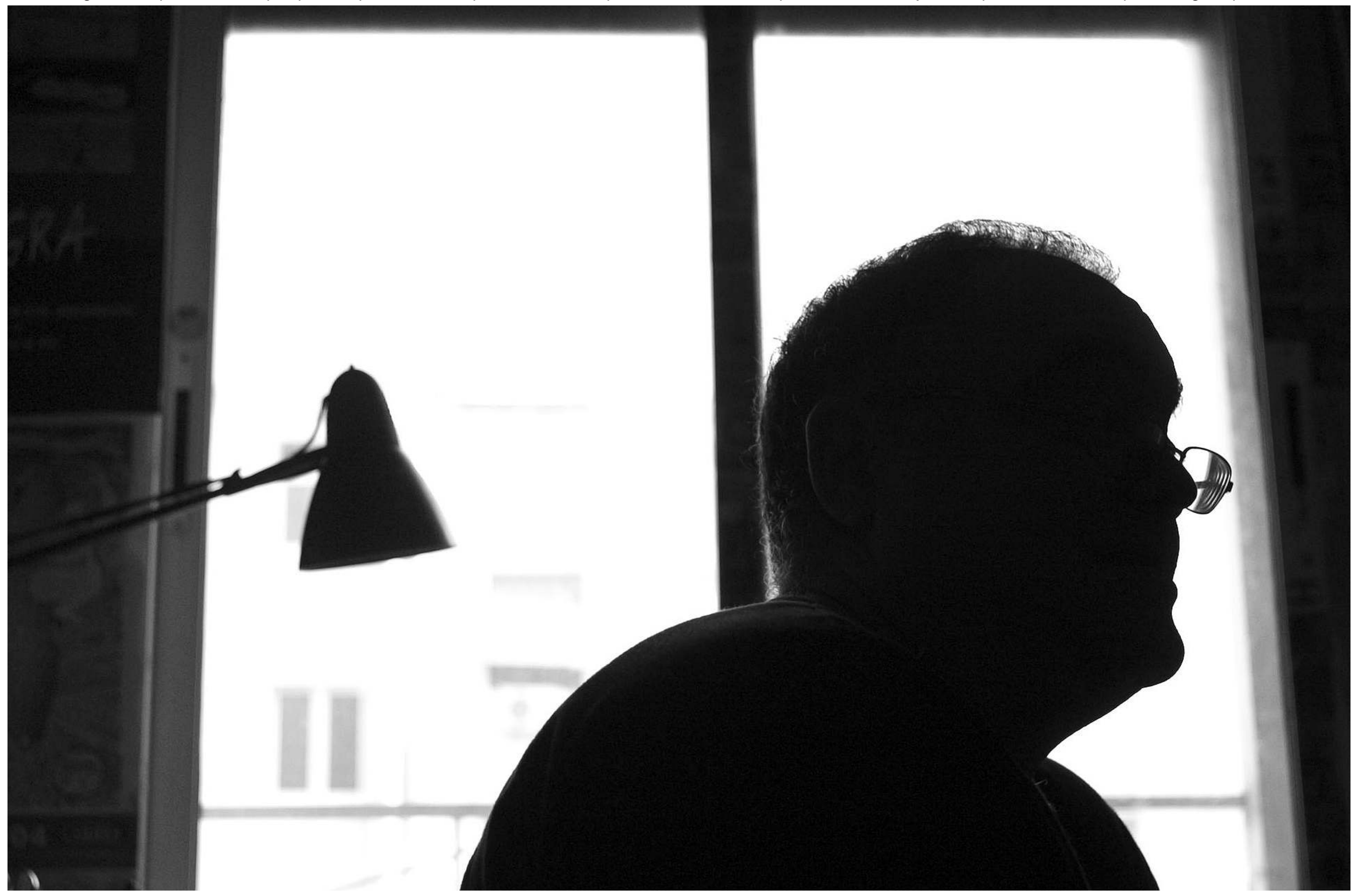

Amb el de Saragossa, quan estàvem per entrar a la presó, que estàvem els set dibuixants (el vuitè s'havia escapolit, estava a França), doncs qui ens va salvar la pell va ser el ministre de Justícia de l'època, Fernández Ordoñez (el de la Llei del divorci), que va trucar per telèfon als civils perquè no entréssim. Que si no, haguéssim entrat. Ja els advocats ens havien avisat que ens féssim a la idea que aquella nit anàvem a dormir "calents", que era nostra primera nit en la presó. I ens va salvar Fernández Ordoñez, d'això sempre me'n recordaré.

I l'últim judici ha estat fa uns anys per dir-li "mariconazo" a un cap de la Guàrdia Civil. Em vaig agafar d'advocat a Mateo Seguí, vam anar allà cap als jutjats, em van preguntar si em penedia: "oi que es penedeix?","sí, em penedeixo". I aquí es va quedar.

Muntar un judici per aquestes històries... Això és com això del judici de "El Jueves" aquest d'ara. Per 3.600 euros muntar tot aquest sarau que els donarà tota aquesta publicitat més que una altra cosa... És que no calia, per 3.600 euros és que els dóna "El Jueves". Sembla que vulguin una altra cosa.

Jo és que d'aquestes coses en sospito molt, sóc molt mal pensat, no me'n refio. Jo sospito que si ho fan uns mesos abans de les eleccions de març és perquè surtin els de el PP defensant la llibertat d'expressió. Aquesta onada així antimonàrquica dels fatxes... jo sóc republicà, però Jiménez Losantos contra el rei?, fa mala olor això. Tota aquesta "derechona" tan rància, tota aquesta gent..., alguna cosa fa mala olor per aquí.

-Vas desenvolupar els personatges Pedro Pico i Pico Vena durant molt temps, però els vas acabar matant.

-Pedro Pico i Pico Vena van ser un reflex del que van ser els vuitanta, que hi havia una efervescència, que hi havia el punk, el Kafé Voltaire, molts concerts, molts fanzines, molts grups. Ja després, durant els noranta, tot això va anar de caiguda, i els personatges van ser això, eren molt de l'època, no són com Mortadelo i Filemón que en el millor dels casos et duren molts anys. Els vaig intentar ressuscitar fa un temps però eren ja com molt vells, contant batalletes i tal. Però bé, aquí estan, amb els seus equívocs i les seves errades, que jo també m'he equivocat molt. Ara "El Jueves" en traurà unes figuretes dels personatges que es vendran per la televisió. Ara surten en un fanzine de Saragossa.

-Fa poc has dibuixat un àlbum en col·laboració amb el Pardiñas...

-L'àlbum aquest és més del Pardiñas que meu, són les seves historietes i tal, fins i tot hi ha coses amb les quals no estic d'acord amb ell. Però clar, en ser seves... són les seves coses i ell les volia posar. I jo vaig posar els dibuixets per a fer-ho tot plegat una mica més amable.

-Projectes artístics per al futur?

-Jo m'animaria ara a fer un àlbum gràfic però sense tant text, que ara la joventut no està tant per la lectura. Que sigui alguna cosa més meva.

A "El Jueves" jo ja tinc la meva pagineta, ja és prou cosa tal i com està el pati, que altra gent no té ni això. Que poder explicar coses que et vinguin de gust i que damunt et paguin per això, la veritat és que és un privilegi que mentre em duri, doncs perfecte.

La veritat és que no tinc grans projectes, que si fes un cartell, fes una portada d'un disc. Però la veritat és que em criden els "desgraciats", els que no tenen ni un ral. L'altre dia em van cridar els d'una multinacional de telefonia mòbil: 5 dibuixets a 200 euros per dibuix, 1.000 euros, mil euros per una tarda de feina. Aquests són els treballs macos (riu). Ara començo a cobrar un mínim i ara l'estic intentant cobrar a tothom.

El perill és que em converteixi en el dibuixant oficial de la CGT, quan hi ha molta gent per aquí que dibuixa molt bé. El Manolito Rastamán (tot i que li costa una mica sortir del Baix Llobregat), un altre que dibuixava al "Rojo y Negro", etc. Aquesta és la gent a la qual cal donar suport.

Igual m'hi poso ara i em faig una pàgina web. Ara tothom té pàgina web menys jo. Ara tinc un projecte que no té res a veure amb el món del dibuix, que és sortir de Microsoft, ficar-me seriosament amb la el tema de l'Ubuntu. Tot i que em fa una mica de pal, i no sé a qui preguntar els dubtes que vagin sortint...

-Durant els vuitanta me'n recordo d'haver-te vist molt per 9 Barris. Eren els temps del bar Kanasto Volador, de les revistes "La Cabra", "La Oruga" i el "Solo Para Locos"...

-Per a mi Nou Barris i sobretot la Prospe han estat molt importants, fins i tot més important que Santa Coloma. Pensa que hi anem sempre a la Festa Major i teníem molta més relació amb Prosperitat que amb Santa Coloma. De fet ,gent que han estat expulsats de Santa Coloma quan va arribar la Manuela de Madre, doncs se n'han anat a l'Ateneu Popular de Nou Barris.

De fet aquesta nit haig d'anar per a allà a la Fira d'Entitats. I això que en aquests llocs se sopa fatal, estàs allà amb el plat de plàstic... Però bé, vas a veure la gent, ho fas per la gent.

Parlant parlant, al mig de la conversa, ens explica històries i històries... de com en la seva opinió el sindicalisme en general i el nostre sindicat hauria d'adaptar-se a les noves realitats socials com els autònoms com ell, cada cop més nombrosos; de com va conéixer al Roures de Mediapro (la productora que ha fet la pel·lícula "Salvador" sobre la vida de Puig Antich) un cop arribat a Barcelona, que en aquella època era trosko i ara mira-te'l. De tantíssima gent que ha fet recorreguts vitals semblants, que fins i tot una vegada els hi va dibuixar una pagineta a tots plegats, etc. En aquestes, la gravadora se'ns espatlla.

La conversa s'allarga fora de la gravadora i de l'entrevista. Llargs trossos de conversa parlen de Nou Barris i dels nostres amics comuns. També parlem de com s'han posat els preus dels pisos, de quines possibilitats té el jovent a hores d'ara, de la deriva consumista de la societat, del president Montilla, que va començar al PT i mira-te'l ara, de com en un concurs de còmics de la ciutat de Cornellà, el Montilla parlava del premi "Iva", quan el premi es referia al dibuixant Ivà, i ningú el corregia.

Parlem del PGB, de com era una cosa que va sortir per fer crítica i es va desmadrar, de com encara hi ha gent que voldria que es presentés a les eleccions a hores d'ara. Parlem dels orígens del moviment skin-head a Barcelona, de com alguns van viure dins aquest moviment gràcies a una certa indefinició, de com va anar trencant-se i derivant parts del mateix cap a posicions indesitjables, de tal manera que en Carlos també ha patit agressions per part de skinheads neonazis.

Parlem dels seus personatges, tan realistes tot sovint, amb una única concessió a la màgia que va ser la creació de les olives com a personatge de còmic. O de personatges que estaven molt bé, però que no van arribar a quallar dins el públic, com la Macaria. Parlem de feina, de com ell es pensa que si no dibuixés tant per una determinada gent, potser rebria més encàrrecs de l'administració, però que malgrat tot a ell la situació actual de dibuixar per als moviments i per a les mogudes ja li està bé. De com l'Encarna Revuelta, la seva companya, es qui posa color als seus dibuixos i qui s'ocuparà probablement del desenvolupament del seu web.

Arriba l'hora d'acomiadar-se i en Carlos ens acompanya cap al rebedor de casa seva, on té penjada la placa de "Calle de ACDC" que li va regalar l'Ajuntament de Leganés. Gràcies per tot.

> LES FRASES...

"Ara no estic de moda. Ara la joventut no està tant per la política i aquestes coses"

"Pedro Pico Pico Vena van ser un reflex del que van ser els vuitanta, que hi havia una efervescència, que hi havia punk"

"El perill és que em converteixi en el dibuixant oficial de la CGT, quan hi ha molta gent per aquí que dibuixa molt bé, com el Manolito Rastamán"

"Jo sóc republicà, però Jiménez Losantos contra el rei? Fa mala olor això"

> CONVOCATÒRIES

70È ANIVERSARI DEL BOMBARDEIG DE LLEIDA

Homenatge a les Víctimes del Liceu Escolar

Sindicat d'Ensenyament de la CGT de Ponent

El Liceu Escolar de Lleida va ser un dels promotors de l'Escola Nova a Catalunya, basat en un model pedagògic on els valors de la igualtat, la llibertat, l'ajuda mútua i el saber compartir eren l'eix vertebrador de l'aprenentatge.

L'any passat es va celebrar el centenari de la seva fundació per Frederic Godàs. Enguany, malauradament, hi ha també una efemèride per commemorar.

Ens trobem davant del 70è aniversari del Bombardeig de Lleida. En aquell moment la tasca del Liceu va acabar bruscament, quan els franquistes van bombardejar la ciutat amb l'únic objectiu d'atemorir la població civil. El Liceu Escolar fou destruït i desenes d'alumnes van morir sota les bombes.

En l'aniversari d'aquest dia nefast, des de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Ponent, volem retre homenatge als qui, com nosaltres, creien que l'educació feia lliures les persones.

L'acte comptarà amb la participació de Mercè Barallat, historiadora lleidatana, i David Sancho, membre de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Ponent, que ens donaran diferents visions sobre què ha representant i encara representa la presència del feixisme a casa nostra. L'acte tindrà lloc el 5 de novembre a les set de la tarda davant del monument al Liceu Escolar a l'avinguda de Blondel.

TINDRAN LLOC DEL 8 A 11 DE NOVEMBRE

Cinquenes Jornades No Jubilem la Memòria

Barcelona, Gandesa, la Torre de Fontaubella i Marçà seran les localitats on tindran lloc, per cinquè anys consecutiu, les ornades de recuperació de la memòria històrica No Jubilem la Memòria. Les intencions de l'associació, així com el programa de les jornades, es pot consultar a http://www.nojubilemlamemoria.tk/

70 ANIVERSARI DE LES COL·LECTIVITZACIONS A CATALUNYA

Una experiència d'autogestió i solidaritat (juliol 36-gener 39)

Les col·lectivitzacions d'empreses realitzades pels treballadors i treballadores a Catalunya durant la guerra civil de 1936-1939 van ser, malgrat les dificultats i defectes, una experiència única d'autogestió i de transformació de l'economia capitalista a una economia socialitzada basada en la cooperació, la solidaritat i la igualtat.

Els col·lectivitzadors van ser el producte de la formació personal i col·lectiva, transmesa de generació en generació des de 1870 i obtinguda en la lluita quotidiana contra l'explotació del treball, en el desenvolupament de la capacitat d'associar-se i de gestionar sindicats, cooperatives, federacions, ateneus i escoles racionalistes, sense dependre dels partits polítics i de l'Estat, i sustentada en els ideals d'emancipació, llibertat, igualtat, solidaritat i progrés que van promoure els anarquistes i lliurepensadors republicans federalistes.

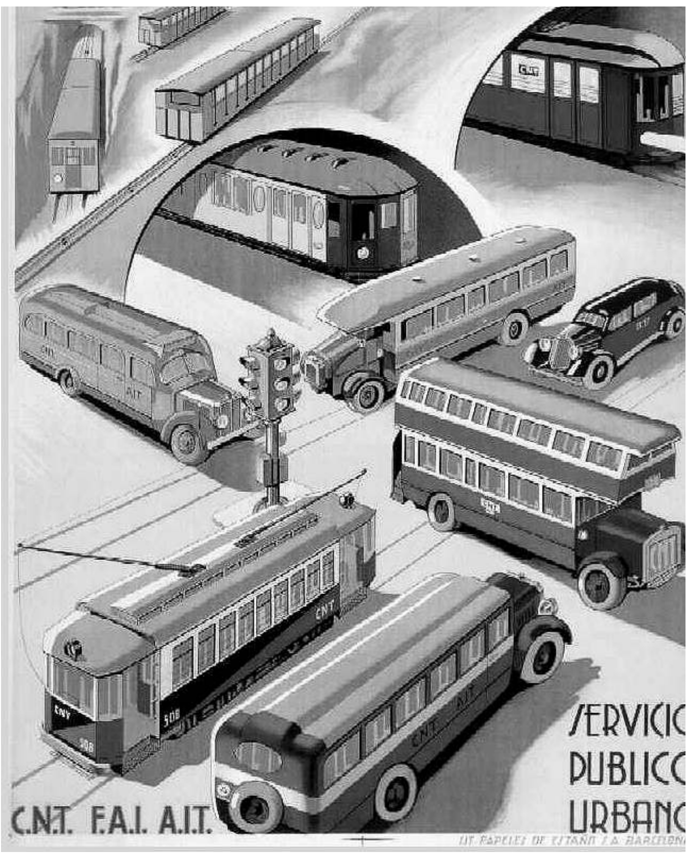

Per tal de commemorar el setanta aniversari d'aquesta experiència, la CGT de Catalunya ha organitzat unes jornades a la Facultat de Geografia i Història de la UB Montalegre 6, Barcelona. Les jornades compten amb el suport del programa Memorial Democràtic de la Direcció General de la Memòria Democràtica de la Generalitat de Catalunya.

Amb la col·laboració de la Universitat de Barcelona, el Centre d'Estudis Sociolaborals, l'Ateneu Enciclopèdic Popular, Abel Paz i Arxiu Centelles.

Programa

-Dimarts 23 d'octubre
19.00 – 19.15 Sessió inaugural
Presentació de l'exposició que hi haurà fins el 8 de novembre: Antonio Aranda per la CGT de Catalunya i Rafael Iniesta per l'equip de recerca.
19.15-20h. La història oblidada de les col·lectivitzacions
Antoni Castells, doctor en Ciències Econòmiques.
20-21h. Preguntes i respostes. Debat.

-Dijous 25 d'octubre
19-19.20h. El record de l'experiència
Joan Ullés participant en les col·lectivitzacions
19.20-20.30h. Preguntes i respostes. Debat.

-Dimarts 30 d'octubre
19-20h El Decret de col·lectivitzacions: un projecte d'economia social.
Miquel Izard, professor emèrit de la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona.
20-21h. Preguntes i respostes. Debat.

-Dimarts 6 de novembre
19-20h. La participació dels joves en el sindicalisme actual.
Presentació per quatre joves sindicalistes de les seves experiències d'activitat sindical en les empreses on treballen. Seccions sindicals de la CGT a FNAC, SITEL, SAS i secció sindical de CNT a CODEX.
20-21h. Preguntes i respostes. Debat.

-Dijous 8 de novembre
19-20h. Com expliquem la història del segle XX. Les finalitats, l'actuació de les institucions, recursos per a la recerca i canals i espais per a la difusió.
Manel Aisa, de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, Abel Paz, historiador anarquista, i Josep Brunet, de la Biblioteca Pública Arús.
20-21h. Preguntes i respostes. Debat.

> MAJÚSCULES SENSE ACCENTS · ENREIXATS · Josep Manel Alarcó

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2			■					■		■	
3											
4			■			■					
5	■	■				■	■				
6											
7				■				■	■		
8		■	■		■		■			■	
9											
10	■				■						■
11											

HORITZONTALS.- 1. Ho fa bona part del professorat de la Federació d'Ensenyament. 2. Quaranta nou romans abans de Berlusconi. Guàrdia que ha abandonat la Companyia. Revolucionar per davant i per darrera. Mitja afirmació. 3. 1789, 1917, 1936... 4. Copulativa llatina. Mitja cita. Mona. 5. La de rodalies mira cap a Madrid. Va rebre dues bombes atòmiques i ara mira cap a Occident. 6. Amb cilici una de l'Opus. 7. Talent, habilitat. Presonera que fuig cap a l'esquerra. La meitat d'un comiat. 8. Error. Un quart de poder. Cul de sac. Revolució Triomfant. Euskadi. 9. Ho són els dirigents dictatorials. 10. L'ésser és un remugant que mira Occident. Mitja Llei de Dependència. 11. Globalitzador amb aires futbolers.

VERTICALS.- 1. Què vol dir vent. Planeta llest per ser colonitzat. Erda. 2. Aliment de la sort. Metall noble generalment a mans innobles. Sigles d'un sindicat que mira cap a munt. 3. Furor. Victòria. L'escultura ho és, la bona negociació potser. Sou polit que que mira la Lluna. 4. Òptica marejada. Pardal escuat. 5. País andí a mans d'un indigenista. Llibertaris. Igualtat. 6. Principi elucubratiu. Mefítica com la política. 7. Ganyotes. Anar. Es forma sobre la llet. 8. I llatina. Institut Indiferent Obert de Catalunya. Peli, arrani. 9. La de l'elefant del Partit del Bush. Els de les Açores ho eren. 10. Film de Costa Gavras. Ocells a casa seva. Comença a cantar la Internacional i ve la policia a garrotades. 11. Ho són les òperes i peces teatrals abans de l'estrena. Anarquista al principi i al final.

SOLUCIONS:

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	A	L	F	A	B	E	T	I	T	Z	A
2	I	L	■	P	O	L	I	■	R	■	S
3	R	E	V	O	L	U	C	I	O	N	S
4	E	T	■	C	I	■	S	I	M	I	A
5	■	■	A	I	V	■	■	O	P	A	J
6	M	O	R	T	I	F	I	C	A	D	A
7	A	R	T	■	A	E	R	■	■	A	D
8	R	■	■	P	■	T	■	R	T	■	E
9	T	O	T	A	L	I	T	A	R	I	S
10	■	S	E	R	■	D	E	P	E	N	■
11	M	U	N	D	I	A	L	I	S	T	A

Què és la Xarxa d'Enllaç amb Palestina?

Xarxa d'Enllaç amb Palestina

La Xarxa d'Enllaç amb Palestina aplega diverses entitats i persones que treballem a Catalunya per la causa del poble palestí. Neix de les associacions Sodepau i RAI el maig del 2002. Posteriorment, s'hi adhereixen, també, els col·lectius Palestina Resisteix del Garraf i Sho Sant Boi.

Centrem els nostres esforços a articular iniciatives per promoure la presència internacional de catalans/es a Palestina i de palestins/es a casa nostra. Una altra part de la nostra activitat se centra en l'àmbit de la sensibilització i la mobilització social, i puntualment en projectes de cooperació internacional.

Volem facilitar el coneixement entre la societat palestina i la catalana amb l'objectiu que aquesta interrelació generi llaços de cooperació i solidaritat entre les organitzacions i persones de tos dos pobles. Treballem principalment amb Baladna (associació de joves àrabs a Haifa), Youth Development Department-YPD (aplega diferents entitats amb seu a Jerusalem); IPYL-International Palestinian Youth League (entitat juvenil amb seu a Hebron que treballa a tots els territoris palestins), Children and Youth Center Shatila (centre de joves dels camps de refugiats de Shatila, a Beirut), Union Health Work Committee, UHWC (Betlem), i Alternative Tourims Group-ATG (Betlem).

La Xarxa d'Enllaç amb Palestina és una entitat heterogènia i ideològicament plural. Compartim els posicionaments polítics que recullen les declaracions que la Conferència Mundial d'ONG Contra el Racisme de Durban http://www.racism.org.za/Declaracion_2001.htm va elaborar en relació al conflicte àrabo-israelià. Reclamem que els Drets Humans i la legislació internacional que se'n deriva s'apliquin al poble palestí per garantir una pau digna i que l'ONU assumeixi les seves responsabilitats en el conflicte. Condemnem la complicitat de la Unió Europea i dels governs que fan el joc econòmic i polític a Israel, ignorant la seva violació sistemàtica del dret internacional i afavorint la perpetuació del conflicte.

Gairebé un segle després de l'inici del procés de colonització jueva a Palestina, protagonitzat fonamentalment per europeus de religió i tradició jueva, i davant dels resultats de les guerres d'agressió i de resistència que s'han succeït durant tots aquests anys, arribem a la conclusió que un dels factors determinants per aturar aquest procés colonial resideix en la capacitat que adquirim la societat internacional tant per generar pressió vers l'Estat d'Israel com en la solidaritat vers el poble palestí.

A la Xarxa d'Enllaç amb Palestina desenvolupem el nostre treball amb aquesta doble finalitat. Després de preguntar sobre el terreny com podíem col·laborar i quina era la millor aportació que podíem fer, vam decidir promoure la presència internacional de catalans/es a Palestina i de palestins/es a Catalunya.

Des de la Xarxa hem decidit treballar amb diverses organitzacions palestines i internacionals que desenvolupen diferents projectes per fomentar la presència d'internacionals sobre el terreny. Hi ha un ampli ventall de possibilitats, i creiem que tothom que vulgui anar a Palestina podrà identificar i fer alguna activitat concreta que satisfarà les seves motivacions i aspiracions. Per nosaltres això és fonamental, perquè ens hem adonat que trobar aquesta sintonia entre cada persona i cada projecte concret és el que dóna millors resultats, tant a Palestina com a Catalunya.

Aquestes són per a nosaltres les principals raons per anar a Palestina:

• Compartir: Anem a Palestina per estar presents en els moments bons i en els moments difícils. Per acompanyar, perquè no volem deixar sols els palestins i les palestines. Per trencar el bloqueig, l'aïllament i la desesperança. Per escoltar, conviure i estimar.

• Difondre la realitat: El testimoni directe pot esdevenir una veu molt poderosa. Enregistrar, elaborar i difondre el que hem vist i sentit, encara que sigui per mitjà d'un senzill e-mail i unes fotos, pot tenir uns resultats sorprenentment efectius. Anem a Palestina a escoltar per després poder explicar, per donar a conèixer, per denunciar. Per lluitar contra la indiferència.

• Vincular el nostre entorn a la causa palestina: Quan marxem a Palestina, les persones que tenim més a prop experimenten directament i com a resultat de la vinculació emocional que tenen amb nosaltres el destí i els turments que pateix el poble palestí. Paga la pena mantenir informat el nostre cercle més pròxim per crear-se un coixí social en l'entorn personal més proper.

• Esdevenir fonts de contrainformació: La influència del moviment sionista en els mitjans de comunicació de masses és molt forta. Moltes vegades la presència internacional aconsegueix trencar aquest monopoli perquè, per als periodistes, els internacionals poden ser notícia i portar audiència. Cal aprofitar molt bé aquestes oportunitats quan sorgeixen i treballar per provocar-les.

• Ser elements de distensió i mediació: El conflicte que es viu als territoris ocupats palestins també comporta patiment i angoixa entre els soldats, la majoria molt joves i poc satisfets amb la ingrata feina que fan. Per a molts soldats - i per a la majoria de palestins- , els internacionals són un element de distensió i mediació, tot i que és cert que la conjuntura i la pròpia habilitat dels internacionals a l'hora d'intervenir en determinades situacions és determinant.

• Conèixer, intercanviar: Acostar-nos a la política, la història i la cultura del poble palestí. I a la seva manera de treballar i de veure les coses. Aportar-los, també, la nostra mirada, història, cultura i manera de fer. Intercanviar experiències, materials, informació. Establir llaços de cooperació.

Els principals mitjans amb els que desenvolupem la nostra activitat són els Camps de Treball, l'Observació i Testimoniatge, el Turisme Alternatiu, els Intercanvis Juvenils i el Voluntariat de Llarga Durada.

Centre de Documentació

El Centre de Documentació i Recursos Catalunya-Palestina és un projecte de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina destinat a aquells agents interessats a treballar pel foment de la pau, la justícia i la llibertat a Palestina. Molta de la informació que reunirà el centre erà consultable des d'aquesta mateixa web i els altres materials estaran disponibles al local de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina.

Estem els dilluns i dimecres de 17 a 21h al local de Sodepau, Pge. del Crèdit, 7, ppal., de Barcelona. (metro Liceu o Jaume I), telèfon 93 553 15 43.

Més informació al web: http://xarxa-palestina.pangea.org/ Per a contactar: info@xarxapalestina.org

L'Espai Sindical de Lluita en l'Àmbit Euromagrebí

Roberto Blanco (Rojo y Negro)

Els dies 28, 29 i 30 d'octubre van tenir lloc a Màlaga les Jornades Internacionals de Debat Sobre la Construcció d'un Espai Sindical de Lluita en l'Àmbit Euromagrebí, organitzades per la CGT. Al voltant de 70 persones, representant a organitzacions de l'Estat francès, Itàlia, Portugal, l'Estat espanyol, Marroc i Algèria, van participar-hi per avançar en la coordinació de les lluites en les quals participen dia a dia. Així mateix, van tenir l'oportunitat d'assistir a interessants tallers sobre drets socials, migracions, dona, transnacionals i terra i medi ambient.

A la clausura de les jornades, les organitzacions allí presents van anunciar les següents accions conjuntes:

1-Difusió de les conclusions de les Jornades.

2-Campanya de suport als detinguts de l'1 de maig al Marroc.

3-Campanya per la llibertat sindical a Algèria, quedant a l'espera que els companys de SNAPAP fixin una data per a una presència conjunta en la manifestació d'Alger.

4-Manifest conjunt per al 8 de Març (Dia Internacional de la Dona).

5-Accions contra l'atur i la precarietat el 16 de maig (data de l'assassinat del militant de la ANDCM Mustafa El Hanzaoui).

6-Trobada de dones sindicalistes l'estiu de 2008.

7-Participar especialment en el desenvolupament de les pàgines web i les utilitats informàtiques necessàries d'aquelles organitzacions que ho necessitin, perquè puguin participar en aquest treball de posada en comú de les informacions.

8-Campanya permanent contra la repressió sindical, com el cas concret del dia de lluita conta la il·legalització de la CNT-F Correus el 23 d'octubre.

9-Campanya de solidaritat amb els treballadors de la mina Jbel Awam, del Marroc.

10-Suport i difusió de la vaga general a Itàlia el dia 9 de novembre contra la política social i econòmica del govern i contra l'acord signat per la CGIL, CSIL, UIL, govern i empresaris el 23 de juliol de 2007.

11-Per un espai Mediterrani on la diversitat cultural i lingüística sigui respectada i declarem el nostre suport perquè els drets amazics siguin reconeguts i respectats.

BALA PERDUDA

El pes del safrà

Ton Álvarez

Parlem de l'antiga Birmània, ara Myanmar. No sé si a desembre tindrà més de una notícia breu a la setmana en els diaris, però als mesos de setembre i octubre ha donat l'oportunitat de donar a conèixer al món com funcionen la majoria de països dels que anomenen subdesenvolupats.

No és nou, ni innovador, ni diferent el model repressor birmà: govern militaritzat, gran dependència econòmica d'una potència mundial (econòmica i estratègica), en aquest cas la Xina, i poca projecció informativa a la resta del món, diguem-ne poques notícies exportables al món desenvolupat. Un paradís repressiu que hauria continuat així (tal com va passar l'any 1988, quan la policia va assassinar 3.000 manifestants en les revoltes d'aquell any), si els monjos budistes birmans no haguessin sortit dels seus monestirs i s'haguessin negat a agafar el menjar i donacions que els militars i la seva dictadura els hi aporten des de fa més de 40 anys.

No sé si serà per l'estranyesa de veure a uns monjos renunciant a prebendes, per veure'ls manifestar-se públicament, o pel color de les seves túniques, però la seva actitud ha facilitat que les grans agencies, que gestionen l' informació mundial, ubiquessin a Myanmar en el seu mapa informatiu. I que l'ONU hagi enviat un delegat a veure que passa, que EUA hagi demanat la pau i el fi de la repressió, que Europa s'hagi afegit als desitjos nordamericans i que els xins i els russos estiguin marejant perdius per veure com passa la tempesta i torna tot a l'ordre. Els gestors mundials de les crisis humanitàries tindran solucionada aquesta anomalia democràtica abans que el foc olímpic s'encetі a Pekín, no ho dubteu.

Llavors s'haurà acabat una nova funció del que s'anomena el "teatre o escenari d'operacions", un territori empobrit, espoliat o per espoliar, on les potencies mundials mostren el seu poder geopolític, estratègic i militar. On mesuren les forces, on afilen les falses diplomàcies per fer veure el que poden ser, on escenifiquen els seus "estira i arronsa" dites potencies.

Ens temem que un cop equilibrat de nou el desordre mundial, el militars birmans continuaran maltractant i desgraciant una gran part de vides del país, els monjos retornaran al seus monestirs i continuaran vivint de les prebendes de la junta militar. La revolució safrà serà cosa d'imatges d'arxiu.

La repressió mai no ens tallarà les ales, segona part

Col·lectiu Catalunya

El passat 29 de setembre, diversos col·lectius antirepressius, amb el suport d'organitzacions socials i sindicals, van convocar una nova manifestació antirepressiva a Barcelona. Abans de començar es van fer a la plaça Universitat diverses intervencions, i un cop iniciada, tot i que no va ser encerclada com la del passat 17 de juny (vegeu "Catalunya" 88) va patir l'acompanyament d'un ampli desplegament policial. Arribats a la plaça de Catalunya els 500 manifestants, un gran cordó policial va impedir el pas de la manifestació per les Rambles, tal com estava previst. Durant més d'una hora es va mantenir una tensa situació. Mentre aquesta situació es mantenia, un reduit grup de manifestants concentrats en un altre lloc van aconseguir arribar a la plaça de Sant Jaume i llegir el manifest de la convocatòria.

Manifest

La llibertat d'expressió i de manifestació està amenaçada i és obligació de tots i de totes defensar-la. Col·lectius distints de l'actiu teixit social i associatiu del país, entitats veïnals, moviments socials i organitzacions polítiques diverses... totes elles han sofert en els darrers mesos pràctiques similars de coacció i vulneració del dret de manifestació practicades pel cos policial dels Mossos d'Esquadra.

La llibertat de manifestació és un dret fonamental i quan aquest perilla, queda afectat un dels pilars bàsics de tota societat, el de la legítima protesta, el de la necessària contestació contra tota mena d'abús d'autoritat, el dret a dissentir, a criticar i a proposar les alternatives i les solucions que les autoritats i administracions neguen i intenten silenciar.

(...)

Oposar-se a aquestes, fer sentir la nostra veu, oferir les versions alternatives o simplement, proclamar-nos lliures tot expressant idees sense limitacions de cap mena, manifestar-nos, en definitiva, és un dret al que no podem renunciar mai.

Darrerament hem constatat pràctiques que restringeixen clarament aquest dret elemental. Pràctiques il·legals que pretenen minar de mica en mica la capacitat mobilitzadora dels sectors més actius i compromesos del nostre país: fotografies i gravacions en vídeo il·legals (no autoritzades per cap òrgan administratiu i que són font per a fitxes polítiques policials), presència desmesurada d'agents antidisturbis (estigmatitzant qualsevol marxa transmetent falsos missatge de perillositat i d'alarma social), identificacions i escorcolls corporals indiscriminats i sense justificació (a manifestants i a veïns i veïnes), encerclaments i segrestos de mobilitzacions (transgredint d'arrel el dret de manifestació i d'expressió), insults, amenaces, cops, càrregues policials...

Davant d'aquesta preocupant tendència repressiva proclamem que:

-El dret de mobilització és un dret irrenunciable que cal protegir de qualsevol restricció.

-Entenem la imposició d'aquestes pràctiques com a un clar retrocés social encaminat a retallar els drets i llibertats de la població.

-El conjunt de tècniques aquí denunciades només pretenen estendre l'estat policial encobert als nostres carrers imposant la por, el control polític i el control social.

-Observem espaordits com els màxims responsables dels sindicats policials demanen carta blanca i plena impunitat per a que no surtin a la llum pública greus fets delictius comesos contra persones detingudes, evitant desmarcant-se en tot moment dels episodis de maltractaments.

-Observem amb preocupació el paper jugat pels responsables polítics del Departament d'Interior i els exigim una urgent rectificació.

Finalment, com a col·lectius que formem part de la societat catalana, tradicionalment activa, dinàmica i compromesa amb els seu entorn, fem nostra l'obligació de seguir amatents a tota mena d'abús policial que es produeixi d'ara endavant.

És al carrer on es sent la veu del poble i és al carrer on la denúncia de tota mena de repressió política esdevé necessitat i solidaritat.

Pels nostres drets i contra tota mena de retallada de les nostres llibertats, de totes i de tots, sortim i sortirem al carrer ara, avui i sempre que faci falta.

Perquè la repressió mai ens tallarà les ales!

Sarkozy il·legalitza la Federació de Correus de la CNT francesa

Secretari Relacions Internacionals CNT-F

Després de 20 anys d'existència, la Federació CNT PTT de Correus ha estat il·legalitzada. Això és la conseqüència de l'acord del 27 de gener de 2006, entre la Direcció de Correus i els sindicats CFDT, FO, CFTC, UNSA i CGC. Altres sindicats, com CGT i SUD, es van abstenir, fent-se còmplices en aquest entramat. L'irònic és que aquest acord va ser signat per "facilitar i desenvolupar el diàleg social".

Aquest acord deixa les seccions sindicals de CNT d'aquest sector en la clandestinitat. Després d'això, Correus no va vacil·lar a sancionar amb un acomiadament de 15 dies un company parisenc per distribuir octavetes de CNT en el seu centre. Un altre company passarà aviat per un consell disciplinari i podria ser acomiadat definitivament. Altres militants també estan actualment amenaçats.

El Secretariat Internacional de la CNT-França ha fet una crida a la solidaritat internacional. En aquest sentit van convocar accions de solidaritat per al 23 d'octubre, dia de les eleccions sindicals a Correus.

La CNT francesa és una organització sindicalista revolucionària i anarcosindicalista, amb més de mig segle d'existència, que compta actualment amb més de 5.000 treballadors afiliats. Aquest atac del govern de Nicolas Sarkozy contra la CNT és el començament de l'escalada contra els drets i les conquestes socials de la classe obrera francesa.

Contactes i missatges de solidaritat: international@cnt-f.org i més informació a http://www.cnt-f.org/

Vora 2.000 persones participen de la manifestació contra el pla Caufec-Porta

Centenars de persones desmunten part de les obres del Pla Caufec

Plataforma Popular contra el pla Caufec (www.noalplacaufec.net)

El dissabte 6 d'octubre, va tenir lloc la manifestació per aturar les obres del pla Caufec-Porta BCN a Esplugues de Llobregat. Després de setze anys d'oposició veïnal al Pla Caufec-Porta BCN a Esplugues, el passat mes d'agost es van iniciar les obres d'aquest projecte urbanístic que afecta la serra de Collserola.

Prop de 2.000 persones van participar de la manifestació per frenar l'avanç de les màquines que va sortir de l'Ajuntament d'Esplugues, va recórrer diferents barris, va passar per les obres i va finalitzar de nou al centre del poble. L'escamot Clown Army Esplugues City va aparèixer a una manifestació on es van repartir fulls informatius i es van penjar cartells i pancartes. Es va cridar "Canya a qui destrossa la muntanya" i es va escridassar als diferents policies locals o autonòmics, antiavalots o de paisà. Es va entrar als mateixos terrenys de les obres. Tot semblava que seria un "Salto a la valla" però va ser un "Tumbamos las vallas" i tothom hi va entrar al Caufec Sud (Ca n'Oliveres).

Després es va pujar cap a la muntanya a ritme de tambors i amb molta energia i adrenalina. A la part de la muntanya es va fer un berenar i es va aprofitar per explicar a tothom les trampes del projecte. Els Mossos d'Esquadra tenien ordres molt clares: només es preocuparien de que aquesta no aturés el tramvia, la Ronda de Dalt i l'autopista. Però pel camí van carregar contra la gent per impedir la penjada d'una pancarta al pont entre La Plana i Can Clota i van enfrontar-se puntualment a manifestants. La policia local es va encarregar d'enregistrar amb vídeo tota la manifestació.

Durant la baixada de la muntanya, centenars de persones arrencaven tanques, estaques i la majoria d'elements d'obres que trobaven al seu pas improvisant barricades a la carretera. Una manifestació que recordarem tothom durant molt de temps i sobre tot per a que les properes convocatòries per aturar l'avanç d'aquest projecte siguin encara més massives i actives. Mentrestant s'anima a tothom a que porti a terme les seves accions de desobediència per aturar el pla Caufec.

Més informació: http://www.noalplacaufec.net

Es suspen el judici contra el CSA fins al proper gener

Èxit de la manifestació en defensa del CSA Can Vies

CSA Can Vies

Prop d'un miler de persones es van manifestar el matí del 20 d'octubre pels carrers de Sants en defensa del CSA Can Vies per demanar que TMB, empresa que té la propietat de l'immoble, aturi la demanada que ha interposat contra el CSA.

A les 12 del migdia, la Colla Bastonera i els Diables de Sants donaven el toc de sortida de la manifestació, que durant més de dues hores va recérrer els carrers del barri. Entre els i les assistents a la marxa hi havia aquestes i d'altres entitats culturals del barri, així com nombroses persones dels diferents col·lectius afectatas per les remodelacions urbanístiques del barri. Pancartes contra la construcció de la Torre Malaia al carrer de Sant Antoni, membres de la Plataforma pel Soterrament de les Vies, de les associacions de veïns i veïnes del barri i membres de col·lectius i entitats d'altres barris i pobles han acompanyat la marxa.

En el seu recorregut, encapçalat per una pancarta a la que es podia llegir "Aturem la Demanda, Can Vies és del Barri", la manifestació es va aturar davant de la seu del Districte de Sants-Montjuïc on es va llegir un comunicat criticant la gestió de l'Ajuntament en matèria de política urbanística i en relació els espais pels joves. També es va exigir a l'Ajuntament què, en tant que responsable de l'empresa Transports Metropolitans de Barcelona, retiri la demanda que aquesta empresa té interposada des del 12 de maig del 2006 contra el CSA Can Vies. Un centre social que amb més de deu anys de vida i activitat al barri de Sants ha demostrat ser un espai de referència tant polític com cultural i social pel jovent i pel teixit asssociatiu d'aquest barri.

Al llarg de tot el recorregut es van cridar consignes, enganxat cartells i realitzat murals que denuncien el model de desenvolupament i transformació urbanística que es practica tant al barri de Sants, amb les remodelacions que comporta l'arribada del TAV a Barcelona per Sants, com a la resta de barris de la ciutat, tenint un exemple proper en el cas de les cases barates del Bon Pastor.

La marxa va finalitzar amb un parlament des del terrat del CSA que va recordar que el judici previst pels dies 25 i 26 d'octubre a l'Audiència Provincial de Barcelona s'ha posposat fins al proper gener. En aquest parlament hi van participar una membre de l'Assemblea del CSA i un representant del Plataforma de Suport al CSA Can Vies, que ja agrupa a més d'una vintena d'entitats i associacions del barri i de la resta de la ciutat.

Situació legal del CSA Can Vies

El maig del 2006, va arribar la demanda de desnonament per precari contra el CSA Can Vies interposada per TMB. Les demandes són una mena de denúncies però que van per una via civil ja que no estan penades i el seu objectiu és la resolució d'un conflicte "menor" o d'interessos.

Al cap de pocs dies de rebre aquesta notificació, es van personar a jutjats 14 col·lectius que treballen o donen suporta al centre social per tal de poder entrar en el procés. Relació de les entitats incorporades a la demanda: Confederació General del Treball (CGT), el Front d´Alliberament Gai de Catalunya, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua, el Centre Social de Sants, l'Associació Papers per Tothom, els Col·lectius de Joves Comunistes, el Casal Independentista de Sants, l'Associació Cultural La Ciutat Invisible, l'Assemblea de Joves de Sants, la Comissió de veïns de la Bordeta, el grup musical Pirat's Sound Sistema, el periòdic de comunicació popular "La Burxa", el Col·lectiu de Difusió Cultural de Sants i el Col·lectiu per la vivenda digna.

Després de resoldre l'entrada dels col·lectius al procés amb els seus respectius advocats, el pas següent era dictar una data de judici, la qual cosa vam estar allargant mitjançant elements jurídics com recursos, impugnacions, etc. Però finalment, es van resoldre els dos recursos que quedaven pendents i van dictaminar una data de judici pel 20 de juliol, que finalment van decidir aplaçar fins el 25 d'octubre, i ara han tornat a aplaçar fins el gener.

Més informació: www.barrisants.org i http://canvies.barrisants.org/

SALUT I ANARQUISMES

La fai petita

Josep Cara Rincón

Si la fai petita o la fai grossa no n'heu de fer res. El que no veig tan clar és que no hàgim de fer res del nostre passat, de l'altra FAI vaja. I és que en mig de la farsa de la recuperació de la memòria històrica impulsada des del govern i els partits que es diuen d'esquerres han tornat els incontrolats. Socors! Auxili! El Cojo de Màlaga ha arribat, amb l'Eroles, el borni de Saragossa i, perquè no, amb el paralític de Badajoz. Assassins de la FAI, 2.500 milicians segons el Periódico de Catalunya, s'han multiplicat per deu en els darrers anys ja que en Termes deia que foren 250. La creuada nacional no s'ha aturat. Si la llibertat pertany a una empresa de telefonia mòbil i la revolució a una marca de cotxes de luxe de què ens ha d'estranyar que als martirològis de tota la vida ara els hi diguin "recuperació de la memòria històrica" o "memorial democràtic"?

A l'"Avui" i a "La Vanguardia" no parem de llegir com es presenten i guanyen premis obres que volen ser històriques i d'altres que des de la ficció tiren merda i més merda sobre l'anarquisme. Bufons disfressats d'intel·lectuals, periodistes o arxivers com Enric Vila o Miquel Mir són alguns dels que darrerament fan la feina bruta. Tot i què això està de moda, no és cap novetat. L'anarquisme sempre ha estat perseguit i difamat per tothom. I fa especial gràcia la imatge que sobre l'anarquisme ha produït sempre la Catalunya cristiana. Què si allò llibertari no és quelcom propi de Catalunya, que si els murcianos que si assassinats, etcètera. Historiadors com Josep Maria Solé i Sabaté o el mateix Termes han avalat i desenvolupat aquestes mentides algunes de les quals venien de Vicens Vives i que havia donat ressò entre d'altres gent com el capellà franquista berguedà Mossèn Armengou. Durant la república els Josep Maria Planas ja feien aquesta feina i altra de pitjor. Franco els hi va continuar i gairebé acabar la tasca. Ells hi van col·laborar més que activament, això sí son demòcrates i catalanistes de tota la vida. Ara entre els capellanots convergents i republicans d'una banda i els traïdors dels psuqueros i sociatas de l'altra volen acabar d'enterrar-nos.

Si un fa història o periodisme es demana que es demostrin les coses, que es citin fonts i que les fonts siguin contrastables i tot plegat. Doncs bé si es parla d'anarquisme no cal. La CNT-FAI durant la guerra ho va matar tot "i punto". Mentrestant, des dels anarquismes el silenci més desesperant. Què visquin els incontrolats! Salut i anarquia!

Les curses preelectorals en matèria d'habitatge: canviar-ho tot perquè tot continuï igual

Taller contra la Violència Immobiliària i Urbanística

El 4 de setembre de 2007, el govern andalús va obrir la capsa dels trons de les promeses electorals anunciant l'avantprojecte de la Llei andalusa del dret a l'habitatge. L'avantprojecte promet garantir per llei un pis a tota unitat familiar que guanyi menys de 3.120 euros al mes i estableix com a màxim de despesa el 33% dels ingressos de les llars beneficiàries d'aquesta mesura en el cas d'un pis de compra i el 25 % en el cas d'un pis de lloguer, respectivament. A veure en què consisteix realment aquest avantprojecte i què podria donar de si, suposant que s'arribi a aprovar en la versió actual, la qual cosa, certament, és suposar molt.

En primer lloc preveu convertir el dret a un habitatge digne en un dret exigible davant les Administracions Públiques. Tot i que es tracta d'una cosa molt lloable, caldrà veure els procediments i reglaments que es redactin al respecte, ja que, com passa en el cas francès, que planteja la mateixa exigibilitat, a la pràctica poden acabar impedint l'exercici efectiu d'aquest dret.

En segon lloc, l'avantprojecte planteja la qüestió bàsica sobre la problemàtica de l'accés a l'habitatge: la relació entre els ingressos de la gent i els preus dels pisos i lloguers. Tenint en compte aquesta relació, marca un límit, una mica arbitrari si es vol (no tenir ingressos superiors a 5,5 vegades el Salari Mínim Interprofessional), per sota del qual el dret es caracteritza com tot dret: per la seva universalitat.

Vist en aquest pla teòric general, l'avantprojecte podria constituir un bon punt de partida per, d'una vegada per totes, fer efectiu el dret a l'habitatge i compliria, de manera incipient, la reivindicació dels moviments per un habitatge digne que reclamen que l'habitatge surti del mercat i adquireixi el mateix estatus legal que l'educació i la sanitat. Sembla que un sector del PSOE s'ha recordat dels beneficis polítics que els va reportar la universalització del dret a la sanitat i (en molt menor mesura) a l'educació promogudes en la primera etapa socialista per mantenir-se en el poder. A més a més confia –i segurament amb raó– que molt pocs recordaran que són precisament les mesures polítiques i legals del primer govern socialista les que es troben a l'origen de l'actual especulació immobiliària. En concret, el Decret Boyer i la desprotecció i, quasi, extinció de la figura del llogater, així com l'entramat d'incentius fiscals i legals per a la promoció de la compra-venda de pisos amb la conseqüent mercantilització d'aquest bé de primera necessitat.

Una llei amb doble fons

Si ens centrem en les qüestions més concretes que planteja l'avantprojecte, la cosa es relativitza encara més. En primer lloc, crida l'atenció la franja extremament ampla per a la qual regiria el límit del 33 % y el 25 % dels ingressos, respectivament. Aquesta franja comprèn llars (siguin unipersonals o de família nombrosa) que ingressen mensualment des de 500 euros fins a 3.120 euros; als que es quedessin per sota d'aquest llindar se'ls garantiria un pis de protecció per un lloguer que no superés el 25 % de la seva renda. No cal ser economista per comprendre que no és el mateix disposar de 330 euros al mes per poder satisfer les seves necessitats (aquest seria el cas de gent que guanyi 600) que 2.190 (que és el que els que - daria a les llars amb uns ingressos de 3.120 mensuals). És a dir , si no s'introdueixen uns barems escalonats (baixant progressivament al 20 i al 10 % dels ingressos) aquesta mesura beneficiarà principalment la població declasse mitjana/mitjana-baixa, mentre que tothom que no arribi a 1.000 euros al mes, que a Andalusia és la gran majoria de la població activa, no quedarà tan ben parat.

En segon lloc, l'avantprojecte del govern de Chaves no planteja en cap moment l'establiment de límits de preus de compra i de lloguer per complir amb allò que promet, sinó que es basa en un pacte nacional per l'habitatge per poder dur-ho a terme. La semblança lingüística amb el seu homòleg català s'estén al contingut. Ja hem criticat detalladament el Pacte Nacional de Catalunya (www.bcnviu.org), que en la seva versió definitiva ha quedat encara pitjor, per la qual cosa ens limitarem a tornar a assenyalar uns quants punts essencials. En el cas andalús, l'ajut que promet l'Administració al sector del totxo es xifra en un pacte de construcció de 300.000 "habitatges protegits" en els propers 10 anys i de 400.000 de "lliures". Una part considerable dels "habitatges protegits" seran de "preu concertat", és a dir, d'un preu que correspon més o menys al que valien els pisos del mercat el 2002, amb la qual cosa es garanteix als taurons immobiliaris uns beneficis que el mercat estancat ja no pot oferir-los. Per a la construcció d'aquests habitatges es requalificaran més terrenys, es cediran o malvendran els últims sòls públics i amb els beneficis d'aquestes operacions es construiran uns quants habitatges de lloguer social. I tot això es produeix en una comunitat en què hi ha uns 630.000 habitatges buits, tal com es desprèn d'un estudi publicat per l'Instituto de Estudios Andaluces l'1 d'agost d'enguany.

En definitiva, darrere del soroll mediàtic preelectoral orientat a mantenir el PSOE quatre anys més en el poder, continua aflorant la falta de voluntat política per atallar la situació actual. Per a això no farien falta grans lleis que a la pràctica no s'arriben a complir ni pactes que afavoreixen els beneficiaris de l'especulació. Els anomenats socialistes i ecosocialistes podien haver decretat des de fa molt de temps mesures bastant eficaces que, a més a més, no gravarien l'erari públic.

-Incrementar l'Impost de Béns Immobles a partir del segon habitatge;

-penalitzar (fiscalment o d'una altra manera) els beneficis de l'especulació, començant pels beneficis milionaris de les entitats financeres i de les grans immobiliàries;

-establir límits de preus i de lloguers;

-realitzar el cens de pisos buits i obligar a llogar-los per un lloguer social;

-allargar els contractes de lloguer de 5 a 10 anys,

-i fomentar noves formes habitacionals que trenquin amb el model aïllacionista actual;

són algunes d'aquestes mesures llargament reivindicades per especialistes i moviments socials. La combinació de mesures d'aquestes característiques sí que garantiria en poc temps que la gent no hagués de pagar més del 30, el 20 o el 10 % dels seus ingressos per tenir un lloc en condicions per viure-hi.

Però, és clar, es tracta de mesures que exigirien un enfrontament amb els pilars bàsics del sistema econòmic espanyol i els seus grans beneficiaris. I això és l'últim a què està disposada la classe política. No solament per raons de connivència i complicitats personals, sinó perquè els guanys derivats del procés de l'especulació immobiliària (taxes d'impostos de compra-venda, parts de l'IRPF i l'IVA) constitueixen l'actiu principal dels governs autonòmics i una part substancial dels ingressos del Govern central.

Mentrestant, els grans del sector del totxo tenen pressa a reinvertir els beneficis de les vendes dels seus negocis immobiliaris per pagar menys impostos. Per exemple, Manuel Jove, expresident de Fadesa, s'ha estalviat recentment 374 milions d'euros tan sols en el pagament d'impostos. Per fer-se una idea de la magnitud: el 2007 la dotació anual per a polítiques d'habitatge de la Generalitat tot just arriba a 136 milions d'euros. Evidentment aquesta mena de notícies no surten als titulars del diaris.

Aquests estan copats per les grans promeses de la nova ministra d'Habitatge Carme Chacón, que en la gran majoria dels casos són simplement més del mateix. Ajuts individuals puntuals, subvencions temporals i restringides a determinades franges d'edat per poder sostenir els lloguers desorbitats, préstecs temporals a restituir més endavant (com en el cas de gent a punt de ser desnonada a causa de l'augment dels tipus d'interès), ajuts sense restituir als arrendataris i alguna mesura com la possibilitat de desgravar el lloguer, que feia temps que tenien guardada al congelador i que ara treuen per simular un canvi.

Un presumpte canvi de rumb que va acompanyat de la institució de judicis ràpids per a desnonaments. D'aquesta manera, ara també la Chacón continua inflant la faula de la morositat i la inseguretat jurídica dels propietaris, quan el mateix sector reconeix que són mites, ja que la morositat tot just arriba al 2%. Quin fàstic, tot plegat!

No més lleis contra les persones immigrades

CGT Catalunya

Les condicions de vida dels i de les immigrants a l'Estat espanyol poden empitjorar. A la discriminació i al maltractament que significa la falta de papers, les feines precàries i la falta de drets democràtics, poden afegir-se noves mesures d'aquí a poc temps.

El govern espanyol vol imposar a tots els immigrants expulsats un nou "protocol de seguretat" que preveu l'embarcament en avions de totes les persones per expulsar lligades amb "llaços de seguretat", "grillons metàl·lics", "caputxes", "cascs" i "camises de força".

Aquest protocol qualifica arbitràriament de "perillós" l'ésser humà sotmès a expulsió, oblidant que correntment es tracta d'una persona que no ha comès cap delicte sinó simplement la falta administrativa de no tenir papers en regla. Coherentment amb aquesta qualificació, l'esmentat esborrany considera necessari el "servei" d'agents policials experts en "arts marcials", la dotació d'un cos antidisturbis per vol, la utilització de la "violència necessària",…

Amb aquestes mesures, el "Protocol" constitueix un paradigma de menyspreu als Drets Humans, atemptant directament contra la dignitat de les persones reconeguda com a tal en l'article 1 de la Declaració Universal dels Drets Humans i també en diferents articles de la Constitució Espanyola. Una societat que tolera aquestes pràctiques es degrada i envileix en el seu conjunt. Expressem doncs el nostre més rotund rebuig a l'anomenat esborrany de "protocol de seguretat", que el govern espanyol, vol imposar a tots els immigrants expulsats.

A més, mitjançant un "Protocol", que no té valor de norma jurídica, es roben al Parlament les facultats de legislació previstes en la Constitució Espanyola, amb la qual cosa la Direcció General de la Policia s'autoproclama legislador ordinari i orgànic, evitant el control parlamentari, i generant un precedent quant al tracte al la resta de la població.

La política d'expulsions és profundament inhumana i equivocada. Les persones que emigren ho fan impulsades per la recerca d'una vida digna.L'expulsió les retorna violenta i injustament a la fam, la misèria, les guerres o l'opressió política de què van fugir. Les expulsions no aturaran els fluxos migratoris, però sí que provocaran sens dubte més morts, sofriments i vexacions contra els éssers humans.

OPINIÓ: Espanya unida o democràcia

Santiago Alba Rico
(http://albaricoencatala.blogspot.com/)

Un extraterrestre que visités el País Basc només cada deu anys podria arribar a la conclusió que els terrícoles han assolit una fita insuperable: l'abolició del temps. Un demòcrata que despertés del coma cada deu anys en un hospital i llegís els diaris de l'Estat espanyol arribaria, per la seva banda, a una conclusió depriment: que Espanya ha estat morta juntament amb ell. Més enllà de cert llindar, tota repetició es fa en el buit i tota denúncia sona a buit. Davant de l'última ofensiva contra l'esquerra abertzale, un no aspira a ser més original que els fets ; un no pot pretendre ser més innovador que els jutges que boxegen contra el dret ; ni més creatiu que els polítics que reboten d'abús en abús ; ni més imaginatiu que els mitjans de comunicació que converteixen industrialment els pans en pedres de moldre. L'únic que és possible és enunciar un cop més les lliçons que sens dubte extraurien aquell extraterrestre astorat i aquell demòcrata malferit a la vista de tan dolorosa monotonia.

La primera lliçó és evident: el dret i la democràcia són negociables, relativitzables, degradables, liofilitzables, però la unitat d'Espanya no. Aquest principi, inscrit en l'albúmina mateixa de la restauració monàrquica que va començar el 18 de juliol de 1936, determina un monopartidisme força més sever que el de Cuba: guanyi qui guanyi les eleccions, sempre governa el PP. Aquest principi constituent de deixar governar sempre el PP (acatat també pel PNB) es tant més estricte i necessita exercir tanta més pressió contra els seus dissidents com més està confinat en marges ideològics i econòmics implacables. ¿Escollir entre una Espanya unida i un País Basc democràtic? Un demòcrata no hauria de sentir la menor vacil·lació al respecte. El problema és que les institucions polítiques espanyoles no permeten ni tan sols escollir entre una Espanya unida i una Espanya unida per pròpia voluntat. I és difícil creure que no permetre això sigui una forma superior de democràcia o que per a impedir-ho no calgui violar una vegada i una altra, i molts cops seguits, les normes més elementals del dret.

La segona lliçó és també banal: en aquestes condicions, es tracta d'aconseguir que l'aplicació del principi constituent de deixar governar sempre el PP, així com l'heterogènia resistència a aquest principi (armada o política), siguin políticament rendibles per a tots els que ho acaten. L'ofensiva contra l'esquerra independentista basca —aquest és el càlcul del PSOE— anivella a la resta d'Espanya el terra electoral de la majoria borrosa, mentre que no commou una esquerra estatal més sensible a les qüestions de gènere que a les violacions del dret, i a més molt escarmentada també per les passades barbaritats d'ETA. És això que anomenem 'electoralisme' en un to de retret tolerant, com si es tractés d'una simple qüestió de modals i no de l'equivalent polític de la pedofília o el segrest ; i com si la seva acceptació per part de tots com indissociable de les regles del joc no revelés el caràcter purament formal dels processos electorals. Si 'electoralisme' vol dir "càlcul per a l'optimització dels beneficis d'una casta política", cal acceptar que 'electoralisme' és exactament el contrari d'unes 'eleccions', i que allí on hi ha 'electoralisme' estructural no hi poden haver 'eleccions' lliures. 'Electoralisme' vol dir, per exemple, com en aquest cas, que es calculi com a més beneficiosa la guerra que la pau, i la violació del dret que el seu compliment ; és a dir, que es calculi com electoralment més rendible combatre la democràcia que defensar-la i enfortir-la (paradoxa que els nostres polítics atribueixen als votants de Hamàs a Palestina i que criden "votar contra la democràcia"). Òbviament, per a què resulti electoralment beneficiós tal abús cal prèviament convèncer els votants de què la guerra és millor que la pau i de què la violació del dret és més convenient que el seu compliment, cosa tan absurda i contrària al sentit comú que (de la mateixa manera que no es pot impedir que els bascos siguin espanyols per pròpia voluntat sense empresonar-los i torturar-los) no pot dur-se a terme sense que els mitjans de comunicació, una vegada i una altra, i molts cops seguits, menteixin i amenacin els ciutadans.

La tercera lliçó no és menys coneguda: la combinació del principi abans enunciat (el de deixar governar sempre el PP abans que qüestionar la unitat d'Espanya) amb les pràctiques electoralistes (enteses com "optimització de beneficis sectaris") determina que el PSOE enviï un cop més aquest missatge a la joventut basca dissident: "Oblideu-vos de la via política ; per aquest camí no aneu enlloc". Ens agradi o no, tots sabem que l'empresonament dels dirigents abertzales és més eficaç com a "missatge" que com a mesura policial, i que les bases independentistes basques no seran derrotades d'aquesta manera. Podem voler que dues injustícies juntes imposin de l'altra banda mansuetud i bon judici, però la llei de la gravetat convida a esperar més aviat el contrari. Els qui veritablement volem que ETA deixi d'existir (a alguns dels quals no se'ls permet votar ni presentar-se a les eleccions) no hem de deixar d'insistir en la negociació política com a única via possible per a sortir d'aquesta atmosfera opressiva en què les víctimes d'un i d'altre bàndol cauen pel seu propi pes.

En aquesta Espanya que ha abolit el temps, en aquesta Espanya en coma, els gestos —al contrari que les denúncies— no es repeteixen en el buit. La monotonia és la monomania que desgasta el cos i consumeix les forces (...).

ALGUNA COSA ES MOU

Ser rei i no cremar-se en l'intent

Carlus Jové

Fa molts dies, massa, que sentim a parlar de la indecència de prendre foc a fotos d'En Joan Carles i la seva vegetariana, però menjadora de peix, esposa. Els que es posen les mans al cap, en la seva immensa majoria, són els mateixos que no se les han tret des que fa uns mesos criticaven els musulmans que sortien al carrer indignats per la publicació de vinyetes on es caricaturitzava el profeta Mahoma. Curiós canvi de bàndol el dels comentaristes d'actualitat habituals, que per una banda consideren radicals-fanàtics-perillosos els islamistes que no accepten bromes sobre la seva simbologia sagrada però que no toleren, en canvi, el menor ultratge sobre la simbologia oficial espanyola. Com molt bé apunten Pisarello i Asens a un article publicat a "Diagonal", "per què fer mofa de Mahoma és un exercici de llibertat d'expressió i un delicte burlar-se dels prínceps d'Astuúies?".

El foc, considerat per Heràclit el principi fonamental de la fisis (és a dir, la realitat) donat el seu caràcter actiu en tants de canvis tècnics i naturals, no és sinó un altre símbol polític, en aquest cas de rebuig, que afegit a un altre símbol genera una consigna. En essència, no és diferent que enderrocar una estàtua de cartró (com es feu amb Bush en les protestes contra la invasió d'Iraq) o pintar unes banyes de dimoni a una foto de Zapatero. Ans el contrari, es podria arribar a considerar més greu atemptar contra la imatge de persones reals, com serien Bush o Zapatero, que no pas contra símbols, els quals són poc susceptibles de ser considerats en el camp de l'ètica. El rei, i això és una qüestió bàsica, no és més que un símbol. Ara bé, és el símbol imposat per Franco, el símbol que s'atreví a dir que el castellà mai fou imposat, el símbol de la més anquilosada forma de poder que resta a Europa.

El que resulta innegable és que tota aquesta cadena de succesos, començant per la retirada de la revista "El jueves", ha reobert el debat sobre la vigència de la monarquia, si bé és cert que ho ha fet a dues bandes absolutament oposades, esquerra i dreta. L'esquerra radical, que sempre ha mostrat rebuig a l'existència de la monarquia, i la dreta, que des de la primera etapa posttransició havia estat bastant reservada, i que ara torna a alçar la veu contra el rei que consideraven 'tonto'.

El repte rau en conduir el republicanisme cap a una profunda reflexió del model d'estat i, especialment, en com desmembrar-lo.

> EL FAR

LES CONFERÈNCIES DE SALVADOR DALÍ A L'ATENEU ENCICLOPÈDIC POPULAR

1) Evocació del Marquès de Sade

Ferran Aisa

El dia 30 de març de 1930, al carrer del Carme, organitzat per l'Ateneu Enciclopèdic Popular (AEP) tingué lloc una conferència de Salvador Dalí. El pintor, entre els obrers, es mantingué en la mateixa línia provocativa de la conferència pronunciada a l'Ateneu Barcelonès. El republicà radical Eladi Gardó, president aleshores de l'AEP, va dir-li a l'artista que podia parlar del que volgués... "i com més fort sigui millor". I Salvador Dalí va parlar posant èmfasi en el pensament ditiràmbic del marquès de Sade i pronunciant tota mena d'improperis, paraules considerades de mal gust per ser pronunciades en públic. De sobte, un anarquista galta xuclat, d'aspecte sever, bell com un sant Jeroni, m'interrompé en veu alta i em recordà amb una gran dignitat que aquell lloc no era un bordell i que les seves "dones" eren entre el públic. Li vaig contestar que la persona que jo apreciava més en el món era la meva esposa i, com que ella també era allí i escoltava, no veia cap raó perquè les seves dones no poguessin escoltar també. La meva resposta restablí la meva autoritat un moment, però un nou reguitzell d'obscenitats, aquesta vegada realçades pel meu gènere propi de realisme, va fer rugir la sala com un lleó i no vaig poder distingir si era de plaer o de fúria. Vaig jutjar que el moment era psicològicament madur i, fent un gest d'impaciència amb la mà, vaig donar el senyal prefixat que "me'l portessin". Tots els ulls es dirigien a l'indret indicat per la direcció del meu gest, i la sorpresa causada per l'aparició de dues persones que duien el pa i les corretges superà totes les meves esperances. Mentre em lligaven el pa al cap va augmentar el tumult."

Dalí va acabar la seva conferència amb el conegut "espectacle" surrealista del pa de pagès lligat al cap mentre recitava un poema: "Quan vaig tenir, a l'últim, el pa ben ferm damunt del cap, vaig sentir de sobte el contagi de la histèria general i, amb tot el vigor dels meus pulmons, em vaig posar a recitar a crits el meu famós poema de l'Ase podrit: Una orella quieta damunt un petit fum indicant pluja de formigues sobre el mar. / Al costat de la roca freda hi ha un pèl de pestanya. / Un tros de carn esquinçada senyalant el mal temps. / Hi ha sis pits extraviats dins de l'aigua quadrada. / Un ase podrit barromba de petites minuteres representant el principi de la primavera. / Hi ha un melic posat en el seu lloc amb la seva petitíssima dentadura blanca d'aresta de peix. / Hi ha un nu color de lluna que porta el seu nas. / Una botella d'anís del mono horitzontal damunt d'una fusta buida, simulant el somni. / Hi ha una ombra d'oliva en una arruga. / Un ase podrit barromba de petites minuteres representant el principi de la primavera".

Dinamita de cervell

'Río Seco': immigració i convivència popular

Òscar P. Espunya
Fotos: **Eva Máñez**

A la meva recent visita a València vaig tenir l'oportunitat de descobrir el Jardí del Túria en una passejada a primera hora del matí. De gestió municipal, el parc consta de 230 hectàrees que conformen el gran, però malauradament insuficient, pulmó verd al centre de la ciutat. L'esmentat jardí neix de l'aprofitament de l'antic llit històric del riu Túria, segons un pla de remodelació que tendeix a unir el braç natural del riu amb el curs actualment desviat del centre de la ciutat.

Era la meva pretensió amb aquesta visita pel jardí donar per vàlid un dels axiomes dels especialistes de la imatge fixa, que la fotografia et familiaritza amb entorns que no has visitat prèviament. Així doncs em disposava a localitzar un espai escènic concret, el del reportatge fotogràfic d'Eva Máñez que parcialment apareix en aquestes pàgines: "Río Seco. Los domingos latinos del Jardín del Turia".

Un cop enfilat el quilòmetre zero de la meva caminada, a banda dels jardiners que treballaven a un ritme trepidant obrint i tancant aixetes d'aigua per al rec de la zona verda, em vaig creuar amb un nombre més aviat reduït de valencians matiners, d'edats diverses i cara de pocs amics que s'entretenien exercitant les cames a diferents velocitats, passejant gossos de diversos calibres o aixecant pols mentre impulsaven bicicletes amb cara d´esforç. Tot seguit vaig arribar a la zona d'equipaments esportius arrenglerats a banda i banda del camí -un camp de bèisbol, una pista d'atletisme, un parell de pistes de gespa artificial, un camp de rugbi,...-, de cop i volta vaig aturar-me inconscientment. Ja ho tenia, estava situat davant de la localització perfilada al meu cap, amb la percepció però contraposada que hi faltava una part important per omplir-ho tot: la figura humana. Això sí, el marc era l'esperat i els culpables un parell de ponts dels que travessen per sobre del jardí (no em demaneu el nom, siusplau) i els camps de futbol (vaig comptarne fins a set), d'aquells clàssics de primera regional on la calç divisòria del rectangle és pràcticament inexistent, et deixes un fragment de genoll enganxat a la sorra si tens la desgràcia de perdre la verticalitat i l'últim que xuta ha d'anar a buscar la bimba al camp del costat.

Arribats a aquest punt es fa difícil aclarir quin és l'espai verídic. El del matí feiner mig desèrtic amb gent ensopida i més aviat grisa l'estava vivint i veient, mentre l'objectiu de la Canon de l'Eva insistia a mostrar-me un diumenge transfigurat, atapeït d´immigrants de festa envoltats d'un ampli ventall de color. Fent una nova ullada a les fotos, tot indica que les dues realitats existeixen i són coetànies, però sincerament, em fa més patxoca la segona realitat i em queda l'esperança de poder repetir visita a València un cap de setmana i localitzar el component humà que em manca.

Tornem a l'autora i la seva obra. Coneixent-la i per tant arriscant-me a emetre una opinió parcial, em sembla trobar trets molt personals d'aquesta fotoperiodista professional reflectits a "Río Seco". Una capacitat comunicativa que a cops voldria per a mi mateix i la seva característica curiositat desbordant, defineixen i de quina manera la naturalitat de les imatges capturades; us garanteixo que les úniques instantànies preparades són les dels equips de futbol i a petició pròpia del grup. Eva confesa que fou precisament la reiterada visió aèria de l'espectacularitat que representa la massificació d'una zona del parc en cap de setmana, amb tota l'activitat generada al voltant de la pràctica del futbol, el que li provocà l´afany d'apropar-se al món particular de l´altre Jardí del Túria. La cosa va degenerar i decidí dedicar-li un any i mig -entre el 2005 i el 2006- a fer incursions al riu diumenge rere diumenge.

Un intenta imaginar-se la dificultat d´haver de reduir a 30 instantànies tot el munt d'hores dedicades i l'abstracció temporal per assolir-ho arraconant momentàniament l'enriquidora experiència viscuda amb aquells que practiquen una altra manera de convivència. La tria sens dubta és impactant, al·lusions a l'enyorança vers la madre patria -em negareu la força de l'equip a punt d'entrar al terreny de joc lluint com a eslògan Luz de América a la samarreta?-, la perfecta disposició d'un dinar de carmanyola amb tot el parament propi d'un picnic al bell mig de la ciutat, la fantàstica pràctica del ritual d'aparellament a la gespa, o el contrast entre l'impecable uniforme equatorià (l´esmentat Luz de América) i el vestuari de carrer que fan anar els subsaharians per al toc de pilota, segurament el mateix d'un dia qualsevol a la recerca d'una feina on deixar-se l'esquena.

No vull passar per alt la referència prèvia feta a l'altra manera de convivència perquè no és gratuïta, tot i que dubto que sigui correcte adjectivar-la en aquests termes. Penso amb tristor en l'exercici d'hipocresia i d'amnèsia voluntària que ens impedeix recordar les vivències d´una generació (la dels meus pares i tiets, els nou vinguts, la immigració interior), que als anys 50 i 60 massificava la població suburbial de, posem per cas, la perifèria de Madrid, el cinturó industrial de Barcelona, el marge esquerre del Gran Bilbao, o la mateixa València, i altres provaven sort més lluny (França, Països Baixos o Alemanya). La seva manera d'entendre la sociabilització no era pas tan diferent a la de l'immigrant actual. Ells també aprofitaven el temps lliure per reunir-se amb la gent arribada de la comarca d'origen (Aragó, Extremadura, Galícia, Andalusia...), tot freqüentant les ràncies casas regionales auspiciades pel franquisme, la petita plaça de pedra calcària i argila al mig del barri o

fins i tot la parròquia dirigida pel capellà que havien importat del poble d'origen. Qualsevol reducte obert que permetés una mica d'esbarjo ajudava a esvair la por davant d'una terra per descobrir, sovint poc acollidora i potser, cal dir-ho, no sempre amb gaire predisposició a integrar-se. On és la diferència? Els nous punts de trobada, el Jardí del Túria -rebatejat com a Río Seco-, els nous carrers del Raval de Barcelona -rebatejat com a Rawalquistán-, o el casal llatinoamericà, no són factors diferencials. Com els actuals immigrants de l'altra banda de l'Atlàntic o de la Mediterrània, aquells i aquests es belluguen i es belluguen per sensacions i necessitats senzilles i semblants, el mam i la teca, la sexualitat, la comunicació en la pròpia llengua o variant dialectal, els jocs locals (i el recorrent futbol!) que ens ajuden a esbargir-nos, factors estètics com ara el vestuari,...

Però reconeixem-ho, aquesta antropologia s'ensorra per moments. Mentre ens entestem en accentuar una imaginària diferència envers l´immigrant actual, col·laborem i de quina manera, a la destrucció de les formes de convivència populars per part dels governs municipals. Les noves ordenances municipals estrella com la barcelonina, de la mà del nou urbanisme abrasiu on el que predomina és la rendibilitat econòmica de l'espai, castiguen les ja autolimitades possibilitats de fer vida en espais públics.

Retinguem un detall, són els immigrants els qui tot i estar al punt de mira dels agents de l'autoritat continuadament recuperen el carrer per la via directa, sense demanar permís, ridiculitzant campanyes orquestrades com ara la recent Reclaim the streets. Llavors, per què ens emprenya que el nou immigrant faci vida social al carrer? Practiquem una doble moral disciplinada, acceptem que desenvolupi aquelles feines que tan llefiscoses ens resulten i alhora pretenem administrar el seu temps lliure, que no ens esquitxi amb la seva presència, l'ignorem i així no existeix. Però estem de pega, sempre hi ha algun petit dimoni perepunyetes que s'ntesta a visibilitzar l'ncòmode presència del veí immigrant.

Mentre hi penso i espero amb paciència el següent reportatge de l'va Máñez, aprofitaré per fer un nou esguard a "Río Seco. Los domingos latinos del Jardín del Turia", que penjarà a casa nostra de les sòlides parets de La Vaqueria (Tarragona) durant el novembre i al Bar Campus (Reus) el gener.

JARDÍ DEL TÚRIA (VALÈNCIA)

'Rio Seco': lloc de trobada

Text i fotos: Eva Máñez

Des de finals de 2000, els caps de setmana i particularment els diumenges es reuneixen entre 400 i 1.000 immigrants al Jardí del Turia de València. Grups familiars, adults, colles de joves es congreguen per a jugar a futbol, passejar, menjar, ballar, beure cervesa i passar unes hores amb coneguts i compatriotes. Van començar els immigrants equatorians qui, a través de l'associació Rumiñahui, van organitzar un campionat de futbol que dura des de llavors.

Amb els anys no només es congreguen equatorians. Els bolivians, colombians i fins i tot africans es donen cita en el parc. Inclús li han donat el seu propi nom, el Riu Sec (fent al·lusió a l'antiga llera del ric Túria).

És un fenomen que es repeteix en places i parcs de totes les ciutats. L'immigrant recorre als seus compatriotes davant la nova situació, desconeguda i hostil, que ha d'afrontar, buscant suport emocional i al mateix temps acudint a l'experiència de qui ha viscut una situació similar.

Aquestes trobades en el parc funcionen com un ritual de socialització de la pròpia comunitat. Hi ha menjar preparat amb sabor a Amèrica Llatina: gelats casolans amb ralladura de coco, torrat, 'chocos', fregit, empanades… mossos de nostàlgia. Hi ha futbol, i ballarugues, 'top manta' amb els èxits de Bolívia i Equador, equips de música que són una proesa de l'electrònica i la imaginació i inclús un perruquer que talla el pèl sota un pont.

No es tracta de guetos, ja que reuneixen persones de diferents nacionalitats. Es tracta d'espais de multiculturalitat, de nous usos dels espais públics. Els immigrants ens proposen un oci allunyat del consum dels centres comercials i bars. Un oci on compartir i conèixer als nostres veïns.

També hi ha veus crítiques amb aquesta "excessiva" visibilització dels immigrants, els acusen d'embrutar o d'apoderar-se del parc. En ocasions la policia va a allí a requisar menjar i beguda, a demanar papers o a posar multes. Llavors callen els radiocassets i es nota la por i la tensió. Algú es pregunta: però quin mal fem nosaltres aquí?

Joan Sans Sicart in memoriam

Rafa Maestre (Fundació Salvador Seguí i Comissió de Memòria Llibertària de la CGT)

Ens ha deixat Joan, un excel·lent company i amic. El vaig conèixer al setembre de 1993 a les Jornades que la Fundació Salvador Seguí va organitzar a Béziers (França). El "Coloquio contra el olvido", i des d'aleshores hem mantigut una relació cordial i fraterna. L'he visitat en diverses ocasions i he gaudit de la seva hospitalitat en sa casa de la rue Miquel Àngel a Tolosa de Llenguadoc. També ens va rebre amb els braços oberts en ocasió del rodatge del documental sobre Cipriano Mera. I ens va enviar els seus llibres: "Converses amb el meu avi", "Comissari de Xoc", "Comissari de xoc a l'exili" i "Reflexiones de un libertario".

Coincidírem per darrera vegada a la Colònia Espanyola de Béziers, el 20 de novembre de 2005,

en la presentació del llibre de Sara Berenguer, "Entre el sol y la tormenta". Després per telèfon em va avisar de l'edició del seu llibre més recent, "El dia de les sirenes".... Després hem parlat des de la casa de repòs on descansava de les seves malalties. Més tard només he pogut parlar amb la seva filla Aurora.

Joan, gràcies pel teu exemple i entrega a la causa de la llibertat. Que la terra et siga lleu.

Mor als 92 anys Joan Sans Sicart

Ferran Aisa

Joan Sans Sicart (Barcelona, 1915) ha mort a Tolosa de Llenguadoc, la ciutat on va viure el seu exili, el diumenge 30 de setembre. Mestre racionalista i campió d'atletisme, va construir la seva vida a partir de tres ideals: treball, estudi i esport. Sans Sicart mantenia l'essència llibertària i l'elegància dels vells anarquistes ibèrics. A casa seva a Tolosa de Llenguadoc guardava la bandera de la 26 Divisió (antiga Columna Durruti) amb la qual va passar la frontera el febrer de 1939. Joan Sans Sicart de petit va viure a Barcelona, Sant Feliu de Guíxols i Perpinyà; després va residir a Badalona on estudià el batxillerat. El 19 de juliol de 1936, amb 21 anys, va prendre part en la lluita contra els militars rebels. Acabada la lluita al carrer fou a una oficina del Comitè de Milícies per allistar-se, però, essent mestre, el van destinar a l'escola Salut i Alegria de la CNT de Badalona. A finals de 1936, fou cridat a files, el seu primer destí fou Cadaqués, on fou enviada una centúria confederal a reforçar la costa. Posteriorment, fou nomenat comissari del Batalló de Xoc de la 26 Divisió-120 Brigada (antiga Columna Durruti). Amb la seva unitat militar va participar en la defensa de Catalunya i, una vegada ensorrades les línies de l'Ebre i del Segre, va cobrir la retirada dels milers de persones que fugien cap a França.

Joan Sans Sicart visqué el seu exili a Tolosa de Llenguadoc. El seu testimoni l'ha deixat plasmat en treballs com "Comissari de Xoc", "Comissari de xoc a l'exili", "Reflexiones de un libertario" i, recentment, "El dia de les sirenes" (Pagès-2007). Sans Sicart era l'exemple més pur del que fou el militant obrer anarcosindicalista català.

> RACÓ TRANSVERSAL

A la COPE li ha de sortir el tret per la culata

Pepe Gutiérrez-Álvarez

No fa molt temps que El Roto ens obsequiava amb una de les seves vinyetes més 'goyesques'. Descrivia una catedral enmig de la qual es podia llegir un rètol que deia: "Compte amb el capellà", i a baix signava "El Bisbe". Tan clar com el dia i tan fosc com la nit. Darrere d'aquesta vinyeta immortal, el lector podia endevinar que l'autor ens estava parlant dels innombrables casos de pedofília relacionats amb l'Església, sobretot als Estats Units, uns fets que havia omplert pàgines i pàgines dels diaris, se n'havia parlat per la TV, se n'han fet documentals en els quals s'ha posat en evidència la capacitat de l'Església per a "tapar" qualsevol escàndol que la pugui perjudicar, però també la "bona fe" de molts practicants educats a no dubtar dels seus superiors.

Hi ha pel·lícules sobre les quals es podria parlar molt, com "Sleeper" (EUA, 1996), de Barry Levinson, que està basada en fet reals, també "La bona educació", la més dura de totes les realitzada per l'últim Pedro Almodóvar…

Històries que el portaveu episcopal tractava com a meres pomes podrides entre tantes pomes bones. No obstant això, la COPE ens demostra que la cosa es pot analitzar justament a l'inrevés, que entre tantes pomes podrides, igual es pot trobar alguna que no ho és.

Un repàs de la qüestió ens mostrava que el que ara estava sortint a plena llum no era més que la punta de l'iceberg ja que els pecats de l'Església, per greus que siguin rarament surten a la llum pública, és com un Estat dintre de l'Estat.

Els seus pactes amb el poder li han permès uns graus d'impunitat que s'han fonamentat sobretot en el silenci. Aquesta capacitat s'ha mostrat per exemple en un país tan laic com França, en casos com la protecció d'antics col·laboracionistes amb el nazismes, i el lector pot recórrer aquí també al cinema, a La sentència (EUA, 2003), un convencional 'thriller' sobre un criminal de guerra "col·laboracionista" amb l'ocupació nazi, acusat d'haver participat en la matança de nombrosos hebreus.

L'interès d'aquesta pel·lícula del veterà Norman Jewison radica –a part dels actors, sobretot de Michael Caine- en la demostració com en un país tan laic com França, l'Església havia tingut les seves xarxes protectores sobre aquests petits Yagües i Moles, com els ha ocultat aprofitant els seus marges d'impunitat.

César Vidal deu pensar allò del futbol, que la millor defensa és un bon atac, i també ha de creure que digui el que digui, ell es troba més que protegit. La seva és una actitud molt pròpia de l'Espanya "nacional", d'aquells matons que en els anys setanta treien les seves pistoles davant uns manifestants. La tradició d'impunitat venia des de lluny, de molt abans de la guerra, de fet està inscrita en la història d'aquest país.

> S'HA FET I NO NOMËS

Xerrada-debat sobre "Abusos médicos"

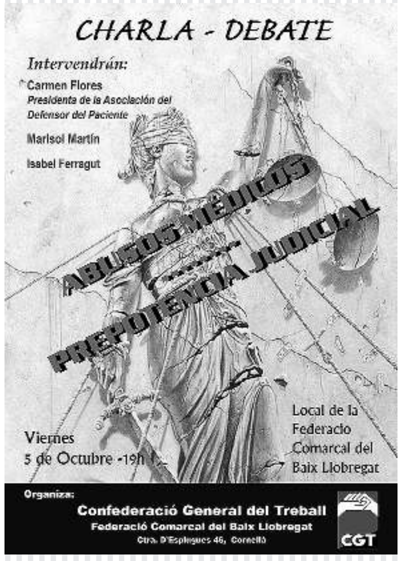

Divendres 5 d'octubre, la Federació Comarcal del Baix Llobregat de la CGT de Catalunya va organitzar una xerrada-debat sota el títol d'"Abusos médicos. Prepotencia judicial", amb Carmen Flores, Isabel Ferragut i Marisol Martí.

Xerrada-debat sobre especulació immobiliària a l'Ateneu de Sant Boi

El divendres 19 d'octubre, va tenir lloc, a l'Ateneu de Sant Boi una xerrada-debat sobre especulació immobiliària organitzada per l'Ateneu, la CGT del Baix Llobregat i El Col·lectiu Llibertari de Sant Boi.

Mujeres Libres a Saragossa

La CGT va organitzar unes jornades de debat i reconeixemt a les dones de Mujeres Libres. Les jornades van comptar amb presència de militants de l'organització i diverses xerrades.

DAVANT LA LECTURA DEL LLIBRE "LOS 70 A DESTAJO. AJOBLANCO Y LIBERTAD" DE PEPE RIBAS

'Ajoblanco', les idees que van encendre el món

Jordi Martí Font
jordimartif69@mesvilaweb.cat

Gabriel Ferrater, en el seu poema "In memòriam" deia que l'esclat de la guerra no li va fer gaire efecte perquè el cap li anava ple d'una altra cosa: la descoberta de la poesia a través de "Les fleus du mal" i, amb ella, de la revolta.

Dels trenta del segle vint als setanta del mateix segle, moltes coses havien canviat a Barcelona, als Països Catalans i a l'Estat espanyol. La derrota dels avis havia fet uns pares muts i tot semblava plàcid fins que una nova generació, la dels fills, que ja només tenia notícia de la guerra del 36-39 per la memòria familiar silenciada, es va vure embolcallada per la revolta, una revolta que va tornar a ser llibertària, com als anys 30, llibertària i nova, radicalment transformadora, revolucionària. No es parlava només de l'economia, que prenien com a base els marxistes, sinó de la vida quotidiana de la gent, dels colors que ofeguessin el gris i la misèria del dia a dia. D'aquesta revolta parla aquest llibre, "Los 70 a destajo. Ajoblanco y libertad", que Pepe Ribas (el de Barcelona, és clar) ha escrit al llarg de set anys. Un llibre bàsic per la multitud de dades, pel relat de la intrahistòria que recorre les seves pàgines i, sobretot, per la figura història (i amb això no vull dir que ja l'enterri, tot el contrari) que l'ha escrit.

"Los 70 a destajo" és un llibre-enciclopèdia amb una multitud de moviments i de persones, relacionades entre elles en aquell moment de molt diverses maneres, malgrat ara ens semblin i estiguin en trinxeres allunyadíssimes. El llibre conté, al final, un índex de noms per si ens atribolem llegint les seves pàgines, perquè a cada una d'elles l'autor refà el paisatge humà del moment amb una minuciosiat que a vegades ens arriba, fins i tot, a fer perdre de vista la narració general. I això tenint en compte que el text general deixa clar que Ribas escriu bé, molt bé, amb claredat expositiva que aconsegueix una facilitat de lectura evident.

El volum que tenim a les mans ens parla de la seva pròpia formació, de centeners de projectes fracassats i de molts altres que van tirar endavant, d'una joventut que es va revoltar contra l'ordre franquista establert a partir de l'apropiació de la seva vida, de propostes polítiques allunyades dels partits i del domesticament que les va substituir i, sobretot, del laboratori d'idees i pràctiques que va arribar a ser la revista que Pepe Ribas va fundar, "Ajoblanco". Allí hi van escriure de Luis Racionero a Quim Monzó o Amadeu Fabregat, de Toni Puig a Moncho Alpuente, d'Eugenio Trías a Claudi Montañá o Santi Soler, de Biel Mesquida a Xavier Fàbregas, de Toni Puig a Xavier Garcia... i centenars més que no poso perquè no hi caben tot i que també hi van ser. I alhora la revista va ser germen de moviments i d'altres publicacions, parlava de literatura, d'energies alternatives, de comunes i d'anarquisme, dels situacionistes i de Durruti, de sexe i d'energies, d'Andy Warhol i de cinema... i paro perquè no seria just deixar-me algun del munt de camins que va obrir.

A "Los setanta a destajo", Pepe Ribas ens explica en primera persona uns anys en què la llibertat caminava pel carrers de Barcelona.

L'obra

"Los 70 a destajo" és un llibre per llegir a poc a poc i pair-lo bé. En quatre parts i un epíleg, Ribas explica el seu pas com a agent provocador i actor principal d'un moviment que no tenia ni productor ni director d'escena i que va créixer tan ràpidament -mentre Franco agonitzava- com va es va dissoldre i desaparèixer, mentre els nous gestors de la realitat signaven els pactes de l'oblid que van mantenir els privilegis ampliant la nòmina de beneficiaris i preparaven les condicions ideals per tal que el nou règim adeqüés l'estructura de l'Estat espanyol a les noves necessitats del mercat.

Anys d'aprenentatge

La primera part porta per títol 'Años de aprendizaje' i suposa la sortida de l'autor de la infantesa i l'entrada a una adolescència que aleshores no durava tant com ara i que el posiciona davant d'un món que no li agrada però per al qual no veu altra alternativa que la revolta personal en forma de poesia, una poesia que el porta a fugir-ne amb els seus companys del grup Nabucco. Els camins que transita li fan descobrir sexualitats complexes i plaents, amb un dubte constant sobre la seva pròpia identitat, una voluntat constant d'aprenentatge que el porten a mil i una provatures i, sobretot, a tenir clar que les suposades ruptures que es visualitzen al seu voltant, bàsicament la marxista en les seves diverses expressions, no suposen un autèntic alliberament ja que no qüestionen les relacions de poder ni el vell món. Cal tenir en compte que la meva explicació a mi mateix em sona massa petita per entendre tot el que ell diu, però ja em serveix com a resum.

La formació de Ribas inclou tant la seva experiència vital com a estudiant, com els amics que coneix en constant ebullició intel·lectual, els caps de setmana a Fontclara i la formació del grup Nabucco amb gent com Toni Puig o Tomás Nart. Hi apareixen Pau Maragall, Terenci Moix, Gay Mecader, les primeres obres de Comediats i Joglars, Xirinacs, Pau Riba, el I Festival Permanent de Música Pregressiva organitzat per Oriol Regàs i el seu propi viatge de descoberta per Europa, Iugoslàvia i Grècia. La nòmina de personatges és impressionant, sobretot perquè quan algú surt en aquest llibre ens apareix contextualitzat i no és només una part del paisatge sinó una persona, i en això cal reconèixer a Ribas la seva feina, ja que si no fos així el volum hagués pogut caure fàcilment en l'anecdotari melancòlic o en el llistat de noms, i no és el cas.

Anys de ruptura

La segona part, 'Años de ruptura', arranca amb el concert de King Crimson el novembre de 1973 a Granollers. Aquell és el tret de sortida, "el pistoletazo de salida hacia una época nueva, espontánea y pasional. (...) Sin políticos ni instituciones fuimos muchos los que durante cuatro años –de 1974 a 1977- acariciamos el sueño de un cambio profundo en nuestra sociedad". "Ajoblanco" estava preparat per sortir i ho faria l'octubre de 1974, amb l'aval periodístic de Ramon Barnils, que hi figurava com a director tot i que no hi exercia, ja que necessitaven un periodista amb carnet i Barnils es va prestar a posar el seu nom. L'anagrama el feia Quim Monzó, tot i que el van haver de retirar durant uns números i refer-lo després perquè el primer copiava les lletres de Coca-Cola i hi van tenir problemes. Durant tot el llibre són interessants els referents culturals de l'època. En aquest segon capítol, per exemple, el llibre "El Antiedipo, capitalismo y equizofrenia" de Paco Monje, filòsof avui oblidat però que va marcar època, Gilles Deleuze, Félix Guattari, al costat de "Las comunas, alternativa a la familia", de Josep Maria Carandell, o la literatura sudamericana i els clàssics anarquistes del XIX i del XX.

Enmig d'aquest món que es revoltava va sorgir "Ajoblanco", concebuda més com una revista-mitjà que no com una finalitat empresa-

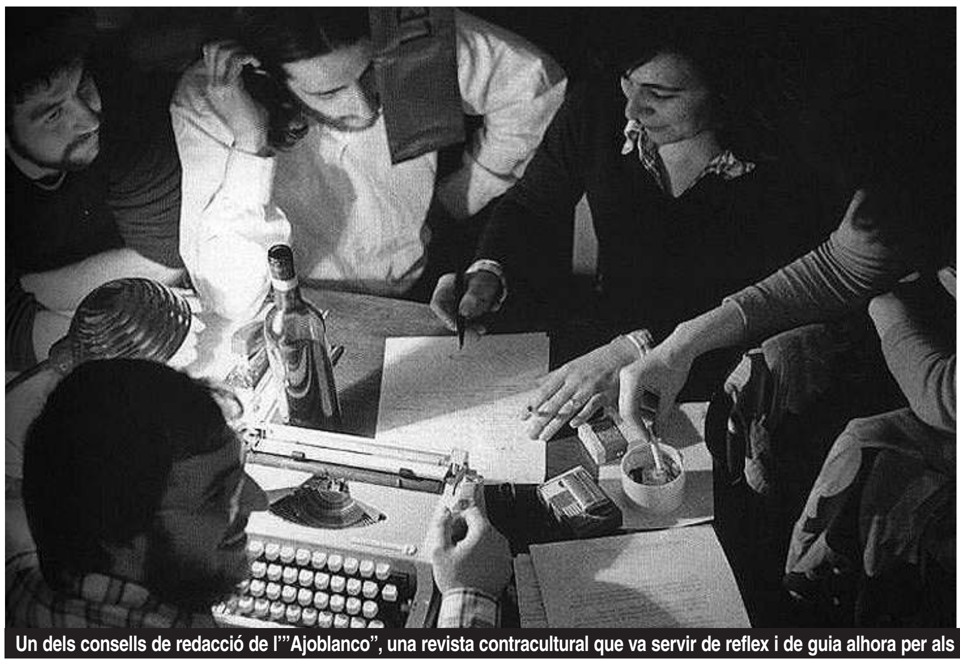

Un dels consells de redacció de l'"Ajoblanco", una revista contracultural que va servir de reflex i de guia alhora per als revolucionaris dels setanta, molts d'ells de la nova CNT.

rial. Això sí, no era un passatemps i des del principi se li vol donar forma i estructura professionals. Els seus creadors partiren de la necessitat de donar veu a un moviment múltiple i divers que es donava a tot l'Estat espanyol i que no tenia encara canals propis d'expressió o si els tenia eren limitats. Així, els i les lectores seran principals protagonistes de la publicació, tot i que també existeix un grup de redactors estable que anirà canviant i transformant-se al llarg dels anys. Hippisme, underground, 'passotes', contracultura, alternatives de vida, viatges, nous corrents culturals, el reconeixement i la connexió amb un passat rupturista com podia ser el que s'incloïa en el "Manifest Groc" de Dalí-Gasch-Montanyà que reproduiran en un dels primers números, suposen fer un nou camí en què mai no estan sols. Les publicacions que faran camí amb "Ajoblanco" seran diverses, com "Star", "El Rrollo enmascarado", "El Wendigo", "El Viejo Topo"... i a vegades fins i tot seran conseqüència del mateix "Ajoblanco" com "Alfalfa", precedent d'"Integral", o d'altres amb menys fortuna.

El capítol tanca amb el festival Canet Rock, un espai on "Ajoblanco" és ja un referent ineludible contracultural que ja no té només com a referent Catalunya sinó que es llegeix a bona part de l'Estat, on la distribució s'organitza a través de col·lectius diversos que en certa part es financien amb la revista.

L'ascensió llibertària

La tercera part porta per títol 'La ascensión libertaria' i potser és la més coneguda fins ara, sobretot a través d'obres històriques de referència per als qui no ens creiem la transició que expliquen Victoria Prego i els historiadors domèstics o domesticats per socialistes i pel PSUC. Entre aquestes obres vull destacar "La alternativa libertaria. Catalunya 1976-1979", de Joan Zambrana; i "Transiciones. CNT 1976-1981", de Pablo César Carmona.

El capítol comença amb una frase definitòria d'una època: "No sé que fue más decisivo para mi futuro, si el bautizo con los alucinógenos o la desaparición de Franco por muerte natural". Definitori perquè al llibre hi trobem, sobretot en la part final, un atac furibund contra les addicions però alhora una reivindicació del bon ús d'algunes drogues. Ho comparteixo i tinc clar que algunes de les coses que s'expliquen en aquest capítol hi tenen molt a veure, positivament parlant, és clar.

Aquesta serà l'època en què "Ajoblanco" treurà un número especial sobre les falles, en el qual escriurà tota la intel·lectualitat rupturista valenciana. La reacció del blaverisme més ultra va ser violentíssima, amb amenaces de bomba dia sí i dia també a la redacció de la revista, una reacció acompanyada per la societat valenciana més carca i retrògrada amb la Junta Central Fallera al capdavant. El "Dossier Falles" era tan irreverent que llegit ara encara diverteix. L'afer va acabar en judici, amenaces de mort, insults i Amadeu Fabregat, que n'era un dels autors i no tenia res a veure amb el mateix uns anys després, acomiadat de "Levante". "La Provincias", aprofitant que l'"Ajo" es feia a Barcelona, va començar una dura campanya contra l'"Insulto a Valencia y a las fallas", amb una secció diària que va durar un mes sota el títol "Reacción popular contra Ajoblanco". Però els 'outsiders' valencians no van rebre el suport dels intel·lectuals catalanistes del moment i això llegit ara també fa pensar.

Com fa pensar la intervenció de l'autor en el programa de Luis del Olmo, en què el locutor li va dir que recordés que era el primer cop des de 1939 que algú parlava bé de la CNT per la ràdio. És precisament aquí quan s'estableix aquesta unió fructífera però que va acabar en ruptura de l'anarcosindicat amb l'immens moviment llibertari post 68 que s'havia constitutït arreu de l'Estat però de forma especialment significativa als Països Catalans peninsulars i a Barcelona en particular. Un moviment que "Ajoblanco" ajudava a consolidar i del qual esdevenia portaveu i en certa manera un dels instigadors en números com el dedicat al situacionisme i la seva crítica a la vida quotidiana o amb textos del feminisme revolucionari a través del grup LAMAR de Karmele Marchante. Hi trobem referències al llenguatge del còmic amb Cessepe, El Hortelano, Nazario o Miguel Ángel Gallardo, el nou teatre que es feia a Catalunya i personatges com Ocaña, que Ventura Pons va retratar a "Ocaña, retrat intermitent" i sobretot una sensació llegida que tot podia ser possible amb una cultura que es volia revolucionària i, sobretot, divertida.

Són els anys del Saló Diana, del míting anarquista de Montjuïc i, sobretot, de les Jornades Llibertàries, de la Barcelona Llibertària. "Ajoblanco" ven més de cent mil exemplars i fa números mítics sobre energies lliures, sexualitat, literatura...

I Pepe Ribas ho conta en primera persona, des del punt de vista de qui n'és protagonista, junt amb la seva vida afectiva, les relacions amb el seu pare... amb tots els canvis de redacció, d'administradors, de contactes arreu de l'Estat, de la presa de posició al costat de la CNT i de l'abandonament del model cultural per un que es vol revolucionari i llibertari.

L'ensulsida

La quarta part del llibre porta per títol "El desmoronamiento" i s'hi explica precisament això, l'ensulsida del somni que s'havia arribat a tocar. Ribas apunta els noms dels culpables un a un, assumeix l'autocrítica i deixa ben clar, honestament crec jo, que el moviment no tenia massa possibilitats d'esdevenir res més del que va esdvenir, com una aigua de litines que un cop ha fet la pujada efervescent s'ha de tancar a l'ampolla per no esbravar-se. Ningú va tancar l'ampolla en aquest cas.

Entre els motius de què parla hi ha, d'una banda, el xoc generacional entre els avis de la CNT i els nous llibertaris que es va donar en gairebé tot: en el tempo, en les formes, en els models cultural i de funcionament...; d'altra, la traïció dels líders -que deia Xirinacs- de tot el moviment obrer, polític i sindical fora del llibertari, esdevingut d'ordre i pactista gràcies a les claudicacions-subvencions de les direccions respectives; també la infiltració policial instigadora dels grupuscles més violents en els que no es van vendre per justificar la repressió indiscriminada, amb el supercomissari Roberto Conesa i el ministre de l'Interior Rodolfo Martín Villa al capdavant, i episodis transcendents com la crema de la sala de festes Scala o, i en això és especialment combatiu, la introducció de l'heroïna i el paper que hi va tenir la policia; també la inèpcia de la CNT per esdevenir una organització revolucionària total, més enllà del món sindical i en connexió més amb les necessitats del moment que amb el seu passat mític, que acabaria, als 80, amb el trencament de l'organització en dos trossos que esdevindrian, amb el temps, la CNT i la CGT; i, per acabar, el desencantament general que va ser la transició, de la qual el llibre n'esdevé testimoni, almenys de la que no va ser possible.

"Ajoblanco" desapareixia consumit pel mateix foc que havia contribuït a crear, enmig d'un moviment que s'afonava i s'omplia de desercions.

La seva llegenda mantindria durant molt de temps el prestigi entre els lectors, que recordaven aquella publicació, tal com ells mateixos deien en un especial aparegut fa uns anys al quiosc, com el contenidor de "les idees que van incendiar els setanta".

L'octubre del 87 sortiria el segon "Ajoblanco", una revista que tot i mantenir la capçalera i a Ribas com a peça clau ja és una altra història.

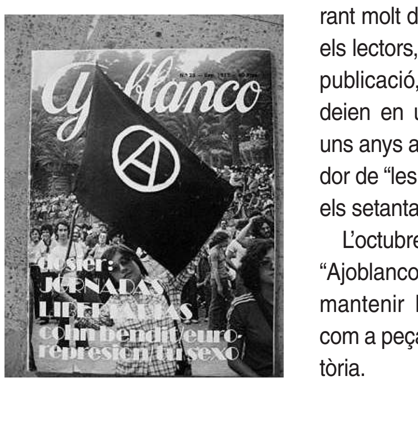

> CONTRAHISTÒRIA

De la força dels moviments antiglobalització

Joan Zambrana

Fa poc temps, sis o set anys com a molt, la dinàmica resistent dels molts de grups antiglobalitzacio s'havia escampat per una bona part del planeta i havia creat una "cultura crítica" envers el capitalisme global.

Alguns analistes polítics, fins i tot, ja parlaven de la irrupció d'una nova esquerra que aquest cop tenia una veta llibertària indubtable i una força de "multituds" emergents que no sabien calibrar.

El cicle de grans manifestacions va començar a Seattle al 1999, va seguir a Praga i Goteborg, va continuar a Barcelona i finalment al juliol del 2001 arribava a Gènova, a on va ser assassinat, per la violència policial, un militant anarquista que es deia Carlo Giuliani. Seguint amb aquest record, i centrat especialment a Barcelona, hi havia un munt de grups, persones i col·lectius iniciant la campanya contra el Banc Mundial que respirava i funcionava amb una gran imaginació llibertària i d'autogestió. Inclús recordo que aquest moviment aquí a Barcelona va ser tan fort que finalment el Banc Mundial va desistir de fer la reunió i la va donar per cancel·lada adduint argumentacions ploramiques. Tot i això, la mobilització no es va aturar i molts milers de persones van expressar sota un lema ben clar el que volien: "el món no pot ser una mercaderia" en mans de les grans corporacions multinacionals.

Ara vindria la pregunta clau que no sé respondre clarament: què va passar després amb tot allò que va agitar tantes consciències? Continua existint amb la rauxa amagada com aquell "vell talp" de què parlava el famós revolucionari. Va ser un miratge d'aquells amb una mica de moda juvenil, un desig permanent de rebel·lió i també una greu inconsistència dels grups dinamitzadors per seguir fent camí tots junts.

No cal que em digueu el que va passar posteriorment: l'atemptat de'Al-Qaida" l'11-S al cor del EUA i posteriorment l'ocupació i guerra a l'Iraq patrocinada també pel l'imperialisme ianqui i que a la vegada també va ser fortament contestada per massives manifestacions arreu del món.

Conec la seqüència històrica, perquè en certa manera encara avui en dia estem atrapats en aquesta situació de matonisme ianqui dins d'un context de la geopolítica mundial clarament regressiu.

El que vull dir és que darrere de les moltes i bones idees que els grups antiglobalitzadors van fer massives hi havia bona part d'una possible contestació mundial a un sistema-món que cada cop batega amb més força amb la injustícia del diner i del capitalisme global.

I crec que és just que es torni a reivindicar l'esperit d'aquells moviments, sense ànim de repetició però recordant les claus que van obrir una esquerda a l'imaginari capitalista global.

> MÚSICS, MÚSIQUES I VOLTANTS

Música de mercat

Joni

Fa un parell de mesos es va acabar l'estiu, per als qui ens dediquem professionalment a la música popular (que no necessàriament tradicional) per aquestes contrades, ara, després de les fires (Vic, Manresa...), comencen uns mesos d'alguna manera més tranquils però que al mateix temps hem d'estructurar bé per a no perdre el temps i preparar a fons la propera temporada. Tot plegat, les temporades d'estiu, les fires, el mercat actual, la planificació comercial, té a veure més aviat poc amb la musica en si, i en canvi té molt a veure amb la societat actual, on tot té preu, tot necessita campanya de màrqueting i tot prescriu.

No crec en la música com a 'business' (paraula que avui en dia no té traducció simple ja que implica tota la xarxa que s'utilitza en un determinat sector professional per fer negoci i que acaba cobrint totes les necessitats del que s'hi impliquen, des de les amistats fins als horaris personals) i sí com a professió (de fet, no crec en el business de cap mena com a forma de vida), sabem de sobra que hi ha fils amagats que belluguen els ninots que intentaran posar música a les nostres vides i no sempre són fils de grans companyies multinacionals, però realment, i no m'importa repetirme, no crec que això tingui res a veure amb la musica, son, precisament els fils del business. Una cosa es la música, amb majúscules, que existeix des dels inicis de la humanitat per la necessitat d'expressar-se i una altra molt diferent és el 'business' musical, o sigui, les fires, les temporades, el mercat, creats per la societat capitalista per controlar sectors professionals.

Fa uns dies es va organitzar a Sevilla el Womex, World Music Export, una de les fires musicals internacionals més importants, especialitzada en 'world music' o músiques del món. Fa quinze anys ningú no parlava de músiques del món. Fa quinze anys aquest 'business' del que parlava, la xarxa comercial, no existia. Vol això dir que no hi eren els músics? Que no hi era el públic? Vol dir això que de la nit al dia van néixer tots aquests tipus de música tan distants i diversos entre ells? No. El que va passar és que es va crear el 'business' que donés sentit global a totes aquestes propostes, o sigui es va crear la marca (necessària avui en dia per vendre qualsevol cosa), es va estructurar la xarxa capaç de capitalitzar els guanys (sobre xarxes ja existents, o sigui amb persones que ja treballaven per a la música però ara amb uns objectius concrets i col·lectius, vendre 'world music') i, posteriorment, es va crear el mercat, o el que és el mateix, es va fer saber al públic l'existència de les músiques del món. Avui en dia és un concepte estès i assumit per tot el món i que genera una de pasta impensable.

Tot plegat fa pensar, quin sentit té avui en dia ser músic a nivell individual? Hi ha alguna possibilitat de sortirse fent música sense adjectius? Sense marca?

'Info Usurpa', de 1996 a 2007, cinc-centes voltes al sistema

L'"Info Usurpa" és un butlletí setmanal que va néixer la primavera del 1996, amb el nom aleshores d'"Usurpa que algo queda" per respondre a la necessitat de crear mitjans d'informació lliures i també a la necessitat d'organització d'un moviment en creixement com era el moviment okupa. Després de desaparèixer ràpidament, l'"Usurpa" va renéixer com a "Info Usurpa", amb un predomi de l'agenda dels centres socials okupats, casals i ateneus.

Des del 1996 fins a avui, la tardor del 2007, els 'usuperus' han anat canviant: n'hi ha que han deixat el projecte, però hi ha també gent nova que ha entrat amb il·lusions. Però 500 números després l'"Usurpa" no ha canviat molt: tant gràficament com amb els temes, ja que són més o menys els mateixos des de fa 10 anys: okupació, repressió, lluita contra aquest sistema...

El que ha canviat són les caselles de l'"Info Usurpa", la desaparició de molts centres socials o d'altres llocs autogestionats.

Dimarts rere dimarts, s'omplen les caselles, tot i que aquests últims anys, han estat moltes les línies que s'han abuidat.

També han vist com canviava la difusió: els "Usurpa" impressos han baixat, mentres que la llista de difusió té avui més de 900 subscriptors. Peró es veu també que la gent continua costi el que costi.

I és per a la gent que han escrit les següents línies: "les persones que segueixen obrint espais, les que segueixen defensant l'autonomia i la cultura popular, creient en l'autogestió, les que utlitzen els centres socials, a totes aquestes persones que no baixen els braços davant la repressió que patim tots i totes i a les que han deixat de lluitar massa cansades, als centres socials, casals i ateneus que segueixen creant poder popular, a tots els espais desallotjats, a les persones que ens truquen cada dimarts, a les que es caguen en nosaltres per oblida-nos una activitat, a la persona que ens fa les còpies, als nostres companys i companyes del "Contra Infos" (que encara no fan 500 números...), per a tots vosaltres ... seguirem lluitant!!!

Més informació a http://squat.net/usurpa

'Libre Pensamiento': papers de reflexió i debat

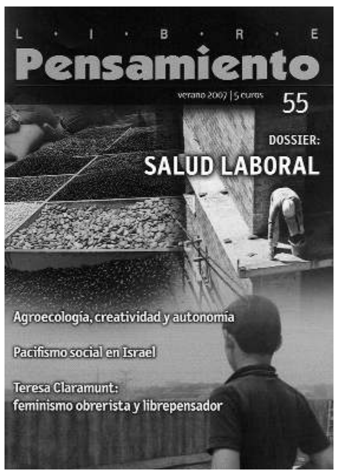

"Libre Pensamiento" és una revista de reflexió sobre la realitat i la intervenció social, que s'edita quadrimestralment a iniciativa de la Secretaria de Comunicació de la CGT. "Libre Pensamiento" és una revista que tracta de temes socials en la consideració que tots ho són o que res ens és aliè; que pretén abordar-los amb l'actitud de recerca pròpia de qui és conscient que les seves conviccions i certeses susciten més preguntes que respostes; que es pretén d'anàlisi i estudi de la realitat però no només, ja que la realitat atrapa en la seva obvietat a tot el que entorn d'ella gira i d'aquest cercle només pot sortir-se per factors menys objectius, com la decisió i la intervenció social. Animem els afiliats i afiliades de CGT a subscriure's a la revista, la subscripció anual és de 12 euros.

Informació, contactes i subscripcions: Comitè Confederal CGT, c/ Sagunto 15, 28010 Madrid, tel. 902 19 33 98, e-mails: suscripciones@rojoynegro.info i distri@acontratiempo.org

Llibres

"La Comuna de París i la Revolució Espanyola"

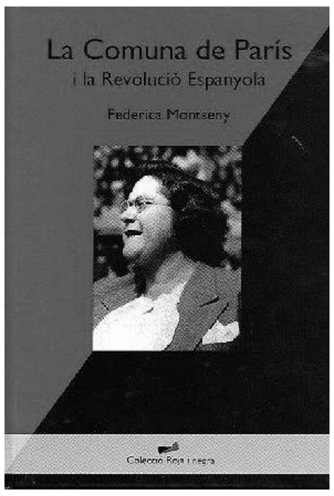

FREDERICA MONTSENY
L'Eixam Edicions SL
Novembre de 2006

Pau Juvillat

Tercer llibre de la magnífica col·lecció "Roja i Negra" que continua la reedició dels textos bàsics de l'anarquisme que iniciaren amb Luigi Fabri i el seu llibre "Què és l'anarquia?", posteriorment amb Leo Tolstoi "El Poder" i ara amb aquest discurs que pronuncià Federica Montseny el 14 de març de 1937 al cinema Coliseum de València.

El llibret s'inicia amb una breu biografia de la qui fou figura clau de l'anarquisme del segle XX escrita per Susanna Tavera a la qual segueix el pròleg que realitzà l'oficina d'informació, propaganda i premsa del Comitè Nacional de la CNT-AIT a la transcripció del míting-discurs i posteriorment continua amb la transcripció íntegra del parlament a València de l'any 1937, en plena guerra civil.

La importància de la conferència rau en el fet que aquesta es produí en un moment en què membres de la CNT-AIT van entrar a formar part del govern d'unitat de Largo Caballero, entre ells la mateixa Frederica al capdavant del Ministeri de Sanitat i Assistència Social.

És potser per això que el discurs utilitza la història de la Comuna de París, de la qual en fa un breu repàs, per realitzar una mena de paral·lelisme de l'Estat espanyol d'aquells moments, assetjada pel feixisme internacional i amb l'aïllament al qual estava sotmesa per les grans potències mundials amb l'assetjament de la Comuna de París per part de la Santa Aliança.

És a través de la història de la Comuna de París i del seu tràgic desenllaç que realitza una crida a la unitat, malgrat les desavinences polítiques evidents en el si de la República, tal com ella diu: "ací estem, reunits, republicans, socialistes, comunistes, anarquistes, homes de totes les tendències, amb anhels polítics diversos." junts en la lluita contra el feixisme.

En definitiva, un discurs marcat profundament per l'entrada dels anarquistes al govern, una mesura extraordinària enmig d'una guerra contra el feixisme en la qual Monsteny defensa la unitat en la diferència. Un text per reflexionar i canviar alguns tòpics i dogmes ara que encara es pot.

"La virgen de los deseos"

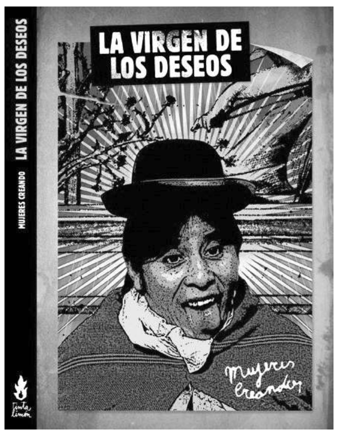

MUJERES CREANDO
Tinta Limón Ediciones, 2005

La Ciutat Invisible

Precisament des de Bolívia, un dels països on el neoliberalisme feu estralls, i gràcies a les amistats que roden el món, ens han arribat exemplars de "La virgen de les deseos", així com "Grafiteando", dos dels llibres emblemàtics de les Mujeres Creando, les feministes autònomes i irreverents de La Paz.

A "La Virgen de los deseos" compilen una sèrie d'articles en què expliquen la seva experiència ("somos un movimiento de indias, putas y lesbianas, juntas, revueltas y hermanadas"), basada en la creativitat al carrer, l'acció directa i l'obertura d'espais col·lectius. També analitzen àcidament i crítica les estructures patriarcals i racistes que caracteritzen la societat boliviana, les seves institucions polítiques i si, també, als moviments socials que li responen.

"Somos y hemos sido parte de los procesos sociales y políticos bolivianos, regalando a las luchas creatividad y fuerzas expresivas: la utopía es ciega y camina a tropezones, es sorda y habla a gritos, el color de su piel es tan blanca como morena y es que nosotras... no tenemos línea, somos pura curvas".

www.tintalimonediciones.org/
www.mujerescreando.org/

"Italia más allá del 68"

DIEGO GIACHETTI
Virus Editorial

Col·lectiu Catalunya

Què va succeir durant el famós any 68 a Itàlia? Com i quins factors internacionals ho van condicionar i ho van influenciar?

Com se situa aquest esdeveniment en la història política, social i cultural més general d'aquest país? Quins van ser els problemes que el moviment estudiantil va haver d'afrontar i intentar resoldre? Per què s'ha intentat ignorar les aliances i vincles entre la lluita estudiantil i l'obrera en l'època? Quines relacions de continuïtat hi ha entre el 68 i el posterior moviment del 77?

A aquestes i altres preguntes intenta donar resposta Diego Giachetti, i per a això elabora una autèntica radiografia de les organitzacions i publicacions que van sorgir entre el 1968 i fins al 1977. El 68 va ser la resposta des del moviment estudiantil al anquilosament de les organitzacions tradicionals de l'esquerra marxista (partits i sindicats); burocràcia, centralisme, estalinisme, etc., en un context de lluites i revoltes en tot el món; va ser l'intent d'establir aliances i estratègies comunes amb el moviment obrer, esforços que van tenir la seva continuïtat - a diferència de França - i van donar els seus fruits en el 69 i anys posteriors, passant per diferents etapes que eclosionen en el moviment del 77 i l'anomenada "àrea de l'autonomia".

Giachetti mostra com l'esquerra contestatària italiana va intentar buscar noves formes de fer política, reformulant i experimentant intentant salvar la contradicció de com gestionar des de les assemblees el creixement del moviment i la necessitat (o no) d'algun tipus d'organització permanent que permetés donar el salt cap a la presa/destrucció del poder; tot això a més intentant trencar la separació entre militància, treball/estudi i vida privada.

> IMATGES QUE PARLEN

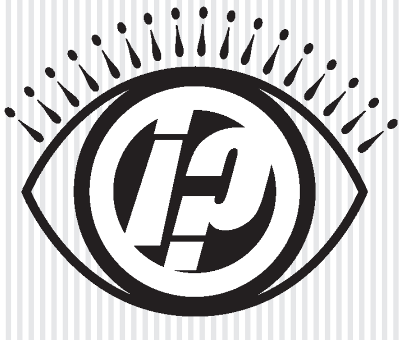

'Nuestro culpable' (1937)

Josep Estivill

El cinema realitzat durant el període de la Guerra Civil és cada vegada més accessible però existeix, encara, un film força desconegut que és, no obstant, molt i molt apassionant. Es tracta de la comèdia "Nuestro culpable" (*), produïda per la CNT el 1937 i amb la direcció de Fernando Mignoni. En resum, diríem que l'argument pren com a protagonista un simpàtic lladre, conegut com "El Randa", que entra al casal d'un banquer per a robar-hi però el descobreix l'amant d'aquest banquer, que casualment també hi havia entrat en el mateix moment amb la intenció d'efectuar un altre robatori. Tots dos es reparteixen el botí i "El Randa" munta una festa on distribueix els calés entre els veïns, però és arrestat per la policia i sentenciat a presó. El banquer, però, no vol que se sàpigui la seva relació amb "la querida" i aconsegueix que "El Randa" sigui tractat a cos de rei i, d'aquesta manera, comprar el seu silenci.

Aquesta pel·lícula és una delícia, una comèdia musical amb tocs surrealistes sobre el món de la delinqüència, el sistema penitenciari i la burgesia. Estranya ficció rodada enmig de l'horror de la guerra i la violència, a un quilòmetre de les trinxeres i sota la metralla. Respira un to de sàtira amable que no l'eximeix d'una càrrega de dinamita política, en especial a favor de la ideologia llibertària. Conté escenes sorprenents, com el somni d'una boda a la presó amb la núvia vestida en minifaldilla i una llarga cua agafada per reclusos que tenen unes ales enganxades a l'esquena.

La pel·lícula, de tarannà anarquista, qüestiona el poder, denuncia el guany capitalista i ridiculitza la justícia burgesa.

Està plena de detalls inequívocs: una foto d'un porc penjada amb un marc de plata; els presidiaris cridant "semos los amos", un rètol a l'entrada de la presó que diu "Odia el delito y compadece al delincuente", frases com "No existe la razón/para justificar la prisión", referències a l'amor lliure, etc.

La pel·lícula més banal i frívola va esdevenir, però, l'al·legat més potent sobre els canvis en el nou sistema jurídic que en aquells moments, per cert, introduïa Joan Garcia Oliver, el líder anarquista que ocupava el Ministeri de Justícia. D'aquesta manera, "Nuestro culpable" sobreviu al pas dels anys amb una increïble vitalitat convertit en un destacat manifest de la cultura llibertària.

(*) "Nuestro culpable" es pot visionar directament a la següent adreça: www.brightcove.tv

Revistes

L'ESQUERDA
Butlletí de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya, www.cgtcatalunya.cat / cgtense@cgtcatalunya.cat

ARBETAREN
Revista setmanal de la SAC, sindicat llibertari de Suècia, box 6507, 113 83 Stockholm, www.arbetaren.se redaktionen@arbetaren.se

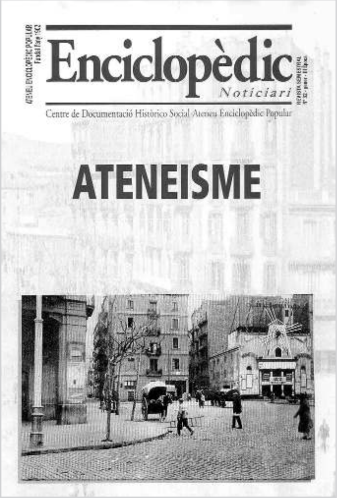

NOTICIARI ENCICLOPÈDIC
Semestral de l'Ateneu Enciclopèdic Popular-CDHS, pg. Sant Joan, 26, 1r 1a, 08010 Bcn, www.ateneuenciclopedicpopular.org

HILO NEGRO
Butlletí mensual del Sindicat Únic de la CGT de Burgos, ja porten 130 números, c/ Calera 13, 09002 Burgos

MARIONA PARRA I CASANOVAS, MEMBRE DEL CENTRE SOCIAL LA MÀQUIA DE GIRONA

‘La Màquia és, sobretot, un punt de trobada i relació’

“A nivell d’assemblea tenim ganes de continuar treballant i ens sentim amb prou energia”

> LA FRASE...

“Ara estem en un bon moment”

Ara mateix, a la Màquia s'hi reuneixen col·lectius tan diversos com la corresponsalia de la Directa a Girona, la Plataforma Aturem la Guerra o la Plataforma contra la MAT

Text: **Pau Juvillà Ballester;**
foto gran: **Jordi Bou**

La Màquia és un centre social que va néixer el dia 4 d’octubre del 2002. Aquest mes d’octubre, doncs, han celebrat el seu cinquè aniversari.

El projecte va sorgir d'un grup de persones que provenien de diferents moviments socials i que entenien que a Girona ciutat hi havia la necessitat de muntar un espai autogestionat.

Aquest espai esta gestionat per una assemblea i l'utilitzen diferents col·lectius de la ciutat. A més de l'espai de reunions, el centre social disposa d'un espai de bar per ajudar a finançar les despeses del local. Parlem amb la Mariona Parra, membre de l’assemblea del Centre Social La Màquia.

-Què han estat aquests cinc anys de Màquia?

-És molt difícil resumir cinc anys d’un projecte amb poques paraules.

La Màquia és un espai gestionat per una assemblea on s’hi realitzen xerrades, projeccions de vídeo, tallers, exposicions,... però sobretot és un punt de trobada i relació entre persones i col·lectius que ha intentat des dels seus inicis generar un espai de reflexió i de lluita a Girona ciutat.

Aquest era un dels objectius inicials del projecte i ho continua sent cinc anys després de començar a intntar crear una realitat a on abanbs només hi havia un somni i un projecte. D’alguna manera, ens interessava sobretot oferir una infraestructura als col·lectius i persones per tal que l’utilitzessin per reunions, activitats diverses,...

Potser un punt d'inflexió del projecte va ser quan vam decidir canviar de local i venir cap al centre de la ciutat.

El local antic era molt espaiós però econòmicament inviable i a més, vam tenir problemes a causa de la intolerància d'unes veïnes que no ens van acceptar des d'un inici i que ens van acabar denunciant un munt de vegades.

-Quins canvis heu viscut, tant a nivell de funcionament de l'assemblea com a nivell de militància personal?

-Molts. A nivell de l’assemblea cal dir que la majoria de les persones que van iniciar el projecte ja no en formen part però som tanta gent com al principi, és a dr que hi ha hagut un canvi i una renovació constant.

Això ho valorem de forma positiva perquè és normal que al llarg dels anys hi hagi persones que per diverses raons es desvinculin d’una organització però al mateix temps hem sabut engrescar a molta gent perquè entrés a formar part del projecte.

Que l’assemblea hagi canviat de persones implica també que hi ha noves maneres de fer, noves propostes o idees,... La Màquia és un centre social que a nivell de gestió comporta molta implicació i saber que hi ha hagut relleu al llarg dels anys ha donat confiança per continuar en els moments de més dificultat.

-La ciutat de Girona disposa de diversos casals al seu centre, a banda del vostre, com El Forn, quines són les relacions entre vosaltres?

-La relació és molt diferent ara que quan vam inaugurar fa cinc anys quan amb prou feines hi havia contacte.

Penso que els diferents col·lectius de Girona estem en un moment dolç a nivell de relacions personals, vull dir que hi ha bona relació entre la gent de les assemblees de La Màquia i del Forn. Però al mateix temps, penso que ara ens cal fer un pas més i aprendre a treballar conjuntament en aquells temes en els quals compartim una mateixa visió.

És absurd que en una ciutat tan petita com és la nostra no treballem plegats en espais on segur que ens posaríem d’acord. Potser la voluntat ja hi és i el bon rotllo també però ens cal aprendre a dinàmica de pensar en el conjunt i actuar en conseqüència.

-La Màquia és un espai obert a totes les organitzacions i col·lectius de la ciutat que han fet d'aquest local la seva seu o lloc de reunió, quins són els que utilitzen aquest espai habitualment i quina es la relació amb l'Assemblea de la Màquia?

-Al llarg dels cinc anys han anat variant els col·lectius que fan ús del centre social.

Ara mateix, a La Màquia s'hi reuneixen col·lectius tan diversos com poden ser la corresponsalia de “La Directa” a Girona, la Plataforma Aturem la Guerra o la Plataforma contra la MAT per exemple. Són col·lectius que no formen part de l'assemblea però que utilitzen l'espai.

Aquest és un dels objectius de La Màquia, oferir l'espai a organitzacions de la ciutat. Això comporta ,entre d'altres coses, que hi hagi més contacte amb les persones i que coneguem més que fan els altres col·lectius.

-Creieu que heu assolit els objectius que us vàreu plantejar quan vau iniciar aquest projecte?

-En línies generals, estem contentes de com funciona la Màquia. Com ja he dit, l'objectiu principal era el d'esdevenir un punt de trobada i pensem que a nivell de Girona ho és. A més, com a assemblea hem participat en moltes plataformes de la ciutat.

Hem tingut un paper molt actiu, per exemple, en la Plataforma Aturem la Guerra de Girona que ha estat portant durant anys una campanya de suport a la gent imputada en l'Operació Estany. També vam treballar en la campanya de l'assemblea per la llibertat de la Núria fa un temps,...

Però, en canvi, ens adonem que participar en plataformes de la ciutat no ens ha permès treballar amb profunditat algunes campanyes que havíem iniciat com a assemblea.

Parlo, per exemple, d'una campanya per Palestina o d'una campanya contra el “civisme”. Som els que som i en alguns moments el fet de tenir un paper actiu en les diferents plataformes i la mateixa gestió del centre social ha fet que deixéssim un xic penjat el nostre treball com a col·lectiu.

-I ara què?

Ara estem en un bon moment. El fet d'estar al centre de la ciutat de Girona fa que hi hagi més gent que ens conegui, que passi pel local i això li dóna molta vida.

A nivell d'assemblea de La Màquia, tenim ganes de continuar treballant i ens sentim amb prou energia per fer-ho.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Silenci

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

Sovint, callar omple tant el silenci que quan ho fem alliberem de sorolls innecessaris (que no vèiem com a tals) les nostres orelles plenes de cera. Tot i així, acostumem a parlar continuadament, sense mesura, i per tant ens equivoquem més del que seria desitjable com a màxim per equivocar-nos. Per això, aquesta entrada dura tan poc, perquè tot està ja dit.

Parlar

Educats en l’educació obligtòria per a totes i tots, educats durant anys en com s’ha de parlar en públic, educats en llengua i literatura i, per tant, en la possibilitat d’expressió en públic, de res no ens serveix tot l’après o sentit si no ho fem anar. I fer-ho anar en la nostra vida pública no vol dir només serne professional, és a dir fer de presentador de tele, locutor de ràdio o polític professional. No. Vol dir, sobretot, dir el que no ens agrada i dir el que volem que sigui. Callats com muts, no ens atrevim mai a dir res que no sigui el paper que ens donen com a consumidors o com a públic. Hem abdicat de la nostra pròpia sobirania i l’hem regalat als professionals de la faràndula que ens entretenen mentre els amos continuen acumulant els nostres diners, la nostra vida. I així és com hem après a callar, pel “què diran”, pel “no et posis en política”, pel “sobretot no t’assenyalis”...

Muts i a la gàbia que nosaltres mateixos ens hem fet en hores regalades entre convenciment i por a les que sí parlen els que sí indiquen, els que ens dirigeixen perquè tants anys fent-ho en saben més que no pas nosaltres.

Si no ens atrevim a trencar el silenci i a parlar no podrem fer res més que escoltar i obeir. No n’hi ha prou a tenir el cap fort sinó que ens cal, sobretot, dir-los en veu alta que no ens els creiem. Quan ho fem tenim la força que ens dóna ser persones, parlar, parlar en veu alta, que ens escoltin i que ens diguin el contrari del que diem, les nostres contestes... Tot això ens fa persones: el pensament abstracte i poderlo expressar en paraules, paraules que -ja ho sabeu vosaltres que em llegiusón punys o panxes dels dits de pell fina que acaronen qui volem amb la tendresa que no tenen els nostres amos amb nosaltres.

Llençar paraules contra els amos ens fa visibles i ens dóna la força d’existir que diu Onfray, la potència del trobar-nos dempeus entre els callats que continuen submissos mirant cap al terra i sense somiar ni olorar ni veure horitzonts llunyans. I un cop trobar-nos-hi no ser líders sinó part d’una sola veu que es vulgui col·lectiva, múltiple, complexa, complementària i, sobretot, revolucionària.

No callar i parlar. No morir i viure. No soterrar-nos i néixer cada dia. No trencar-nos el cap contra el mur sinó tirarlo a terra amb la veu.